

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE EMPERESS

MAFIA EMPIRE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE EMPRESS

NI A F 1 A E m l P 1 R E

U S A T O D A Y B E S T S E L L I M G A U T H O R
X t I G H E L L E H E A R D

Telif hakkı © 2025 THE EMPRESS, M.A. Heard.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik ya da mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği çeşitli diğer ticari olmayan kullanımlar hariçtir.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımcısı: [Cormar Covers](#)

Biçimlendirici: [Imagine Ink Designs](#)

Fotoğrafçı: [Michelle Lancaster](#)

Kapak Modeli: Vaneese Cox ve Mac Dycer

Editör: Sheena Taylor

Çevirmen: Chiara Cosci

İÇİNDEKİ

[İthaf Şarkı](#)

[Listesi](#)

[Özet](#)

[İmparatoriçe](#)

[Aile Ağacı](#)

[Çeviriler Önsöz](#)

[1. Bölüm](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30 Benimle](#)

[bağlantı kurun](#)

[Yayınlanmış](#)

[kitaplar](#)

Adanmış

Yazarları desteklemek için canla başa çalışan tüm blog yazarlarına.

Özellikle Vee.

Kapakta yer aldığınız için sana ve Mac'e çok teşekkür ederim.

Şarkı listesi

Buraya tıklayın - [Spotify](#)

Illusion – Hidden Citizens, Anna Graceman

Darkness Within – Michael Logen

Go Insane – Ki:Theory Buried

Me Alive – Matt McClure

What If I – Ryan Kinder

Jar Of Hearts – Kristoffer Sorensen Forbidden

Fruit – Tommee Profitt, Sam Tinnesz, Brooke

Kelimeler Boş – Sleep Theory İncil'den –

Calum Scott

Özet

Annemle birlikte İtalya'da ailemi ziyaret ederken, Leo Toscano ile karşı karşıya gelirim. İtalyan mafyasının başı ve benim en kötü kabusum.

Bir şeyi netleştirelim. Bu acımasız adam, onunla evlenmezsem ailemi yok etmekle tehdit edene kadar mafyanın varlığından haberdar değildim.

Başka seçeneğim olmadığı için isteksizce "evet" derim ve kendimi ömür boyu bu kalpsiz piçe bağlarım.

Meğer o benimle hiçbir şey yapmak istemiyormuş ve ben de yalnızlığın anlamını çabucak öğreniyorum.

Ama sonra sırlar ortaya çıkmaya başlar ve hayatım hakkında bildiğim her şeyin yalan olduğu ortaya çıkar.

Şimdi büyük, kötü mafya patronu yalvaran taraf oldu.
Ne kadar da tersine döndü.

İmparatoriçe

Mafya / Organize Suç / Gerilim Romantizm **MAFIA**
EMPIRE serisinin 4. kitabı

Yazarın Notu

Bu kitap, bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir.

Aşağıdakilerle ilgili tetikleyici içerik
bulunmaktadır: Grafik şiddet

Aile kaybı

Kaçırılma Zorla
evlilik

18 yaş ve üstü için uygundur.
Lütfen sorumlu bir şekilde okuyun.

Aile Ağacı

Leo Toscano

33 yaşında / İtalyan

Baba: Gerardo Toscano - Öldürüldü Anne:
Martina Toscano
Sağ kolu: Massimo Valenti
İş: Sahte bilgi üretmek ve borsaları manipüle etmek.

Haven Romano

Kimliği değiştirilmeden önce Carina Messina olarak biliniyordu.

23 yaşında / Amerikan-İtalyan

Biyolojik babası: Corrado Messina – Öldürüldü
Biyolojik annesi: Viola Messina – Öldürüldü
Biyolojik kardeşi: Diego Messina – Öldürüldü En
yakın arkadaşı: Kristen Roy
Evlat edinen babası: Santo Romano – Ölmüş Evlat
edinen annesi: Dakota Romano
Evlatlık amcası: Nicolo Romano Evlatlık
teyzesi: Giada Romano
Evlatlık kuzeni: Luciano Romano Evlatlık
kuzeni: Liliana Romano

Çeviriler

Teyze – *Zia*

Siktir - *Cazzo*

Tanrı - *Dio*

İsa Mesih - *Gesù Cristo*

Küçük Yıldız – *Stellina*

Benim küçük yıldızım – *Stellina mia*

Prenses - *Principessa*

Amca - *Zio*

Önsöz

Leo

Leo Toscano; 16 yaşında.

Saat gece dokuzu geçmişti. Diego ön kapıyı açtı ve kırık dudağıma bir bakış attıktan sonra başını salladı. En iyi arkadaşım kolumu tuttu ve beni eve sürükledi.

"Hadi. Seni temizleyelim," diye mırıldanır, sesi öfkeden titriyor. Zaten uyumak için giydiğı tişört ve şortu giymiş.

Onunla birlikte merdivenleri çıkıyorum ve ikinci kata vardığımızda Bayan "Hayır, Carina. Yatağına dön!"

"Leo'yu görmek istiyorum," diye tartışıyor Diego'nun küçük kız kardeşi Carina. Kimse onu durduramadan, çok sevdiği pembe pijamalarıyla yatak odasından fırlayıp bana doğru koşuyor.

Altı yaşındaki küçük kız bacaklarıma çarptığında, büyük kahverengi gözleri bana bakar ve ben "Hey, *stellina mia*" diye mırıldanırım.

Ona "küçük yıldızım" dememi çok sever. Genelde gülümserdi, ama bu gece değil. Bunun yerine kaşları çatılır ve alt dudağı dışarı çıkar. "Neden kanıyor?"

Eğilip onu kucağıma alıyorum ve gülümsemek acı verse de gülümsüyorum. Diego'nun küçük kız kardeşi için her şeyi yaparım. "Önemli değil. Ben temizleneyim, sonra seni yatırayım."

Onu yere bırakmak için hareket ettiğimde, kollarını boynuma doladı ve bırakmak istemedi. "Seninle kalmak istiyorum."

"Carina," diyor Bayan Messina sert bir ses tonuyla, bana şefkatli bir bakış atarak. "Şimdi zorluk çıkarma zamanı değil."

Babamın beni dövdükten sonra buraya gelmem ilk kez olmuyor. Messina'ların evi, evde işler çok kötüye gittiğinde sığındığım güvenli limanım.

Çömelip Carina'yı ayağa kaldırırken başımı eğiyorum. "Sadece birkaç dakika kalacağım, *stellina mia*."

İsteksizce benden ayrılır ve annesinin beklediği yere geri döner. Bay Messina, sabah dörtte işine gitmesi gerektiği için çoktan uyumuş olmalı.

"Geç kalma," diyor Bayan Messina, kızını yatak odasına iterek.

"Beni çağırdığınız için teşekkürler," diyorum çabucak.

"Buraya her zaman gelebilirsin, Leo," diye cevapladı.

Diego başını banyoya doğru çevirir ve içeri girdiğimizde aynada kendi yansımaımı görürüm. "En azından bu gece gözüm morarmamış."

Diego homurdanır ve dolaptan ilk yardım çantasını çıkarırken tekrar başını sallar. "Bize taşın gitsin."

"Yapamayacağımı biliyorsun." Evde her zaman her şey berbat değil. Sadece babamın çok kötü bir günü olduğunda böyle oluyor.

O İtalyan mafyasının başı olduğu için, başka bir çete onun bölgesini ele geçirmeye çalıştığı için bu tür günler giderek daha sık yaşanıyor.

Diego'nun ailesi mafya üyesi değil. Babamın mafya lideri olduğunu öğrendiklerinde bana karşı bir şey yapmadılar, ama Diego'nun benim evime gelmesi yasak. Benim için sorun değil, çünkü burada vakit geçirmeyi seviyorum.

O, antiseptik mendili çıkarıp, patlamış dudağımdan ve çenemden kanı silmeye başlarken onu izliyorum. Her zaman bana bakmakta ısrarcıdır, bu yüzden onunla tartışmaya girmiyorum.

Asla yüksek sesle itiraf etmem, ama birinin bana bakması hoşuma gidiyor.

"Bu sefer neden sinirlendi?" diye soruyor Diego, sesi hâlâ öfkeli.

Kesik acıdığına irkilmemeye odaklanıyorum. "Başka bir örgüt babamın bölgesine girmeye çalışıyor ve ona saldırıyorlar."

EndiŖe içimi kaplarken Diego'nun gözlerine bakıyorum. "Sanırım savaŖı kaybediyor."

ArkadaŖımın kaŖları kalkıyor. "Ciddi misin?" EndiŖe, yüz hatlarını daha da gerginleŖtiriyor. "Senin için tehlikeli değil mi?"

Omuz silkiyorum, babamı devirip öldürürlerse ne olacağını dŖnmek istemiyorum. "Bunun hakkında konuŖmak istemiyorum."

O tekrar baŖını sallar ve kesik yerine merhem sürerken mırıldanır, "Burada kalmalısın. En azından bu iŖ bitene kadar."

Hiç geçmez. Her gün, babamın besin zincirinin tepesinde kalmak için bir savaŖ verir.

"Birkaç gün burada kalacağım," diyerek onu rahatlatmaya alıŖıyorum.

Diago benim için bir kardeŖ gibidir. Okulun ilk gününde tanıştığımızda anında en iyi arkadaŖ olduk ve on yıl sonra aramızdaki bağ kopmaz hale geldi.

Dürüst olmak gerekirse, kendi evimden daha çok burada vakit geçiriyorum.

Gmleğimdeki kan damlalarına bakıyor. "Benim kıyafetlerimi giyebilirsin."

"TeŖekkrler." Gözlerimiz bir an birbirine takılır, sonra yatak odasına doğru yöneliriz. Gözümün ilk gördüğü tiŖrt alıp kirli olanı deęiŖtiririm. "Carina'yı yatırıp peceğim."

"Tamam." Diego kral yataklarına uzanır ve telefonunu alır.

Carina'nın yatak odasına yürüdüm ve içeri girdiğimde yüzünde mutlu bir gülümseme yayıldı. Ona göre her Ŗey pembe olmalıydı, çünkü pembeye takıntılıydı.

Yatağın kenarına oturup, sol yanağında beliren gamzeyle masum yüzüne bakıyorum.

Küçük elleriyle ellerimi tutar. "Acıyor mu?" Hayır anlamında baŖımı sallarım. "Hiç acımıyor."

"nk sen glsn, değil mi?" diye sorar. Ben baŖımı sallayınca, bana yalvaran bir ifadeyle fısıldar, "Yatağımın altına bak."

Yatağın yanına çömelip canavar arıyormuŖ gibi yaparken gülümsüyorum. İŖimi bitirince tekrar yanına oturuyorum. "Canavar yok."

Carina dizlerinin üzerine çöküp dudağımı inceledi ve ağzımın kŖesine yumuŖak bir öpücük kondurdu. "İŖte. Ŗimdi çok daha iyi."

Ona eğri bir gülümseme atarım. "Hadi. Yorganın altına gir."

"Senin ve Diego'nun yanında uyumak istiyorum," diye Ŗikayet eder.

Başımı sallayarak yorganı geri çekerim. "Sen büyük bir kızsın, kendi yatağında uyumalısın."

Bana hoşnutsuz bir bakış atarak, tekrar uzanır ve somurtmaya başlar. Battaniyeyi üzerine çekip onu yatırırım. Bella'yı, doldurulmuş tek boynuzlu atını sıkıca tutar ve bana dudaklarını bükerek bakar. "Lütfen, Leo."

"Beş dakika seninle kalacağım, ama sonra uyuman gerek," diye pazarlık yapmaya çalışıyorum.

Mutlu görünmeyen kız, "Finnnneeee" diye mırıldanır.

Elimi başına götürüp ipeksi yumuşak kahverengi saçlarını parmaklarımla okşuyorum. "Bana gülümse."

Dudakları yukarı kıvrılır ve çok sevdiğim gamze tekrar belirir. Çok çabuk kaybolur ve bana endişeli bir bakış atar. "Baban neden sana sürekli zarar veriyor?"

"Yine kulak misafiri mi oldun?" diyorum, şakacı bir şekilde gözlerimi kısarak. O başını sallıyor ve ben cevap verene kadar sormaya devam edeceğini bildiğim için fısıldıyorum, "Bazen insanlar gerçekten istemeden kötü şeyler yaparlar."

Carina'nın alt dudağı yine dışarı çıkar. "Sana acı çektirdiğinde hoşuma gitmiyor." Bir kez daha yorganın altından çıkar. Kollarını boynuma dolayarak bana sıkıca sarılır. "Burada bizimle yaşayabilirsin çünkü seni seviyorum ve sana asla acı çektirmem."

Kollarımı onun minik vücuduna doluyorum ve bana verdiği rahatlığı içime çekiyorum.

"Ben de seni seviyorum, *stellina mia*."

"Yatma zamanı," diyor Bayan Messina kapıdan yumuşak bir sesle.

Carina'yı bırakıp onu tekrar yorganın içine soktum. Üzerine eğilip alnına bir öpücük kondurdum ve "Tatlı rüyalar" diye fısıldadım.

"Sen de," diye fısıldar, ben ayağa kalkarken.

Koridora çıktığımda, Bayan Messina kapıyı kısmen kapatıp endişeli bir bakışla bana bakar, gözleri kırık dudağıma takılır. "Ah, Leo." Kollarını kaldırıp beni kucaklar. "Çok üzgünüm, oğlum."

Onu da kucaklarken duygularım biraz karışır. "Önemli değil."

"Önemli değil." Beni bırakır, gözleri endişeyle doludur. "Diego birkaç gün kalacağını söyledi. Yarın Corrado ile birlikte eve gidip çantanı hazırlamanı ister misin?"

Kafamı salladım. En son istediğim şey Diego'nun anne ve babasının evimin yakınına gelmesiydi. "Diego'nun kıyafetlerini giyerim. Sadece iki günlüğüne

iki günlüğüne."

"Daha uzun kalabilirsin," diyor.

Ona minnettar bir gülümseme atıyorum. "Biliyorum, ama bu sadece sorun yaratır." Derin bir nefes alıyor. "Yemek yedin mi?"

Hayır. Yemek masasında ortalık cehenneme döndü.

Yalan söyleyerek başımı sallıyorum. "Ben iyiyim. Her şey için teşekkürler, Bayan Messina."

O da başımı sallayıp Diego'nun odasına doğru yürürken beni izliyor, sonra ana yatak odasına geri dönüyor.

Diego'nun odasına girip yatağın sol tarafına doğru yürüdüm ve iç çekerek yatağa uzandım.

"Donna'yla randevum var," diyor arkadaşım, telefonunu komodinin üzerine koyarken.

Kaşlarım kalktı. "Öyle mi? Sonunda onu ikna ettin mi?"

Kıkırdayarak koluma vurur. "Tam tersi. O beni ikna etti."

"Kendine öyle söyle," diye alay ediyorum.

Kapı gıcırdayarak açılır ve Carina odaya bakar.

"Annen kızacak," diye uyarıyor Diego, ama çoktan ona yer açmak için kenara çekiliyor.

"Sadece birazcık," diye yalvarır Carina, elinde tek boynuzlu at oyuncağını sıkıca tutarak içeri girer.

Diego içini çekerek "Tamam" der.

"Yaşasın!" Carina yatağa koşar, üzerine tırmanır ve aramıza uzanır. Büyük kahverengi gözleri yıldızlar gibi parlar ve bana gülümserken gamzeleri belirir.

Diego başucundaki lambayı kapatır. "İyi geceler."

"İyi geceler," diye cevaplar Carina, sesi mutlulukla doludur, kolumun altına kıvrılır, tek boynuzlu atı göğsüme konar.

Dudaklarım yukarı kıvrılır, kesik yerleri gerilir ve acır. "İyi geceler."

Elimi Carina'nın başına götürüp parmaklarımı yumuşak saçlarında nazikçe gezdiriyorum. Ben tek çocuğum, ama Tanrım, onun gibi bir kız kardeşim olması için her şeyi yapardım.

Onun yerine, silahlar ve şiddetle dolu soğuk bir evde yaşıyorum. Annem babama itaatkâr ve onun dediği her şeyi yapıyor. Onu suçlamıyorum, çünkü neredeyse dayakla itaat ettirilmiş.

Diego ve ailesi var.

Uyanık yatarken, geleceğim hakkında endişelenmeye başlıyorum. Babamın bir gün onun yerini almamı beklediğini biliyorum, ama ben gerçekten bunu istiyor muyum?

"Leo," diye fısıldadı Carina.

"Evet, *stellina mia*."

Yanağını göğsüme sürüyor. "Burada olduğun için mutluyum." "Ben de."

O tekrar sessizleşince, düşüncelerim hayatıma geri dönüyor ve milyonuncu kez, Diego'nunki gibi normal bir ailede doğmuş olmayı diliyorum.

"Carina," diye seslenir Bayan Messina ve odamıza doğru geldiğini duyuyoruz.

Carina cevap vermek için nefes alır, ama silah sesi onu korkuyla çığlık atmaya zorlar.

Diego, "Bu da neydi lan?" diye bağırırken, şiddetli bir şok dalgası beni sarar.

Kapı gürültüyle açılır ve düşünmeden Carina'yı yakalayıp üzerime atarım, böylece yatağın yanındaki yere düşer.

Tam otururken, ışıklar yanmadan önce birbiri ardına silah sesleri odayı doldurur. Aynı anda yataktan yuvarlanıp Carina'nın üzerine düşerim, zihnim saldırıya uğradığımızı anlamaya çalışır.

Saldırı altındayım.

Muhafızlarım evin dışında nöbet tutuyorlar ve tek umudüm silah seslerini duymuş olmaları.

Diego! Bay ve Bayan Messina!

"L-Leo," Carina, gözleri korkuyla kararan bir şekilde hıçkırıyor.

Tam tepki vermek üzereyken, sırtıma bir kurşun saplanır, hissettiğim acı şimdiye kadar hissettiğim en şiddetli acıdır.

"Leo!" Carina çığlık atıyor, ben onun üzerine düşerken eliyle gömleğimi tutuyor.

Korku dolu gözleri benimkilere kilitlenir. "Şşş." Onun altında olduğunu görmemeleri için dua ediyorum, ama kolumdan yakalanıp ondan çekiliyorum. Geriye doğru sendelerken, bir adamın Carina'yı yakaladığını dehşetle izliyorum.

"Hayır!" diye bağırıyorum, sonra başka bir kurşun göğsüme isabet ediyor ve sanki tüm gövdesi ikiye ayrılmış gibi hissediyorum. Sırt üstü düşerken, adamın onu odadan dışarı taşımasını izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Hayır

"Leo. Diego," diye hıçkırıyor, sonra daha da ağlıyor. "Anne!"

Onu çağırmaya çalıştığımda ağızımdan kan damlaları sıçırıyor. Bir adam yanımda çömelmiş, gözlerim ona dikilmiş. "Baban geri çekilmeliydi, küçük çocuk."

Kolunu kaldırıyor, silahı kafama doğrultuyor ve havayı dolduran silah sesinin ardından mermiyi hissetmeyi bekliyorum, ama bunun yerine adam üzerime düşüyor, gözleri donmuş halde.

"Leo!" Massimo, korumalarımın biri, cesedi üzerimden iterken bağıırıyor. "*Cazzo!*"

Carina'nın peşinden gitmesini söylemek için ağızımı açtım ama ağızımdan sadece kan çıktı.

Görüşüm bulanıklaşır ve netleştiğinde yatağa bakarım ve Diego'yu görürüm. Başından ve göğsünden vurulmuştur ve en iyi arkadaşımın öldüğü gerçeği, bayılmadan önceki son düşüncemdir.

Bölüm 1

LEO

Leo Toscano; 33. Haven Romano; 23.

Nicolo Romano'nun altmışıncı doğum günü için adamın arka bahçesindeki bir masada oturuyorum ve çok yorgunum. Herkes sanki başkanlık balosuna katılıyormuş gibi giyinmiş.

"Yarım saat daha, sonra eve gidebiliriz," sağ kolum Massimo yanımda fısıldıyor.

Bir nefes verip konuklara göz gezdiriyorum. Çoğunu tanıyorum, çoğu bana temkinli bakıyor. Bakışlarım Nicolo'da takılıyor. Onun gülüşünü görmek içimde onu öldürme isteğini daha da güçlendiriyor.

On altı yaşımdan beri bu adamdan nefret ediyorum, çünkü içgüdülerim bana hayatımı mahveden saldırıda bu pisliğin parmağı olduğunu söylüyor. Ama kesin kanıt bulmadan Nicolo'yu öldüremem ve henüz bir kanıt bulamamış olmam ruhumu kemiriyor.

Suikast girişiminden kurtulduktan sonra, babamın öldürüldüğünü öğrendim. Tıpkı benim gibi, annem de onu öldürmek için ateş edilen kurşunlardan kurtuldu.

Ben ağır bir darbe alırken, Romano örgütü ele geçirmeye çalıştı, ama Massimo, hiçbirinin tahmin edemeyeceği kadar güçlü bir adamdı. Korumam örgütü yönetti ve İtalyan mafyasının başına geçene kadar bana bildiğim her şeyi öğretti.

ve İtalyan mafyasının başına geçebilene kadar bana her şeyi öğretti. Şimdi o benim sağ kolum ve yüzde yüz güvendiğim tek kişi.

Beni birçok yönden kurtardı. O olmasaydı, saldırıdan ve ardından gelen zorlu yıllardan sağ çıkamazdım.

Saldırı sırasında en iyi arkadaşımı ve onun ailesini kaybettim, Carina ise iz bırakmadan ortadan kayboldu.

Carina. Stellina mia.

On yedi yıl geçmesine rağmen, kalbim hala göğsümde acı bir şekilde sıkışıyor. Küçük avucunda kalbimi tutan o değerli küçük kıza ne olduğunu bilmemek, ölene kadar beni rahat bırakmayacak.

Yatağımın başucunda onurlu bir yerde duran, onun ve Diego'nun fotoğrafı olmasaydı, yıllar içinde onun nasıl birine benzediğini unutmuş olurum. Messina'ların evinden Carina'nın doldurulmuş tek boynuzlu atı Bella gibi birkaç eşyasını da alabildim. Arada sırada hepsine bakıp, Messina'lar benim yüzümden öldürülmeseydi her şey nasıl olurdu diye düşünüyorum.

"Annenin doğum günü için hediye aldın mı?" diye soruyor Massimo.

Gözlerim ona kaydı. "Ona çok sevdiği elmas desenli şeylerden bir sürü aldım." O hobisine sağlıksız bir şekilde takıntılı. Birkaç tanesini çerçeveletip benim duvarlarıma asmamı istedi ama ben izin vermedim. Şimdi de onları yerel bir hayır kurumuna bağışlıyor.

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Hepsi bu mu?"

"Hayır. Anneme istediği çantayı da aldım." Yine etrafımdaki kutlamalara bakıyorum. "Sen ne aldın?"

"Parfüm."

Her yıl ona aynı şeyi aldığı için gülümsedim.

Saldırıdan sonra sadece annem ve Massimo kalmıştık. Üçümüz birlikte yeni bir hayat kurmak zorunda kaldık. Annem Massimo'nun evinden çok uzak olmayan bir yerde tek başına yaşıyor. Ben onun benimle kalmasını istedim ama o, ikimizin de kendi hayatımızı yaşamak için mahremiyetimize ihtiyacımız olduğunu söyleyerek reddetti.

Şık giyinmiş bir grup kadına bakarken, düşüncelerim bir konudan diğerine atlıyor.

Aniden Massimo sorar: "Liliana ile evlenmeyi düşünüyor musun?"

Derin düşüncelerimden sıyrılarak ona "Ne?" diye bakıp homurdandım.

"Onu ve arkadaşlarını izliyorsun."

Nicolo'nun tek kızıyla kendimi bağlamamın imkanı yok. Kafamı sallayarak kol saatime bakıyorum. "Evlenmek istemediğimi biliyorsun, o dünyadaki son kadın olsa bile onu düşünmem."

"Eğleniyor musun Leo?" Nicolo'nun karısı Giada arkamdan yaklaşarak sorar.

"Tabii ki," diye mırıldanarak kibarca cevap veriyorum ve sandalyemin yanında duran Giada'ya bakıyorum.

Giada'nın yanında daha önce görmediğim bir kadın var ve kim olduğunu merak etmeden Giada, "Sana Dakota'yı tanıtayım. O, Santo'nun dul eşi," diyor.

Adını tanımadığım için, "Santo mu? Onu tanımam gerekmiyor mu?" diye mırıldanıyorum.

Omzuma şakacı bir şekilde dokunarak kıkırdar, bu da beni sinirden deli eder. "Nicolo'nun kardeşi. Yakın zamanda kalp krizinden öldü, Dakota ve kızı bizi ziyarete geldiler."

Bu zamanımın boşa gitmesi demek, ama kibar davranmaya çalışarak kadınlara gülümsüyorum.

Dürüst olmak gerekirse, Nicolo'nun bir kardeşi olduğunu bilmiyordum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Dakota Amerikan aksanıyla.

"Ben de," diye mırıldanıyorum, sonra Massimo'ya bakıp ekliyorum, "Akşamın tadını çıkarıyoruz ama gitmemiz gerekiyor."

Giada'nın yüzü düşer. "Emin misin? Daha erken."

Ayağa kalkarken Massimo, "Katılmamız gereken bir toplantı var," der.

Evet, bu geceki tek toplantım yatağımla.

Kadınlara başımla selam verip Nicolo'ya doğru yürürüz. Benim ona doğru geldiğimi görünce, konuştuğu çiftten hemen izin isteyerek ayrılır.

"Gidiyorsun, sakın söyleme," der, elinde bir bardak viskiyle.

"Toplantım var," Massimo'nun uydurduğu mazereti ona veriyorum.

"Çok yazık."

Evet, tabii.

Birkaç saniye ona bakıyorum, sonra mırıldanıyorum, "Partinin tadını çıkar, Nicolo. Luciano'ya salı günü görüşeceğimizi söyle, geç kalmasın."

"O gelir."

Uyarıcı bir ifade yüzüme yerleşir. "İyi bilsin."

Nicolo'dan uzaklaşarak verandaya doğru yürüdük ve eve girerken, daha önce hiç görmediğim genç bir kadın merdivenlerden indi.

Kahverengi saçlarında sarı tonlar var ve büyük kahverengi gözleri onu çok güzel gösteriyor. Vücuduna ikinci bir deri gibi oturan parlak pembe bir elbise giymiş. Onun seksi ve sikilesi her santimini içime çekince içimde arzu alevleniyor.

Tanrım. Onu bir geceliğine yatağıma alsam fena olmazdı.

Onun o büyük kahverengi gözleri benimkilerle kilitleniyor ve karnıma bir yumruk yemiş gibi hissediyorum. Onda masum bir hava var, benim dünyamda kolay kolay bulamayacağın bir şey.

Onu deli gibi sikerken bana bakan o büyük gözlerin görüntüsü, vücudumda ince bir ter tabakası oluşmasına neden oluyor ve en uygunsuz anda sikim sertleşiyor.

"Haven," diye Liliana'nın sesini arkamdan duyuyorum, kadının yüzünde bir gülümseme yayılıyor. Sol yanağında bir gamze belirince, kalbim bir acı ile sıkışıyor ve arzu patlaması çok hızlı bir şekilde yok oluyor.

Carina'da da öyle bir gamze vardı.

"Annemiz bizimle fotoğraf çekilmek istiyor," diyor Liliana. "O elbiseyle çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye cevaplıyor Haven, gözleri bana kayıyor.

Bana baktığını görünce, hemen Liliana'ya gülümser, gergin bir ifade yüzünü hafifçe gerer.

Gözlerimi bu güzel kadından ayırıp ön kapıya doğru yürüdüm.

Duymayacağımı sanıyor olmalı, ama yumuşak bir sesle sorduğunu duyabiliyorum: "Mavi takım elbiseli adam kim?"

Hmm. Amerikan aksanı. Muhtemelen Liliana'nın kuzeni.

"Leo Toscano," diye cevapladı Liliana, sesi dikkatli ve gergin. "Çok yakışıklı, ama bulaşmak isteyeceğin biri değil. Hadi, gidelim."

"Seksi, yılın en hafif tabiri," diye mırıldanıyor Haven.

Ağzımın köşesi yukarı kalkarken malikaneden çıkıp garaj yoluna inen merdivenleri iniyorum.

"Cehennem gibi sıcak," Massimo alaycı bir şekilde gülerek söylüyor.

"Kadınların bana atlamasına engel olamıyorum."

Ferrari'ye vardığımızda gözlerini devirdi. "Bir dahaki sefere seninle bir yere gideceksem Porsche'yi getir. Bu lanet arabaya binip inmek çok zor."

"Yaşlı adam," diye alay ederek sürücü kapısını açtım.

Spor arabaya binmek için vücudunu ikiye katlayarak, "Yaşlı adammış, hadi oradan" diye homurdanır.

Massimo yaşlı bir adamdan çok uzak, ama ona sataşmayı seviyorum. Tanıdığım en iyi dövüşçülerden biri ve hiç ıskalamaz. Adam tam bir ölüm makinesi ve onun yanımda olduğu için şanslıyım.

Direksiyonun başına geçip düğmeye bastığımda motor gürültüyle çalışmaya başladı. Ferrari'yi diğer arabaların arasından geçirdikten sonra, "Nicolo'nun bir kardeşi olduğunu bilmiyordum" dedim.

"Hatırladığım kadarıyla, kardeşi gençken İtalya'yı terk edip Amerika'ya yerleşmişti. Ailesi, bir Amerikalı kadınla evlendiği ve işlerle ilgilenmediği için ona çok kızmıştı."

Telefonu çalıyor ve cihazı cebinden çıkarmaya çalışıyor. Mesajı okuduktan sonra, "Franca, çocuklar pizza istiyor diyor. Basile'nin yerine uğrar mısın?" diyor.

"Tabii."

Massimo, mafya başkanı olduğum yıl Franca ile evlendi. O, Massimo'nun gözü başını görmeyen tek kadın ve onu parmağında oynatıyor.

Massimo'dan on iki yaş küçük olmama rağmen, beni Leandro ve Amara'nın vaftiz babası yaptı. Çocukları kendi çocuklarım gibi seviyorum.

Yerel pizzacıya telefon edip sipariş verdiğini dinliyorum, böylece eve giderken alabiliriz. Telefonunu cebine geri koyup soruyor, "Ne hakkında konuşuyorduk?"

"Nicolo'nun kardeşi."

"Doğru. Merdivenlerden inen kadın Nicolo'nun yeğeni galiba." Bana bir bakış atıyor. "Santo'nun kızı."

"Ben de öyle tahmin etmiştim, ama inanması zor," diyorum, trafik ışıklarında sola dönerken. "Giada'nın bize tanıttığı Amerikalıya hiç benzemiyordu, ve sanırım Santo da Nicolo'ya benziyordu."

"Liliana fena değil, hem o bir Romano." "Liliana güzelliğini Giada'dan almış."

"Doğru." Omuz silker. "Belki yeğen anne tarafından teyze veya amcasına çekmiştir?"

"Evet." Sahile doğru sürerken Haven'ın güzel yüzü aklıma geliyor. Çok güzel kadınlar gördüm ama onda dikkatimi çeken ve tutan bir şey var. Aslında bu rahatsız edici.

Masumiyetle dolu büyük kahverengi gözleri.

Ve gamzesi.

"Adını hatırlayacak kadar sana çok etkilenmiş olmalı," diye alay etti Massimo.

"Bir ilişkiye ilgi duymuyor olabilirim, ama bu kör olduğum anlamına gelmez." Kafamı sallayarak, düşüncelerimi o kadından uzaklaştırıp Vito Santoro'ya yapılacak saldırıyı düşünmeye çalışıyorum. "Sence Luciano Salı günü gelecek mi?"

Omuz silkiyor. "Bekleyip göreceğiz." Gözleri bana kayıyor. "O pislik korkup kaçarsa ne yapacağız?"

Ağzımın köşesi yukarı kalkar. "Öldürürüz. Bu, Nicolo'yu da ortadan kaldırmak için aradığım bahane olur."

"Nicolo'nun ailenize yapılan saldırıyla ilgisi olduğuna dair hiçbir kanıt yok," diyor Massimo, yüzüncü kez tekrarlıyor.

"Örgütün kontrolünü ele geçirmeye çalışan ilk kişi oydu." Bakışlarım Massimo'ya kayar. "Babam öldürüldükten birkaç saat sonra." Gece için çoktan kapanmış birkaç dükkânın önünden geçerken dikkatimi tekrar yola veriyorum. "O piç kurusu babama sadık olsaydı, söylediği gibi, seni desteklerdi, entrikacı bir pislik gibi davranmazdı."

Massimo iç çekip Basile'nin Pizzacısı'nın yanındaki yol kenarını işaret ediyor. "Oraya park et."

Ferrari'mi durdurduğum anda, dükkanın sahibi Alfio elinde kutu ile bize doğru koşarak gelir.

Massimo camı indirip pizzayı alırken adama minnettar bir gülümsemeye teşekkür eder. "Teşekkürler Alfio. Hesabı ay sonunda öderim."

"Ne zaman istersen. Franca'ya selam söyle," der yaşlı adam ve kaldırımdaki masalarda oturanların yanına doğru yürür.

Arabada kızarmış peynir ve domates kokusu yayılır ve ben de kapının yanındaki düğmeye basarak camı indiririm.

aracımın birkaç gün boyunca pizza kokmasını istemiyorum.

Massimo kutuyu açar ve bir dilim alır. Uzun bir peynir ipi çıkınca, "Arabamı kirletme," diye mırıldanırım.

"Evet, evet." Bana sırtarak bakmadan önce büyük bir ısırik alıyor. "İster misin?"

Kafamı salladım ve sırf onu kızdırmak için gaza bastım ve spor araba, gürültüyle dar yolda hızla ilerledi.

Bana dik dik bakarak kutuya yapışıyor ve onun yaşadığı sokağa döndüğümde, "Franca seni öldürecek" diye mırıldanıyor.

Hızımı hemen kesince bana gülüyor.

Arabamı onun evinin kapısından geçirdim ve ön kapının önüne geldiğimde kapı açıldı ve Leandro çıplak ayakla malikaneden fırladı.

Massimo kapıyı açmadan Leandro açık pencereden uzanıp kutuyu kapar. "Hey, Zio Leo."

İçeri koşar ve Massimo homurdanır, "Bu küçük pislik evimi yiyip bitirecek."

"O büyüyen bir çocuk," vaftiz oğlumu savunuyorum.

Sağ kolum arabadan iner ve bana bakmak için eğilir. "Yarın Luigi ile toplantı için saat onda seni alacağım."

"Tamam."

Franca kapıda belirir ve bana el sallar. Ben de el sallayarak "İyi geceler" derim.

Massimo arabamın tavanına vurur. "Sana da. Eve varır varmaz mesaj at."

"Sadece on dakika." Bana anlamlı bir bakış atar ve ben iç çekerek "Tamam" derim.

U dönüşü yapıp Ferrari'mi yavaşça garaj yolundan çıkardım ve kapıdan dışarı çıktım.

Mahalledeki diğer malikanelere bakmıyorum ve kısa sürede arkamda kalıyorlar. Tepelerin etrafında kıvrılan yolda ilerlerken, solumda okyanus üzerinde parlayan ayın manzarası gözüme çarpıyor.

Gözlerden uzak mülkümün tek girişine yaklaşırken, ağır kapılar açılır ve iki korumam Edoardo ve Jacopo'ya çenemi kaldırarak selam veriyorum. Ferrari'yi garajlardan birine park ediyorum, motorun gürültüsü bir an için yüksek sesle duyuluyor, sonra motoru kapatıyorum.

Arabadan inip garajları malikaneye bağlayan kapıya doğru yürüdüm. Mutfağa girerken ceketimi çıkardım. Oturma odasına doğru yürürken, evin içinde otomatik olarak yanan ışıklar eşliğinde, sadece okyanusun hafif uğultusu ile bozulan sessizlik beni karşıladı.

Karanlık suya ve özel plajıma bakan geniş tavandan tabana pencereler var. Gri süet kanepenin arkasına ceketimi atıp, iki kristal bardak ve en sevdiğim Scotch viskiyle dolu bir sürahinin bulunduğu sehpa doğru yöneliyorum.

Kendime biraz kehribar rengi sıvıdan doldurdum, ama bir yudum almadan telefonum titredi ve cihazı çıkarırken gülümsedim.

Massimo: Evde misin? Leo:

Evet. Az önce geldim.

Massimo: Güzel.

Viskiyi yudumlayarak boğazımı yakmasını severek, sonra başka bir mesaj geldiğinde iç çekiyorum.

Dominik: Çarşamba günkü toplantıya gelecek misin?

İki yıl önce, dünyanın en güçlü dört kişiyle bir ittifak kurdum. En büyük silah tüccarı Dominik Varga ve tehlikeli durumlardan insanları kurtarıp onlara yeni kimlikler sağlayan Santiago Castro. Bir de Yunan mafyasının başı Cassia Dimitriou ve son olarak Portekiz'deki bir çetenin başı Enzo var.

Hepimiz Şili kıyılarındaki, son teknoloji güvenlik sistemleriyle donatılmış bir tatil köyü gibi bir adaya yatırım yaptık.

Onları bir süredir tanıyor olsam da, hiçbiriyle arkadaş olduğumu söyleyemem. Dominik ve Santiago'nun oldukça iyi arkadaş olduğunu biliyorum, ama Cassia, Enzo ve ben kendi halimizdeyiz. Sadece iş için iletişim kuruyoruz.

Dürüst olmak gerekirse, Diego öldürüldüğünden beri Massimo, arkadaş sayabileceğim tek kişi. En iyi arkadaşımı ve ailesini kaybettiğimden beri kimseyle yakınlaşmaktan kaçınıyorum.

Kanepelerden birine doğru yürüyüp oturuyorum ve bir cevap yazıyorum.

Leo: Gelemeyeceğim. Halletmem gereken işler var. Video konferansla katılacağım.

Dominik: Son zamanlarda herkes meşgul. Enzo ve Cassia da video konferansla katılacak. Toplantının linkini sana gönderirim. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?

Leo: Hayır, ama teşekkürler. Çarşamba günü görüşürüz. Grace'e selam söyle.

Dominik: Tamam.

Tumbler'daki viskiyi bitirip ayağa kalkarak pencereye geri döndüm. Ay ışığı okyanusu aydınlatıyordu ve özel plajımın iki yanındaki kayalıklara vuran dalgaları izledim.

Düşüncelerim, benim yerime geçmek için beni ortadan kaldırmaktan çekinmeyen Vito Santoro'ya yönelik yaklaşan saldırıya yöneldi. Yeterince sabrettim ve onunla hesaplaşmaya karar verdim.

Önümüzdeki hafta çok yoğun geçecek, ama artık geri dönüş yok. Santoro'yu ibretlik yapacağım ve Luciano saldırıya yardım etmek için gelmezse, Romanos'ları da ibretlik yapacağım.

Zirvede kalmanın tek yolu, acımasız bir şekilde yönetmektir.

Ya öyle olacak ya da bir tabutun içinde toprağın altında son bulacağım ve tüm düşmanlarımdan daha uzun yaşamayı planlıyorum.

Bölüm 2

Sığınak

Tüm konuklar gittikten sonra, omuzlarıma bir battaniye örtüp Liliana ile dışarıda oturuyorum.

Bu gece çok fazla insanla tanıştım ama hatırladığım tek isim Leo Toscano.

Bu İtalyan adam, hayatımda gördüğüm en çekici kişi. Saçlarının siyah mı yoksa koyu kahverengi mi olduğunu tam olarak anlayamadım ama tanrım, o bir başka seksi.

Beynime kazınan görüntüsünü zihnimde canlandırdığımda, midem kelekler uçuşuyor.

Leo'yu gördüğüm anda, o kadar kendinden emin bir şekilde yürüyordu ki, ona dikkat etmekten başka seçeneğim yoktu, nefes almayı unuttum. Uzun boylu, esmer ve ürkütücü bir havası var.

Dürüst olmak gerekirse, bu adam bir romantik romandan çıkmış gibi. Kapak modeli olarak çok para kazanırdı.

Kuzene bakmadan önce, parıldayan ışıklara ve kirli bardak ve tabaklarla dolu masalara göz gezdiriyorum.

Annem İtalya'ya geleceğimizi söylediğinde, babamın ailesiyle tanışmaktan dolayı gergindim, ama Liliana hoş bir sürpriz oldu. Benden sadece üç yaş büyük ve onunla vakit geçirmeyi seviyorum. Luciano ile pek konuşmadım, çünkü eve pek gelmiyor. Onun başka bir takıma oynadığını ve stiline dikkat ettiğini hissediyorum.

Babam hayattayken İtalya hakkında pek konuşmazdı, ama Nicolo amcamla sürekli iletişim halinde olduğunu biliyordum. İtalyancam çok paslanmış, ama neyse ki babamın ailesi İngilizce'yi akıcı konuşuyor.

Babamı düşündüğümde kalbim sıkışıyor. Onu bizden alan kalp krizi çok ani oldu. Hala şoku atlatmakta zorlanıyorum.

Onu kaybetmemizin üzerinden sadece bir ay geçti.

Annem seyahatten bahsettiğinde şaşırdım, ama ailemin diğer yarısıyla tanışmamın zamanının geldiğini söyledi. Babamın kardeşini ziyaret etmenin annemin acıyla başa çıkmasına yardımcı olacağını düşündüğüm için kabul ettim.

En yakın arkadaşım Kristen ile olan planlarımı iptal etmek zorunda kaldım. İş aramaya başlamadan önce en sevdiğimiz kitapları maraton okuma yapacaktık. Yerel bir üniversitede işletme okudum ama hala ne tür bir iş yapmak istediğime karar veremedim.

Hayatımın tamamını Montana'nın Whitefish kasabasında geçirdikten sonra, İtalya'ya gelmek hayatımda yaptığım en heyecan verici şey. Kristen de hiç seyahat etme fırsatı bulamadığı için benim aracılığım ile seyahat ediyor.

Keşke ona Leo'nun bir fotoğrafını gönderebilseydim. O, ahlaki açıdan gri bir kahramanın rolünü tam olarak yerine getiriyor.

Battaniyeyi üzerime daha sıkı sararak Liliana'ya merakla baktım. "Leo Toscano'nun benim ilgilenmek isteyeceğim biri olmadığını neden söyledin?"

Liliana'nın bakışları benimkilere çevrilir ve hızla başını sallar, yüz hatları gerilir. "Onun hakkında soru sormasan daha iyi olur."

Hmm... Bu beni daha da meraklandırdı.

Sonra anneme sorarım. Belki o bu yakışıklı adam hakkında bir şeyler biliyordur.

Yemin ederim, eğer ahlaki açıdan şüpheli biri çıkarsa, yumurtalıklarım patlayabilir.

Tabii, tabii. Sen kaçıp dağlara tırmanırsın.

Romantik romanlarda büyük, kötü adamlar hakkında okumak bir şey, ama gerçek hayatta biriyle yüz yüze gelmek muhtemelen beni titretir.

Kuzenimin yüzünde bir gülümseme belirir. "Cuma akşamı bir kulübe gidebiliriz. Orada sana göre seçeceğin bir sürü seksi erkek olur."

Ben yaz aşkı yaşayacak türde bir kadın değilim ve uzun mesafeli ilişkiler de yapmam. Kulüpler de benim tarzım değil.

Burnumu kırıştırıp ona özür diler gibi bakıyorum. "Kulübe gitmek istemem. Belki Maiori'de arabayla dolaşabiliriz, bana güzel yerleri gösterirsin?"

Yüzünde bir gülümseme yayılır. "Bu çok daha iyi olur. Başka yerlere de gidebiliriz."

Göğsümde heyecanla ona doğru eğildim. "Harika olur! Mini bir yol gezisi."

"Kızlar," Giada teyze verandadan seslenir. "Hava soğuyor. İçeri girmeyecek misiniz?"

Ayağa kalkıp daha sıcak olan eve giriyoruz. Merdivenlerin dibine vardığımızda, "Yatmaya hazırlanacağım," diyorum.

"İyi uykular," diye cevaplar Liliana. Ona sıcak bir gülümseme gönderirim. "Sana da."

İkinci kata çıkıyorum ama yatak odama girmeden önce annemin kapısı açılıyor ve başını dışarı çıkarıyor. "Buraya gel bir saniye."

Yönümü değiştirip annemin odasına doğru yürüdüm. Kapıyı arkamızdan kapatınca, "Ne oldu?" diye sordum.

"Sanırım seyahatimizi kısaltmalıyız."

Şaşırarak gözlerimi genişletiyorum. "Neden? Bir şey mi oldu?"

Kafasını sallar ve bana bir şey sakladığını hissedirim. "Bugün bir konuşma duydum ve seni korkutmak istemem ama sanırım amcan şüpheli bir işe bulaşmış."

Kaşlarım daha da yükseldi. "Ne duydun?"

Annem bana yaklaşır ve sesini fısıltıya indirir. "Saldırı ve silahlarla ilgili bir şey." Annem konuşmaya devam ederken ağzım açık kalır. "Montana'ya dönüş uçağı bulacağım. Evde acil bir durum olduğunu ve tatili kısa kesmek zorunda kaldığımızı söyleriz."

Anlasam da, Liliana ile geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyordum ve görmek istediğim çok şey vardı, bu yüzden yine de hayal kırıklığına uğradım. "Tamam. Ayrıntıları bana haber ver, ben Kristen'dan bizi havaalanından almasını isteyeyim."

Annem başını sallar ve bana uzanarak kolumu tutar. "Bensiz hiçbir yere gitme."

"Liliana bana etrafı gezdirmek istiyordu, onunla kısa bir yolculuğa çıkmayı umuyordum."

Annem sertçe başını sallar. "Hayır. Gözümün önünden ayrılmanı istemiyorum. Bu evde her şey ters gidiyor."

"Babam sana Nicolo amca hakkında bir şey söylemedi mi?" diye soruyorum.

Annem iç geçirir, gözleri kapalı kapıya kayar. "Çocukluğundan bahsetmezdi ve evden ayrıldıktan sonra Nicolo ile çok az görüşmüştü. Ailesinden hiç bahsetmezdi." Kolumu sıkar. "Hadi eve gidelim. Nicolo'nun karıştığı şüpheli işlerin ortasında kalmak istemiyorum."

Hay aksi.

"Tamam." Anneme yaklaşıp sarılırım. "Duş alıp yatacağım."

"İyi geceler, tatlım," diye mırıldanır, yatak odasından çıkarken gözleri bana yapışık kalır.

Kapıma vardığımda, merdivenlerden Nicolo amcamın sesi geliyordu, ama sadece birkaç kelime anlayabiliyordum.

Sanırım Salı günü gerçekleşecek bir tür saldırıdan bahsediyorlar ve Leo'nun adını da duyuyorum, ama başka bir şey anlayamıyorum.

Tanrım, keşke İtalyanca'yı daha iyi anlasaydım.

Hızla yatak odama girip kapıyı aralık bırakarak utanmadan kulak misafiri olmaya çalışıyorum.

Luciano bunun tehlikeli olduğunu söylüyor, bu da Nicolo amca'yı küfür etmeye başlıyor.

Kahretsin! Annem haklıymış.

Kapıyı kilitlemeden önce yavaşça kapatıyorum. Çift kişilik yatağa doğru yürüyüp kenarına oturuyorum ve yeni bilgileri sindirirken alt dudakımı ısırıyorum.

Seyahatimizin yarıda kesilmesinden nefret ediyorum ama az önce duyduğum kadarıyla, tehlikeli bir şeyler dönüyor. Kötü bir şeye karışmadan eve dönmeliyiz.

Yan tarafa eğilip telefonumu alıyorum ve Kristen'a kısa bir mesaj yazıyorum.

Haven: Seyahati kısa kesiyoruz. Annem hala uçuşu değiştirmek zorunda, detayları öğrenir öğrenmez sana gönderirim.

Mesaj gönderildi ve bir saniye sonra en yakın arkadaşım mesajı okudu.

Kristen: Olamaz! Neden? Eğleniyorsunuz sanıyordum.

Haven: Annem amcamı sevmiyor ve onun şüpheli bir işlere bulaştığını düşünüyoruz, bu yüzden eve dönüyoruz.

Kristen: Tanrım. Evet, eve dönseniz iyi olur. Dünyanın öbür ucunda başınıza kötü bir şey gelmesini istemem.

Leo aklıma gelir ve başka bir mesaj yazmaya başlarım.

Haven: Bu arada, bu gece hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamı gördüm. Yemin ederim, sanki bir aşk romanından çıkmış gibi.

Kristen: Onun fotoğrafını çektiğini söyle.

Haven: Maalesef yok. Ona bakmakla meşguldüm, fotoğraf çekmeyi akıl edemedim.

Kristen: Boooo.

Kristen: Döndüğünde, istediğimiz gibi en sevdiğimiz kitapları okuyabiliriz.

Haven: Evet. Duş alıp yatacağım. Annem uçak biletlerini ayarlayınca haber veririm.

Kristen: Tamam. İyi geceler!

Telefonumu yatağın üzerinde bırakıp kalkarak valizimden bir şort ve bir kaşkorse çıkarıyorum. Valizimi boşaltmak için çok tembelim, bu yüzden valizimden çıkmadan yaşıyorum.

Duş alırken, annemin söyledikleri ve kulak misafiri olduğum konuşma aklıma geliyor.

İşlerin bu hale gelmesi çok yazık. Liliana ile daha fazla zaman geçirmeyi çok istiyordum.

LEO

Arabanın kapısını açıp dışarı çıkarken, nakliye sahasına gelen diğer araçları gözden geçiriyorum.

Solumda yığınlar halinde çelik çubuklar, sağımda ise depoya bağlı ofislerden oluşan bir bina var. Bugün yük taşımacılığı olmadığı için ortalık oldukça sessiz.

Bakışlarım, en iyi adamlarımdan biri olan Klodian'ın yanında duran Luciano'ya takıldı. Luciano çok gergin görünüyordu, yüzünden terler akıyor ve gömleğinde ıslak lekeler oluşmuştu.

Bizim dünyamızda uzun süre dayanamaz.

Nicolo, aile işini devralması için Liliana'yı eğitmeliydi. Kız kardeşi, erkek kardeşinden daha cesur. Ama Nicolo eski kafalıdır ve Liliano'nun Luciano'nun yerini almasına asla izin vermez.

"Hazır mısın?" Massimo, makineli tüfeğinin şarjörünü kontrol ederken sorar.

Binanın girişine doğru yürürken mırıldanıyorum, "Evet. Hadi bitirelim şunu."

Yanımda on üç adam var. Keşif adamım Vito Santoro'yu koruyan sadece dört adam saymış, bu yüzden saldırı sorunsuz geçecek ve birkaç saniye içinde bitecek.

Lobiye girip, Santoro'nun uyuşturucu sevkiyatını hazırlamakla meşgul olması gereken deponun girişine giden koridordan ilerliyoruz.

Adam, benim bölgemden kokain kaçırıyordu ve benim bunu öğrenemeyeceğimi düşünüyordu.

Adamlarımdan ikisi olan Mattia ve Raffaele önden gidiyor, Massimo ve ben de hemen arkalarından. Luciano ve Klodian'ın bizi takip ettiğini biliyorum ve Nicolo'nun çocuklarına güvenmediğim için vücudumun her kasını gergin tutuyorum.

Raffaele metal kapıyı tekmeliyor ve kapı titreyerek açılıyor. Hepimiz, masalar ve kokain torbalarını mısır gevreği kutularına dolduran insanlarla dolu depoya giriyoruz.

"Cazzo!" Santoro'nun adamlarından biri bağırıyor ve bize nişan alırken adamlarım dağılıyor ve ateş açmaya başlıyor.

Massimo'nun yanında kalarak silahlı herkese ateş ediyorum ve bir an için silah sesleri yankılanıyor, masaların etrafı beyaz tozla doluyor.

Kargaşa başlar ve keşif adamımın işi batırdığı artık açık olduğu için çok sinirlenirim. Silahlı adamların sayısı dörttür.

Raffaele sağımda vurulur ve yere düşer, damarlarımdan yoğun bir öfke akar.

Bize yanlış bilgi verdiği için Sebastiano'yu çıplak ellerimle öldüreceğim. Santoro ona para vermiş olmalı.

Ensesindeki tüyler diken diken oluyor ve bir başka pisliği öldürdükten sonra sağa bakınca Luciano'nun başını koruyarak kapıya doğru koştuğunu görüyor.

Korkak kaçtığı için Klodian boynuna kurşun yiyor. Luciano koridorda kayboluyor ve saldırı devam ederken

peşinden gidemiyorum.

Klodian'ın yanına ulaşabilmem için Santoro'nun adamlarının sonuncusunu öldürmem çok uzun sürüyor.

En sadık adamlarımdan birinin yanına diz çöküp silahımı düşürdüm. Klodian öksürdü, ağzından kan fişkırdı ve boynuma sıçradı. Gözleri korkuyla doluydu, bana bakıyordu.

Klodian'ın kurtulamayacağını bilerek, "Carlotta'ya ben bakacağım" diye söz veriyorum.

Yine öksürüyor, daha fazla kan damlası bana çarpıyor. Kolumu başının altına sokup onu göğsüme sarıyorum ve "Ben yanıdayım. Sus. Carlotta'ya her zaman göz kulak olacağım" diyorum.

Vücudu bir kez titreyip hareketsiz kalıyor ve boğuk nefesleri duruyor.

Klodian'ı yere yatırırken lanet olası bir öfke beni sarar, vücudum titremeye başlar.

Klodian'ın kanı cildimi kaplarken ayağa kalkarım. Bir an durup tüm adamlarımı kontrol ederim. Raffaele ve Andrea vurulmuş, ama tedavi edilirse iyileşecekler.

Maurilio'ya bakıp emrediyorum, "Onları hastaneye götür ve Klodian'a bak."

"Peki, patron."

Yıkımı ve cesetleri gözden geçiriyorum, Santoro burada olmadığı için öfkem ve hayal kırıklığım kontrolden çıkıyor.

Arkamı dönüp depodan çıkıyorum ve koridora doğru ilerliyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sorar Massimo.

"Luciano ve Nicolo'yu öldürmeye," diye

homurdanırım.

Massimo kalan adamları toplarken, ben Porsche'me biniyorum, kanım damarlarında kaynıyor.

Luciano lanet olası bir korkak gibi kaçtığı için Klodian öldü.

Bugün Romano ailesinin başına cehennemi yaşatacağım.

Bölüm 3

Sığınak

Birinci kattan çok fazla bağıriş sesleri geliyor ve annemin merdivenlerden yukarı koştuğunu görmek için yatak odamın kapısını tam zamanında açıyorum.

"Hemen gidiyoruz!" diye bağılıyor, sesinde panik var. "Ne oluyor?"

"Çantalarını al, Haven!" diye bağılıyor, odamdan geçip kendi odasına koşarken.

Bir tokat sesi yankılanıyor, ardından daha fazla bağırişlar geliyor. Kahretsin, aşağıda ne olduğunu bilmiyorum ama iyiye benzemiyor. Hepsi o kadar hızlı konuşuyorlar ki, tek kelime bile anlayamıyorum ve hızla yatak odama geri koşuyorum.

Üzerimde bol bir pantolon ve askılı bir bluz var, bir an başka bir şey giymeyi düşünüyorum ama öfkeli bağırişlar şiddetleniyor. Sırtımdan bir ürperti geçiyor ve ayağıma rahat bir çift spor ayakkabı giyiyorum. Banyoya koşarak her şeyi tuvalet çantama tıktırıp valizime koyuyorum.

Odanın etrafına dağılmış eşyalarımı topluyorum ve çantalarımı kapatırken kapı açılıyor ve annem "Gel Haven. Çabuk!" diyor.

El çantamı yataktan alıp askısını başımın üzerinden geçirerek göğsüme asıyorum. Böylece omzumdan kaymayacak. Bavullarımı alıp iki ağır çantayı odadan dışarı sürüklüyorum.

Koridorda aceleyle ilerlerken soruyorum, "Çantaları merdivenlerden nasıl indireceğiz?"

"Sadece aşağıya atın," diye tersler annem ve bir saniye sonra çantaları merdivenlerden aşağıya uçar.

Kaşlarım yükselir ve annem benden bir çantayı kapınca, zaman kaybetmeden diğerini de fırlatırım. Hızla birinci kata ineriz, ama orada Nicolo amca, Giada teyze, Luciano ve Liliano bizi beklemektedir ve hepsi de avazları çıktığı kadar bağırırlar.

Luciano'nun patlamış dudağını ve sol kaşının üstündeki kesikleri fark ettim.

Nicolo amcam bizi fark eder ve agresif bir ses tonuyla anneme bağırır, "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Annemin yüzü taş gibi sertleşir, ama gözlerinde korku da vardır. "Ne tür bir belaya bulaştığını bilmiyorum, ama biz gidiyoruz."

Çantalarımızı alıp tekerleklerine yerleştirerek çekebilmek için hazırlıyoruz, ama o sırada dışarıdan bir gürültü duyuluyor. Ön bahçeden gelen bir silah sesi beni korkudan donduracak kadar korkutuyor.

Ne oluyor böyle?

Nicolo amca sırtından bir silah çıkarır ve bağırır, "Luciano, anneni ve kız kardeşini arka kapıdan çıkar. Koş!"

"Gelin!" Annem cıgıllık atar, yüzü sanki her an ağlayacakmış gibi gerilir.

Annem beni de peşinden sürükleyerek verandaya açılan sürgülü kapılara doğru hızlı adımlarla ilerler, ama aniden üç silahlı adam cam kapılara dalar ve hepimiz olduğumuz yerde donakalırız.

"Aman Tanrım!" diye bağıryorum, kalbim deli gibi atıyor.

Annem valizleri bırakıp elimi tutar ve merdivenlere doğru koşar.

İlk basamağa bile ulaşmadan ön kapı gürültüyle açılır. Leo ve partide birlikte olduğu diğer adam salona girerken, şiddetli bir şok ve korku beni sarar. Silahlı olan ikisi de siyah kargo pantolon ve siyah gömlek giymiş.

Leo'nun boynu ve kolları kan içinde, kolları sıvayıp göze çarpıyor. Bu manzara korkumu daha da artırıyor. Kolunu kaldırıyor, altın rengi teninin altındaki kasları gergin.

Silahını Nicolo amcama doğrultarak, "Senin korkak oğlun adamlarımdan birini öldürdü" diye bağırır.

Annem beni merdivenlerden yukarı çekmeye başlar, ama arkamızdaki bir adam İtalyanca bir şey bağıır ve bir kurşun annemin hemen önündeki merdiven korkuluğuna çarpar.

Çığlık atarak anneme sarılırim, vücudumu yoğun bir korku sarar.

Üzerime çömelmiş bir çocuğun görüntüsü zihnimde canlanıyor. Onun gömleğini sıkıca tutuyorum ve o, arkasında beliren canavardan beni koruyan bir kalkan gibi.

"Şşş."

Küçükken kabuslar görürdüm, ama yıllardır aklıma gelmemişti, bu yüzden kabusların anısı bu durumu milyonlarca kez daha kötü hale getiriyor.

Etrafımda yaşanan şiddet, kabusları görmemek için yıllarca süren terapinin etkisini yok ediyor.

Silah sesi ve çığlığım Leo'nun dikkatini bize çeker, gözleri anneme sadece bir anlığına takılır, sonra beni rahatsız edici bir şekilde uzun bir süre izler.

Kolumdan tutuluyorum ve annem çığlık atıyor: "Hayır! Bırak onu!"

"Üzgünüm," diye Luciano'nun solumdan bir yerden seslendiğini duyuyorum.

"Panikledim."

Panikledim."

Annem kolumu tutan adama yumruklarını vurmaya başlar ve ben kurtulmayı başarırım. Annem beni kendine çeker, tam o sırada bir silah sesi havayı sarsar.

Kahretsin!

"Hayır!" Nicolo amcam bağıırıyor. "Durun! Konuşalım."

Gözlerim, açık alan ve oturma odasında çılgınca dolaşıyor. Luciano'nun köprücük kemiğinin yakınından vurulduğunu fark ediyorum ve o dizlerinin üzerine çökerken Giada teyze ve Liliana onu tutuyor.

Kahretsin!

Leo'nun silahı onlara doğrultulmuş, Nicolo amcam ise teslim olur gibi kollarını havaya kaldırmış duruyor.

Leo az önce Luciano'yu mu vurdu?

Yoğun, tüyler ürpertici bir korku tüm vücudumu sarar ve başım dönmeye başlar.

Giada teyze İtalyanca yalvarıyor, Liliana kontrolsüz bir şekilde ağlıyor ve Luciano omzunu sıkıca tutuyor, yüzünde acı dolu bir ifade var.

"Konuşalım," diyor Nicolo amca tekrar, sesinde ihtiyat ve korku dolu.

Gözlerim Leo'ya kayıyor ve onun başını salladığını görüyorum. "Luciano'nun işleri batırırsa ne olacağını biliyordun."

"O daha çocuk," diyor Nicolo amca, sesi panikle yükseliyor. "Hala mafya işlerini öğreniyor."

Mafya mı?

Bu kelime içimde yeni bir korku dalgası yaratır.

Leo yavaşça başını korkutucu bir şekilde eğdi ve sesi gök gürültüsü gibi yankılandı. "Babam öldürüldüğünde ben daha on altı yaşında bir çocuktum ve sorumluluğu üstlenmek zorunda kaldım. Luciano ise yirmi beş yaşında yetişkin bir adam."

Anneme sıkıca sarılırken nefesim dudaklarımdan hızla çıkıyor.

Bu gerçekten oluyor mu?

Sanki bir kitap ya da filmdeki çılgın bir sahne gibi.

Leo silahını biraz daha yukarı kaldırıp Luciano'ya doğrultmaya devam ederken, Nicolo amca bağırır, "Yapma! O benim varisim. Luciano'nun bugün sana yaptığı hatayı telafi etmek için bir anlaşma yapabiliriz." Nicolo amca Giada teyzeye ve çocuklarına panikle bakar, sonra şöyle der, "Seninle Liliana'nın evlenmesini ayarlayabiliriz."

Leo kahkahayı boğazından çıkarınca hayatımın en büyük korkusunu yaşıyorum ve anneme daha sıkı sarılırım.

"Kızım dünyadaki son kadın olsa bile onunla evlenmem," der Leo alaycı bir şekilde.

Bir saniye sonra, havada bir silah sesi daha duyulur ve Luciano geriye düşerken, Giada teyze onu korumak için üzerine atılır ve "Hayır! Bebeğim!" diye bağırır.

"Hayır!" diye bağırır çocuk, canavar beni karanlığa sürüklerken.

Kabusun anısı yüzünden ayaklarım titriyor ve etrafıma tekrar odaklanabildiğimde, Nicolo amcamın tehditkar bir adım attığını görüyorum.

Leo'nun kolu hareket eder ve silahının namlusu bir saniye içinde Nicolo amcanın kafasına doğrultulur.

"Bunun için on yedi yıl bekledim," diye bağırır Leo, acımasız ve tehlikeli bir ifadeyle.

Annem beni daha sıkı sarar ve tek yapabileceğimiz, kabusun önümüzde gelişmesini izlemek olur.

"Ailenize yapılan saldırıyla hiçbir ilgim yok," diye yalvarır Nicolo amca, sesi korkuyla doludur. "Bu çok ileri gidiyor, Leo. Liliana ile evlen ve barışalım. Kimse ölmek zorunda değil."

Giada teyze, Luciano'nun yanındaki yaradan akan kanı durdurmaya çalışırken hıçkırarak, "Tanrı aşkına, Leo! Bu çılgınlığı durdur," diyor.

Annemin ağlaması Leo'nun dikkatini bize çeker. Bize bakması bile korkudan bacaklarımın titremesine neden oluyor.

Gözleri bana kilitlenir, sonra daralır ve yemin ederim ki kalbim hiç bu kadar hızlı atmamıştı. Kaçma dürtüsü beni ele geçirir.

Leo'nun ölümcül bakışları tekrar Nicolo amcaya döner ve sesi derin bir gürültüyle şöyle der: "Luciano'nun korkaklığı için yeğenini alacağım."

Adamlar anında annemi ve beni yakalayıp birbirimizden ayırarak merdivenlerden aşağı sürüklerler.

"Hayır! Kızımı bırakın!" Annem çılgınca bağırırken, tüm gücüyle kurtulmaya çalışıyor.

"Anne," diye ağlıyorum, benden çok daha güçlü olan adam beni Leo'ya doğru sürüklerken.

Korkum kaosun içine sürüklenir ve o kadar titriyorum ki, ayaklarımın üstünde duramıyorum.

Annem için çılglık atarken kan görüyorum, ama canavar hızlı hareket ediyor ve beni karanlığa sürükleyerek götürüyor.

Silah sesleri duyuyorum ve etrafımda bir sürü adam var. Kalbim acıyor ve ağlamaktan kendimi alamıyorum.

Yere itiliyorum ve Leo'nun önünde diz çökmüş halde kalıyorum, saçlarım yüzüme dökülmüş, nefes almaya çalışıyorum.

"Haven!" Annem çılglık atıyor. "Bizim bununla hiçbir ilgimiz yok. Onu alamazsınız. Haven! Bırakın beni!"

Titremeler vücudumu sertçe sarsıyor ve yukarı bakacak cesaretim yok. yukarıya bakmaya cesaretim yok.

"Luciano bugün hayatta kalırsa, İtalya'dan ayrılmasını sağla. Onu bir daha görürsem , onu öldürürüm," diyor Leo acımasız bir sesle.

Tanrım.

Biri tekrar kolumu tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor. Ayakta durduğumda, kolumu sıkıca tutan kişinin Leo'nun yanındaki iri adam olduğunu görüyorum. Tek bir darbeye kafatasımı ezebilecek kadar güçlü görünüyor ve bu, korkumu şimdiye kadar yaşadığım en büyük dehşete dönüştürüyor.

Işıktan uzaklaşıyorum ve karanlık soğuk.

Geri çekilip kendimi kurtarmayı başarırım.

"Haven!" Annem, onun kollarına koşmak için dönüp koşarken bağııyor.

Ona ulaşmadan, annemi tutan adam kolunu bana doğru savurur ve çeneme bir tokat atar.

Darbeyle fayansların üzerinde kayarken başım şiddetle dönüyor.

"Hayır!" diye bağıırır çocuk, ama bir canavar onu vurur ve kan gömleğine sıçrar.

Korku içinde nefes nefese, başım dönüyor ve dudaklarımdan hıçkırıkların patlamasını engelleyemiyorum.

Baş dönmesi geçiyor ve kendime geldiğimde, kendinden emin adımlarla bana doğru gelen birini duyuyorum. Kafamı kaldırmayı başardığımda, Leo'nun adamın yüzüne yumruğunu indirdiğini görüyorum.

"Onu vurmaya izin verdim mi?" diye bağııyor Leo öfkeyle. "Hayır, patron," diye cevaplıyor adam, sesi saygıyla dolu.

şok ve dehşet içinde olmama rağmen, Leo'nun bana zarar verilmesine verdiği tepki beni şaşırtır.

Öfkeli bakışları bana değıyor, sonra "Haven'ı arabaya götür, Massimo" diyor.

"Hayır! Lütfen," diye yalvarır annem. Az önce vurulan adamdan kurtulmayı başarır ve Leo'nun önünde dizlerinin üzerine çöker. "Lütfen. Sizin işinizle hiçbir ilgimiz yok. Bırakın gidelim. Gördüklerimizi kimseye söylemeyeceğiz. Yalvarıyorum."

Massimo kolumu tutar, ama bu sefer bana daha nazık davranır ve ayağa kalkmama yardım eder.

İçimde bir ses mücadele etmem gerektiğini söylüyor, ama şokun etkisiyle hiçbir şey yapamıyorum, üstelik kabusumun görüntüleri zihnimi bombardımana tutuyor.

Massimo kolumu çeker ve ben sendediğimde, beni ayağa kaldırmadan önce İtalyanca bir şeyler mırıldanır. Vücudum patates çuvalı gibi omzuna asıldığı anda, yatak odasındaki bir başka anı daha zihnime gelir. Yatakta bir genç yatıyor, bir diğeri yerde ve üzerinde bir canavar duruyor.

Kendimi bir şeyler bağıırırken duyuyorum ama kelimeleri anlayamıyorum.

Daha fazla korku içimi kaplar ve sonunda savaşma içgüdüm devreye girer. Vücudumu yukarı doğru iter ve kurtulmak için deli gibi kıvrılırım, ama bu sadece onun beni daha sıkı tutmasına ve ön kapıya doğru ilerlemesine neden olur.

Panik damarlarıma yayılıyor ve çığlık atıyorum, "Anne!"

"Tanrım! Hayır!" Annem ayağa kalkmaya çalışıyor ama Leo kolunu tutuyor ve silahın namlusunu şakağına dayıyor.

"Hayır!" Acı dolu bir çığlık atıyorum ve Leo'nun gözleri bana çevriliyor.

Mücadeleyi bırakıyorum ve umutsuz bir hıçkırıkla boğulurken yalvarıyorum, "Lütfen anneme zarar verme. Ne istersen yaparım. Sadece onu vurma."

"Massimo!" diye bağırır Leo ve devasa maymun kapının önünde durur. "Onu indir."

Ayaklarımın üzerine indirilirim, sonra Leo emreder, "Gel annene veda öpücüğü ver ve bavullarını arabama götür. Beş dakikan var."

Onlara doğru koşarım ve annem beni kollarına alır. Leo hemen yanımda dururken, savaş kokan, barut ve kan kokan kokusunu alırım. Bu koku omurgamda daha fazla ürperti yaratır.

"Haven," annem kontrolsüz bir şekilde ağlıyor. "Bizi eve geri götürmenin bir yolunu bulacağım."

"Hayatta kalmak istiyorsan hiçbir şey yapma," diye homurdanır Leo. "Üç dakika kaldı."

"Yani Haven'la evleneceksin ve aramızda barış sağlanacak mı?" diye sorduğunu duyuyorum Nicolo amcamın.

"Şimdilik," diye cevaplar Leo. "Annesinin aptalca bir şey yapmadığından emin ol."

Nicolo amcamın sözleri uğursuz geliyor: "Ben ona göz kulak olurum."

"Hayır," diye nefes nefese söylüyorum ve annemden uzaklaşarak Leo'ya bakıyorum. "Lütfen."

anneme kötü bir şey olmayacağına söz vermelisin."

"Duydun mu, Nicolo?" Leo'nun sesi sıkılmaya başlamış gibi geliyor.

Adam hayatımı mahvediyor ve sıkılıyor mu?

Onun ne kadar soğuk ve kalpsiz olduğunu anlamaya başlıyorum. Bu cehennem onun hiç umurunda değil.

O, kabuslarımdaki canavarlar gibi bir canavar.

"O güvende olacak," diyor Nicolo amca Leo'ya.

Tehlikeli, soğukkanlı katilin gözleri benimkilere kilitleniyor, sonra emreliyor: "Zaman doldu. Çantalarını arabama götür."

Hareket edemedim, geleceğim ve hayallerim duman olup uçarken ona bakıyorum.

Onunla birlikte gittiğim anda hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyorum ve buna hazır değilim.

Leo bana kaşlarını kaldırarak sabırsızca bakar. Anneme bakmadan kolunu kaldırır ve silahını ona doğrultur. "Bir sorun mu var, *principessa*?"

Hayat bedenime geri dönüyor ve çenem anında titremeye başlıyor, bagajımın olduğu yere koşuyorum. Tutacak yerlerini tutup ön kapıya doğru sürüklerken anneme bakıyorum.

"Lütfen," diye yalvarır annem, gözleri bana dikilmiş. "Bunu bize yapma."

Geleceğimin bana ne getireceğini ve Leo ile ne kadar hayatta kalabileceğimi bilmeden, "Seni seviyorum anne" diyorum.

"Hayırrrrr," diye ağlayarak annem yıkılır ve dizlerinin üzerine çöker.

Büyümüş maymun gibi adam kolumu sıkıca tutarken, başka bir adam çantalarımın saplarını elimden koparıyor.

Annemin ağlama sesi, Porsche'nin arka koltuğuna itilene kadar peşimden geliyor. Kapı çarpılır ve bir an için etrafımı sağır edici bir sessizlik kaplar.

Korkudan donakalmış bir halde malikanenin girişine bakarken, Leo'nun ön kapıdan dışarı çıkmasını izlerim.

Tanrım, tam bir kabus gibi görünüyor.

Arabanın kapıları açılır ve o direksiyonun başına geçerken Massimo ön yolcu koltuğuna oturur.

Titrek bir vücutla, kuru dudaklarımdan nefesler fışkırırken ve kalbim dakikada bir mil hızla atarken, motor çalışırken olabildiğince hareketsiz oturuyorum.

Bir hareket dikkatimi malikanenin girişine çeker ve annemin verandaya koştuğunu görürüm.

Porsche, Nicolo amca annemi yakalayıp zorla malikaneye iterek geriye doğru hareket etmeye başlar.

Bu manzara içimden bir hıçkırık koparır ve titrek ellerimle hızla ağzımı kapatırım.

Tanrım, bu gerçekten bize mi oluyor?

Bölüm 4

CENNET

Korkudan donakalmış bir halde, etrafımda olup bitenleri algılayamıyorum.

Leo, silahlı adamlar tarafından korunan devasa siyah kapılardan arabayı geçirdiğinde, titremekten vücudumun her yeri ağrıyor.

Aklımda tek bir şey bile yok, şok ve korku ile dolmuş durumda.

Araba duruyor ve Leo ile Massimo hareket edip arabadan inince, içimi başka bir korku dalgası kaplıyor.

Porsche'nin arka koltuğundan görünen mülkü çılgınca gözden geçiriyorum. Tepelerin yamacında güzel bir malikane var ve solumda göz alabildiğince uzanan okyanus. Silahlı korumalar, peyzajlı bahçede dolaşıyor.

Yanımdaki kapı açıldı ve bir kez daha kolumdan yakalanıp arabadan çekildim. Bacaklarım hâlâ titriyordu ve dengemi bulana kadar sendeledim.

Leo'nun durduğu aracın önüne çekiliyorum ve kanlı eliyle bana uzandığında, tüylerim diken diken oluyor.

Beni tuttuğunda eli, buz gibi tavırları kadar soğuktu.

Massimo diğer kolumu bırakır ve İtalyanca bir şey söyler. Leo, beni ön kapıya doğru çekmeden önce Massimo'ya cevap verir.

Omzumun üzerinden bakınca Massimo'nun bagajdan valizimi çıkardığını görüyorum.

Büyük bir kristal avize asılı olan bir antreye giriyorum ve vücudum daha da soğuyor, nefesim dudaklarımda titriyor.

Leo kolumu bırakır ve ben, geniş gözlerle ve gergin bir vücutla, antre'nin diğer tarafında öğleden sonra güneşinin ışınlarıyla yıkanan oturma odasına doğru yürürken onu izlerim. Ayrıca, sonsuzluk havuzunun bulunduğu verandaya açılan sürgülü kapılar da dikkatimi çeker. Havuz, okyanusla birleşiyormuş gibi bir izlenim verir.

Massimo, valizlerimi taşıyarak eve girer ve ben hızla kenara çekilip yolundan çekilirim.

Hareketlerim titriyor, gözlerim lüks evin her yerini sürekli tarıyor. Kollarımı kendime doluyorum ve dikkatlice bir kapıdan geçiyorum. Massimo'ya bakmadan önce büyük mutfığa göz atıyorum. O, eşyalarımı ikinci kata çıkan merdivenlerden yukarı taşıyor.

Dikkatim, Leo'nun cam masanın yanında durduğu oturma odasına geri dönüyor. Amber rengi bir sıvıyı bardağa döküyor ve bir yudum alırken başı benim yönüme dönüyor. Koyu renkli gözleri benimle buluştuğu anda kalp atışlarım daha da hızlanıyor ve başım dönmeye başlıyor.

"Buraya gel, Haven." Sesi, içimde daha fazla korku uyandıran düşük bir gürültüydü.

Bana ne yapacak?

Titreyerek yavaşça ilerliyorum. Çenem titriyor ve gözyaşlarımı tutamıyorum, yanaklarımdan süzülerek akıyor.

Onun şimdiye kadar gördüğüm en çekici erkek olduğu düşüncesi uçup gitmişti. Artık tek gördüğüm, her an beni öldürebilecek tehlikeli bir adamdı.

Annem elçiliğe gidecek. Yardım isteyecek.

Massimo'nun ağır adımları başımı onun yönüne çeviriyor. Yine İtalyanca konuşuyor ve tek kelime bile anlamıyorum. Leo cevap verdikten sonra Massimo ön kapıdan çıkıyor ve beni Leo ile yalnız bırakıyor.

Gri kanepenin yanında durarak Leo ile aramda güvenli bir mesafe bırakıyorum. Korkuyla etrafımıza bakıyorum, pahalı dekoru ve yerden tavana kadar uzanan pencerelerden görünen nefes kesici okyanus manzarasını tekrar gözlerimle içime çekiyorum.

Leo'nun öfkeli bakışları üzerimde sabitlenmiş durumda ve bu, hayatımda yaşadığım en tedirgin edici şey.

Sessizlik dayanılmaz hale gelir ve kuru dudaklarımdan şu sözler dökülür:
"Neden bunu yapıyorsun?"

Yavaşça başını eğiyor, bu basit hareket bile son derece tehditkar görünüyor.
"Bugün senin korkak kuzenin yüzünden iyi bir adamı kaybettim."

Yüzüm gerilir ve ağlamamak için kendimi zor tutarım. "Ama benim bununla hiçbir ilgim yok. Neden ben?"

Leo içkisini bir yudum daha içtikten sonra bana doğru yavaşça yaklaşır. Vücudumdaki her kas gerilir ve o tam önümde durduğunda korkunç bir şekilde titriyorum.

Tanrım, benden çok daha uzun.

Elini yüzüme doğru kaldırdığında, geri çekilip gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bana vurmak yerine, parmağını sol yanağıma dokundurur.

Bu şaşırtıcı derecede yumuşak dokunuş beni çok şaşırttı.

"Bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyorsun," diye mırıldanıyor.

Gözlerimi tekrar açıyorum ve bana dokunmasından çok rahatsız olduğum için bir adım geri atıyorum. Yaşadığım tüm korku, dayanamayacak kadar artıyor.

Leo elini indirir ve içini çekerek bir süre bana bakar, sonra "Otur" der.

En yakın kanepeye otururken hareketlerim sertleşir.

Leo karşımda oturunca, derisindeki kurumuş kan tekrar dikkatimi çekiyor.

Tanrım.

Bir kez daha hıçkırıklar boğazımdan çıkar ve titrek ellerimle ağzımı kapatırım.

Koyu kahverengi gözlerinin arasında bir kırışıklık belirir, sonra "Seni ldrmeyeceğim" der.

Umutsuzca nefes alıp, başımı eğerek kum rengi fayanslara bakıyorum.
"Lütfen, bırakın beni."

"İstedığın zaman gidebilirsin, ama o zaman ailen ölür."

Onun acımasız sözleri başımı tekrar yukarı kaldırır ve dehşet içinde onun öfkeli bakışlarıyla karşılaşırım.

İkisini yudumladıktan sonra, "Anlaşma bu, Haven. Ya evleniriz ve Toscanolar ile Romanolar arasında barış sağlanır, ya da Romano soyadını ortadan kaldırırım."

Daha fazla korku içimi kaplarken fısıldarım, "Ama ben bir Romano'yum."

Leo omuz silerken, amber rengi sıvının son yudumunu alır. Bardakları aramızdaki cam masanın üzerine bırakır. Cam levha, güzel bir dal parçası üzerine oturmaktadır, ama ben travmanın etkisinden kurtulamamışımdır.

Duygularım kaotik bir karmaşaya dönüşür ve ağlamaktan kendimi alamam. "Neden ben? Ben sıradan bir kızım. Ben Amerikalıyım ve ben... ben..."

"Sende normal olan hiçbir şey yok." Sesi aramızda gök gürültüsü gibi yankılanıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Aniden gözleri bana dikiliyor. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi üç."

Ağzının köşesi tehlikeli bir şekilde yukarı kıvrıldı. "Sen kızdan çok uzaksın, *principessa*."

Tanrısal olmayan bir korku beni o kadar sert vurur ki, görüşüm bulanır ve bir an için bayılmamak için mücadele etmek zorunda kalırım.

Kanla kaplı, aşırı çekici adama bakıyorum. Otuz yaşlarında görünüyor ve kaslı vücudu onun güçlü olduğunu gösteriyor.

Benden onunla evlenmemi bekliyor. Onunla seks yapmaya zorlanacağım.

Panik içimi kaplıyor ve ayağa fırlayarak lobiden koşuyorum. Tam ön kapıyı tuttuğum anda, Leo'nun kanlı kolu etrafıma dolanıyor ve beni yerden kaldırıyor.

"Hayır!" diye bağıyorum ve yaşadığım korkunç olay yetmezmiş gibi, başka bir anı daha zihnimde canlanıyor.

Yakalanıp yatağın yanındaki yere atılıyorum. Silah sesleri havayı dolduruyor ve bir saniye sonra, genç bir erkek üzerime düşüyor. Yüzünü göremiyorum ama yanımda olduğu için kendimi daha güvende hissediyorum.

"Şşş..."

Çocuk benden koparıldığında hıçkırarak ağlıyorum.

"Sakin ol," diye Leo'nun çok daha yumuşak bir sesle mırıldandığını duydum.

Kabusun anısı silinince, Leo'nun kollarının beni sardığını fark ediyorum. Yüzüm göğsüne bastırılmış ve tek kokladığım barut ve kan.

Gözyaşlarım gömleğine sızıyor ve nefesim kesik kesik.

"Her şey yoluna girecek," diye konuşmaya devam ediyor. "Her şeye alışacaksın."

Ne?

Aniden beni tuttuğunu fark ediyorum ve kollarımı aramıza sokarak geri çekiliyorum. Ondan uzaklaşmak için geriye doğru çekilirken avuçlarım göğsüne çarpıyor.

Leo, gidelim, ve ön kapıya çarpmadan önce sendiyorum. Nefes nefese, gözlerim tehditkar adama kilitleniyor ve sanki bir saniye sonra aklımı kaybedecekmişim gibi hissediyorum.

Bu bana olamaz!

Leo derin bir nefes alır ve yorgun bir şekilde şöyle der: "Sana odanı göstereyim. Ben temizlenirken biraz dinlen. Erken bir akşam yemeğinde konuşuruz." Benden uzaklaşarak geniş antreden geçer ve ben kıpırdamayınca mırıldanır: "Beni takip et, Haven."

Yüzüm çöküyor, umutsuzluk hissi göğsümü doldururken isteksizce kapıdan uzaklaşıyorum.

Kaçmaya çalışarak ne düşünüyordum? Leo, onunla evlenmezsem tüm ailemi öldüreceğini açıkça belirtmişti.

Tanrım. Onunla evlenemem!

Leo'yu merdivenlerden yukarı takip ederken, vücudunun her bir santimetresini içime çekiyorum. Hiç bu kadar zayıf hissetmemiştim.

Aniden telefonum çalıyor ve olduğum yerde donup kalıyorum.

Leo açık bir kapının önünde durur ve tehditkar bir bakışla bana bakar. "Kim mesaj attı?"

Telefonumu alacak.

Ellerim titreyerek çantamdan telefonu çıkarıyorum. Kilidi açmak için uğraşıyorum.

Kristen: Uçuş bilgilerini aldın mı? Sadece bir haftadır yoktun ama dönmeni sabırsızlıkla bekliyorum.

Kalbim göğsümden sıkışırken fısıldarım, "En iyi arkadaşımın mesajı."

Bana yaklaşınca telefonu hızla göğsüme sıkıştırıyorum, ama bu onun bileğimi tutup ekranı görebilmek için cihazı almayı engellemiyor.

Telefonu elimden koparmak yerine bırakıyor ve gözleri tekrar benimkilere kilitleniyor.

"Düğüne gelmesini istersin herhalde."

Alnımda bir kaş çatma oluşuyor. "H-hayır. Onun sana yaklaşmasını istemiyorum."

Bana bir an bakıyor, sonra kolunu sallayarak açık kapıyı işaret ediyor. "Hapishanene hoş geldin, *principessa*." Sesi alaycı, sanki benden rahatsız olmuş gibi.

Dikkatlice kapıya yaklaşıp yatak odasına göz attım.

Durumum bu kadar vahim olmasaydı, güzel gül altın ve krem rengi dekorun tadını çıkarırdım. Yatak krallara layık gibi görünüyor.

Bir tuvalet masesi ve bitkileri görebileceğim bir balkona açılan kapılar var. Balkonda ise uyumlu sandalyelerle donatılmış ahşap bir masa bulunuyor.

Yatak odasına adımımı attığımda, elimdeki telefonum bip sesi çıkarır ve gözlerim ekrana kayar.

Kristen: Neden mesajımı okuduktan sonra

cevap vermedin? Leo yaklaşıyor ve "Ona cevap ver" diye mırıldanır. Bakışlarım ona kayar. "Ne demeliyim?"

O gülünce, içimde bir ürperti hissediyorum. "Ne istersen. Düşündüğünün aksine, sen benim tutsağım değilsin, *principessa*. Seçim hakkı var. Tekrar gitmeye çalışırsan seni durdurmayacağım."

Kalbimi öfke doldururken çenem sıkışır. "Ama beni ve ailemi öldüreceksin."

O, sanki önemsiz bir şey gibi omuz silkiyor ve sanki hava durumundan konuşuyormuşuz gibi davranıyor. "Yine de.

Seçim şansın var."

"Bu seçim değil ki," dişlerimi sıkarak mırıldandım.

Kafasını telefonuma doğru eğiyor. "Arkadaşın bekliyor."

Cihazın kilidini tekrar açıyorum ve o kadar umutsuzluğa kapılıyorum ki, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum ve hızlıca bir cevap yazıyorum.

Haven: Planlar yine değişti. Bu tarafta ailemle işler biraz karışık. İşler yoluna girince seni ararım.

"Hmm." Leo'nun göğsünden bir ses geliyor. "Ona evleneceğini söylemeyecek misin?"

"Hayır."

Telefonumu çantama geri koyup kendimi sıkıca sararım.

Aniden Leo'nun kolu hızla yükselir ve boynumun arkasını tutar. Hava ciğerlerimden çıkarken, vücuduna doğru çekilir ve başımı yukarı kaldırıp ona bakmak zorunda kalırım.

Aman Tanrım!

Onu itmeye çalışmadan önce birkaç saniye boyunca beline tutunuyorum. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor ve Leo yüzümüz birbirine sadece birkaç santim kalana kadar eğildiğinde, yaklaşan bir arabanın önündeki geyik gibi donup kalıyorum.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan, "Partide ne dedin?" der. Karanlık bakışları gergin saniyeler boyunca benimkilere saplanır ve ses tonu içimi titreten yırtıcı bir hal alır. "Seksi, yılın en hafif tabiri."

Olamaz. Beni duydu.

İçimde bir anlık öfke patlar ve kaybolur, yerini endişe alır. "Sadece öyle dedim diye bir anlamı yok." Kafamı sallayıp ondan uzaklaşmaya çalışırım, avuçlarım kaslı göğsüne bastırdığım yerde karıncalanır.

Tanrım, beni tek koluyla tutuyor ve ben kurtulamıyorum.

O, sarsılmaz bir güç.

Leo'nun gözleri yüzümde yanıyor, sonra ağzının köşesi silahsızlandırıcı bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "En azından çekim var ve zamanla birbirimizi tanıyacağız. Evliliğimizi başarıya ulaştıracacağız."

"Hayır." Boynumu sımsıkı tutan elinden kurtulmaya çalışıyorum ve aniden beni bırakınca geriye sendeleyip neredeyse dengemi kaybediyorum.

Bana kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı?"

Yüzüm, içinde bulunduğum travmatik durumun ağırlığı altında çöküyor ve sesim boğazımda takılıyor: "Asla, milyon yıl geçse bile. Seni tanımak istemiyorum. Buraya gelmemin tek nedeni kendimi ve ailemi hayatta tutmak. Aramızda asla başka bir şey olmayacak."

Sözlerimden hiç etkilenmemiş gibi görünen Leo, "Bana da uyar. İsteddiğini yap, *principessa*" diyerek homurdanarak yatak odasından çıkar.

Telefonum gelen bir mesajla tekrar bip sesi çıkarır ve bir an sonra koridorda bir kapının kapandığını duyarım.

Bir hıçkırık kaçar ve elimi kaldırıp hızla ağzımı kapatırken, abartılı güzellikteki yatak odasına bakıyorum.

Bu delilik!

Ne yapacağım?

Bölüm 5

HAVEN

Kristen'in mesajını okuduktan sonra annemi aramaya çalışıyorum ama telefonu sürekli sesli mesaja düşüyor.

Bip sesi duyulunca, "Anne! Telefona cevap ver! Aman Tanrım," diye bağıyorum ve saçlarımı çekiyorum. "İyi misin, haber ver. Leo'nun malikanesindeyim ve ne yapacağımı bilmiyorum. Evi bir tepenin üzerinde ve özel bir plajı var. Yolu bilmiyorum çünkü çok telaşlıydım, nereye gittiğimize dikkat edemedim. Mesajı alır almaz beni ara."

Bu olamaz!

Klostrofobi hissederek cam kapılara koşuyorum ve birkaç saniye kilitle boğuşuyorum. Sonunda kapıları açtığımda, balkona koşuyorum ve korkuluğa tutunuyorum. Tuzlu havayı çılgınca içime çekiyorum, bakışlarım altımda kayalara çarpan dalgalara kayıyor.

Başımı sağa çevirip kayalıklar ve malikane arasında yer alan özel plaja bakıyorum. Verandanın ve havuzun bir kısmını da görebiliyorum.

Okyanus ve plajın sesi ve kokusu, tekrar mantıklı düşünebilecek hale gelene kadar beni sakinleştirir.

Adım adım ilerleyeceğim.

Önümüzdeki yirmi dört saati hayatta kalmalıyım.

Belki Leo'nun öfkesi azalır ve onunla mantıklı bir konuşma yapabilirim.
Yine klostrofobi hissetmeye başlıyorum ve yatak odasına doğru yürüyorum.
Bu karanlık bir aşk romanı değil. Bu gerçek hayat ve Leo beni alıp zorla evlenemez. Kanunlar ve düzen var. Annem elçiliği devreye sokacaktır.

Titrek bir elimi yüzüme kaldırıp alnıma bastırdım, zihnimde düşünceler birbirini takip ediyordu.

Bugün olanlara inanamıyorum. Leo, Luciano'yu vurdu. Hem de iki kez!

Leo'nun kolları ve boynundaki tüm o kan? Onun kanı değildi bence. Yaralı görünmüyordu, yani başka birinin kanı olmalı.

Tanrım.

Omurgamdan bir ürperti daha geçer ve buz gibi hissederek valizime doğru yürür ve bir hırka çıkarırım. Hırkayı giydikten sonra, öngörülemeyen bir gelecekte hapishane hücresi olacak bu büyük odaya göz gezdiririm.

Kahretsin.

Günün olayları zihnimde tekrar canlanıyor ve yatağın kenarına çöküyorum. Önümde boş boş bakarak her şeyi anlamaya çalışıyorum.

"Mutfağa gel," diyor Leo aniden açık kapıdan, beni korkudan ödümden çıkararak.

Ayağa fırlayarak ellerimi yumruk yaparken dudaklarımdan bir çığlık kopar.

Tanrım. Kalbim.

Sonra gözlerim ona kilitlenir ve ondan çok korkmama rağmen, şu anda ne kadar çekici görüldüğünü görmezden gelemem. Bu çok rahatsız edici.

Islak saçları geriye taranmış ve cildinde kan izi kalmamış. Kolları kıvrılmış siyah gömlek ve ona uyan takım elbise pantolonu, güçlü vücudunu fazlasıyla ortaya çıkarıyor.

Kalbim boğazımda atarken ona bakakaldığımda, "Beni duydun mu?" diye sordu.

Kollarımı belime dolayarak, ona titrek bir şekilde başımı salladım.

Leo açık kapıdan kaybolur ve ben de isteksizce onu takip etmekten başka çarem kalmaz.

Konağın o kadar büyük ki ayak seslerimiz yankılanıyor ve Leo'nun soğukluğu havayı olduğundan daha soğuk hissettiriyor. Avuç içlerimi kollarımda yukarı aşağı ovuşturuyorum, gözlerim

onun pantolonunun arkasına sıkıştırılmış tabancaya yapışır.

Mutfağa girdiğimizde, gözüm hemen bıçak blokuna takıldı. Bir tanesini kapmak istediğim anda, bu fikri kafamdan attım çünkü birini öldürecek cesaretim yoktu. Ayrıca, ona saldırırsam Leo'nun aileme ne yapacağını ancak Tanrı bilir.

Kendimi tamamen yabancı hissederek, onun malzemeleri toplamasını izliyorum. Akşam yemeğini hazırlamaya başlıyor, bu kadar sıradan bir şey yaparkenki hali onu daha az tehditkar gösteriyor.

Sonra bir bıçak aldı ve yine tehlikeli göründü.

Bana bakmadan emreder: "Bana kendinden bahset."

Kalbim yine hızla çarpmaya başladı ve aklıma gelen tek şeyi söyledim. "İtalya'ya tatile geldim. Evimde bir hayatım var. Annemi ve beni bırakın gidelim." Çenem titriyordu. "Bugün olanları kimseye anlatmayacağız."

Birkaç mantar keser, sonra gözleri bana kayar. Bıçağıyla ada mutfağındaki tabureyi gösterir, oturmamı işaret eder ve sorar, "Bugün ne oldu sence?"

Alnımda bir kırılganlık oluşur ve mermer levha aramızda kalacak şekilde dikkatlice adanın diğer tarafına geçerim.

Leo jambonu küçük kareler halinde kesmeye devam ederken, boğazımdaki yumruyu zorla yutarım. "Sen, amcam ve Luciano arasında bir şey oldu."

Bütün doğramayı bitirince bıçağı bırakıp ellerini mermerin üzerine koyar. Bu hareketiyle ön kol kasları gerilir ve damarları derisinin altında belirir.

Adamın ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmeyi bırak! O tehlikeli biri.

Ona bakmamak için geniş mutfağa göz gezdiriyorum. Dolaplar beyaz ve cam panelli, bu sayede fincanların, bardakların ve tabakların nerede olduğunu görebiliyorum. Tüm aletler son teknoloji ürünü görünüyor.

Babam araba satarak geçimini sağlıyordu, annem ise ev hanımıydı. Zengin sayılmazdık ama her zaman yiyecek bir şeyimiz vardı ve faturalarımız ödeniyordu.

Leo'nun çok zengin olduğu belli ve bu onu daha da korkutucu yapıyor.

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

Kafamı sallayarak ona tekrar baktım.

"Leo Toscano," diye mırıldanıyor, sesi karanlık okyanusun derinlikleri gibi soğuk ve derin. "Ben mafya lideriyim."

Şoktan dudaklarım aralanır ve sözleri kafamda yankılanırken, hissettiğim korku tanınmaz bir şeye dönüşür.

Oh. Tanrım. Kahretsin.

Ona sadece göz kırparak, ağzım açık bir balık gibi kalakaldığımda, başını eğdi. "Yüzündeki şaşkınlık ifadesinden, kim olduğumu bilmediğini söylerken yalan söylemediğini varsayacağım."

Mafya hakkında tek bildiğim, karteller, uyuşturucu satıcıları ve çetelere benzediği. Hepsini suçlu ve kanunların yanlış tarafında.

Titriyorum, cevap verecek tek kelime bile çıkmıyor ağzımdan.

Leo, ocak yanındaki çekmecedan bir tencere çıkarıp yemeği hazırlamaya devam ediyor. Tencerenin içine su döküp biraz zeytinyağı ekledikten sonra ocağın üzerine koyuyor.

Fettuccine paketini açarken bana bir bakıyor. "Otuz üç yaşındayım ve aslında hiç evlenmek istememiştim."

Elimi karnıma bastırıyorum, dilimi kurumuş dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkarıyorum. "O zaman neden beni seninle evlenmeye zorladın?"

Bakışları yine bana kilitlenir ve o kadar uzun süre bana bakar ki, cevap verene kadar tamamen gergin bir hal alırım. "Sende görmezden gelemeyeceğim bir şey var."

Sesim titriyor. "Ne?"

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirir. "Henüz bilmiyorum." Arkasını dönüp çekmecedan bir tava çıkarır ve o da ocağın üzerine koyar.

Kremalı peynir sosu hazırlarken onu izliyorum ve "Sen nasıl birisin?" diye sorduğunda korkuyla irkiliyorum.

"Bilmiyorum." Kollarımı göğsüme sıkıca sarar ve omuzlarımı çökertiğim.

Leo gülümser. "Ne tür bir insan olduğunu bilmiyor musun?" "Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum." Dürüst olmak gerekirse, bu şiddetli adamla "Hobilerin neler?"

"Okumak."

"Ne iş yapıyorsun?" Tekrar güldü, sonra kendini düzeltti. "Eskiden yapıyordun."

"Henüz çalışmaya başlamadım," diyorum, kendimden bahsetmekten rahatsız olduğum için.

Leo, fettuccine'yi kaynayan suya eklerken bana tekrar bakıyor. "Okudun mu?"

"Evet," diye mırıldanıyorum. "İşletme."

Kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Yapmak istediğin bu mu?"

Omuzlarımı silkiyorum ve kendime daha da çekiliyorum.

"Karım olarak çalışmana gerek yok."

Tanrım. Onun karısı.

Sözleri bileklerime kelepçe takmış gibi hissediyorum ve göğsümde umutsuzluk yükselirken gözlerimi kapatıyorum.

"Lütfen," diye fısıldadım ve gözlerimi açarak ona yalvaran bir bakış attım. "Kimseye söylemem."

Leo mantarları ve jambonu sosun içine ekler, sonra dönüp tezgaha yaslanır. Kollarını göğsünde kavuşturur, gözleri yine benimkileri esir alır.

Gözümden bir damla yaş süzülüp yanağıma düşüyor. Parmak uçlarımla silerek ekliyorum, "Sadece annemin yanına gitmek istiyorum."

Başını eğip, yüzü sertleşir. "Senin ne istediğin umurumda mı sanki?"

Hayır. Bu da beni daha da karıştırıyor. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

"Neden benimle evlenmek istediğini anlamıyorum," diyorum, sesim kısık. "O zaman ikimiz de aynı durumdayız, *principessa*." Sinirli bir ifade yakışıklı yüzünde rahatsız bir ifade belirir. "Senin hakkında tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum."

"Ciddi misin?" diye haykırdım. "Bu delilik. Belirleyemediğin bir şey yüzünden hayatımı mahvetmeye mi niyetlisin? Aklını mı kaçırdın?"

Gözleri bana dikilir ve bu, içimi korku dalgaları kaplar. "Dikkatli ol, *principessa*. Bana sesini yükseltenlere hoşgörü gösteremem."

Başımı sallayarak omuzlarım çöküyor.

Leo hareket etmeye başlar ve omurgam kasılır. Yavaşça adanın yanına geldiğinde, tabureden kalkarım. Vücudumdaki her kas gerilir ve kaçma dürtüsü beni ele geçirir.

Benden birkaç adım uzaklıkta, hızla uzaklaşmaya çalışıyorum ama üç adım bile atamadan kolu önüme geliyor. Beni kendine doğru çekince çığlık atıyorum, sırtım göğsüne çarpıyor.

Diğer eli boğazımı kavrar ve ben hızla bileğini tutarım.

"Şşş..." Kulağıma çok yakın gelen ses, tüylerimi diken diken etti. Derin bir nefes aldığını duydum, sonra sesi boynumun yanında yankılandı ve "Belki de ben deliyim" dedi. Dudakları cildimde hafifçe dokundu ve o bölgede yoğun bir karıncalanma hissettim. "Belki de parmağımı koyamadığım o şey beni delirtiyor."

Tanrım.

Onun bileğine yapışarak, odunsu kolonyasının kokusunu ve arkamdaki vücudunun sıcaklığını görmezden gelmeye çalışırken inlerim.

Leo'nun boğazındaki tutuşu gevşedi ve bir an için dokunuşu yumuşadı, sonra aniden beni bıraktı. Ona bakmak için dönmeden önce güvenli bir mesafeye atıldım. Hala dokunuşunu hissedebildiğim boğazıma elimi koydum, nefesimin hızından göğsüm inip kalkıyordu.

Gözleri karanlık ve kuru buz kadar soğuk. "En azından kolumda güzel bir kadın olacak. Benim gibi insanlar çok daha azı için evlenir."

Aramızdaki hava dayanılmaz derecede gergin. Ne kadar yalvarsam da fikrini değiştirmeyeceğini anlıyorum. Benimle evlenmeye kararlı.

Tabureye vuruyor. "Gel otur. Yemek neredeyse hazır." Sesim hala kısık çıkıyor, "Aç değilim," diyorum.

Leo ocağa geri döndü ve tencerenin suyunu boşaltmak için kaldırırken, "Ölmenin onca yolu varken, kendini aç bırakarak ölmeyeceksin," dedi. Gözleri bana kaydı. "Otur, Haven!"

Sözlerinde gizlenen tehlikeden çekinerek dikkatlice adaya geri çekildim. Oturdum ve kollarımı tekrar belime doladım.

Ne kadar büyük bir belaya bulaştığımın farkına varınca gözlerim ağır taşlar gibi kapanır.

Leo beni onunla evlenmeye zorlayacak.

Muhtemelen beni onunla seks yapmaya zorlayacak. Bir hıçkırık boğazımdan çıkmak üzere.

Beni kendi iradesine boyun eğmeye zorlayacak ve hayatım bir daha asla bana ait olmayacak.

Birkaç gergin dakika geçtikten sonra, önüme bir tabak koyar ve karşımda otururken bıçak ve çatalı bana doğru iter.

"Ye," diye mırıldanıyor ve bir lokma Alfredo'yu ağzına tıktırıyor.

Elim o kadar titriyor ki, çatalımı alırken Leo'dan saklayamıyorum.

Bir lokma alıp yuttuktan sonra, "Birbirimizi tanımaya devam edelim" diyor.

Bu, istediğim son şey. Onun hakkında ne kadar az şey bilirim, o kadar iyi.
Ben.

"Amerika'da bir erkeğin kalbini mi kırıyorsun?"

Onun sorusu, aslında çok lezzetli olan yemeğe bakmamı sağladı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Erkek arkadaşın var mıydı?"

Alaycı bir kahkaha atarak başımı salladım. "Yani, erkek arkadaşım olsaydı, ondan ayrılmamı mı beklerdin?"

"Tabii ki," diye mırıldandı, sesi yine kayıtsızdı.

Bu adama inanamıyorum!

Korkmama rağmen, öfkem hala içimde yükseliyor ve alaycı bir sesle mırıldanıyorum, "Hayır, erkek arkadaşım yok."

Leo'nun gözleri yüzümde dolaşüyor, bana ses tonuma dikkat etmemi söyleyen uyarıcı bir bakış atıyor.

"Sen bakire misin?"

Uygunsuz sorusu kaşlarımı havaya kaldırır ve dudaklarım şaşkınlıkla aralanır. Birkaç saniye ona bakarım, sonra çatalımı bırakıp ayağa kalkarım.

"Otur!" diye emredici bir sesle söylüyor, tehditkar sakinliği ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Çenemi sıkıp gözlerimi açık kahverengi ve bej mermer masanın üstüne dikip söyleneni yapıyorum.

"Cevap ver," diye emretti.

"Hayır, değilim," diye sertçe söylüyorum. Öfkem galip geliyor ve homurdanarak, "Yedi ay önce dört yıllık ilişkiyi bitirdim ve seninle bir saniye daha geçirmek yerine, beni aldatan eski sevgilime dönmeyi tercih ederim," diyorum.

Leo başını eğdi, yüzünde bir kaş çatma belirdi. "Eski sevgilin seni aldattı mı?"

Gözlerimi devirip derin bir nefes alıyorum, çatalımı alıp üzerine yemek koyuyorum ve bir lokma alıyorum.

"Onun kaybı benim kazancım."

Kremalı makarnayı yutuyorum, sonra Leo'ya sert bir bakış atıyorum. "O bir aptal olabilir, ama en azından beni ve ailemi öldürmekle tehdit etmiyor."

"Senin ailen onun adamlarından birinin canına mal olmadı," diye cevapladı Leo, sesi yine karardı. Gözlerim ona kayınca devam etti, "Yemeğini bitir. Dul eşine taziyelerimi sunmam ve hastanede iki adamımı kontrol etmem gerekiyor."

Kalbim göğsümde sıkışır ve ilk içgüdüm başsağlığı dilemek olur, ama bunun yerine çenemi kapalı tutup yemeğime odaklanırım, böylece yatak odama dönebileceğim.

Biraz şansım varsa, günün geri kalanında Leo ile konuşmak zorunda kalmayacağım.

Bölüm 6

LEO

Ne halt ediyorum ben?

Massimo'nun beni beklediği Klodian'ın evine giderken yol boyunca kendime bu soruyu sorup duruyorum.

Haven'la geçirdiğim her saniye beni daha da sinirlendiriyor çünkü bu kadını neden kaçırdığımı bilmiyorum.

O haklı. Ben delinin tekiyim.

Elbette Haven nefes kesici bir güzelliğe sahip, ama bu onu benimle evlenmeye zorlamak için bir neden değil.

Gesù Cristo, gerçekten bu düğünü yapacağım mı?

Ya anlaşılmazsak ve o beni deliye çevirirse? Kahretsin, hayatımı cehenneme çevirecek bir kadına kendimi bağlamak istemiyorum.

Onu mutfakta kendime yapıştırdığım anın hatırası zihnimde canlanıyor.

Ona her dokunduğumda, onu tutup bırakmamak için içimden bir dürtü geliyor.

Haven'da beni kendime hiç yakışmayan şeyler yapmaya iten şey ne?

Nicolo'nun evinde annesinin yanında korkarak durduğunu gördüğümde, düşünmeden ağızdan "Onu alıyorum" sözleri döküldü.

düşünmeden ağzımdan çıkıverdi.

Mattia ona tokat attığı için onu neredeyse vuruyordum.

Ve şimdi onu esir alıyorsun.

Kahretsin, artık kendi evimde bir an bile huzur bulamayacağım.

Porsche'mi Klodian'ın evinin önünde durduruyorum ve bu beni düşüncelerimden çıkarıyor. Arabadan indiğimde Carlotta'nın ağladığını duyuyorum ve bu kalbimi sıkıştırıyor.

Derin bir nefes alıp ön kapıya yürüdüm ve içeri girdim. Carlotta, Maurilio'nun kollarında dururken omzunun üzerinden bana baktı. Massimo kanepede oturmuş, çok yorgun görünüyordu.

Ona pişmanlık dolu bir bakış atarak yaklaşıyorum ve elimi omzuna koyuyorum. "Çok üzgünüm Carlotta."

Kayıp hıçkırıklar titriyor, gözleri kızarmış ve kederle boğulmuş.

Başımı eğip söz veriyorum, "Her zaman ihtiyacın olan her şeyi sağlayacağım. Söz veriyorum, hepimiz sana bakacağız."

Yine kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başlar ve Maurilio onu teselli etmek için sıkıca sarar.

Onunla göz göze gelerek soruyorum, "Birkaç gün onunla kalır mısın?"

Elini sırtında yukarı aşağı okşarken başını sallar. "Cenaze işlemlerini halletmeye yardım ederim."

Carlotta bir çılgılık atar ve bacakları yerden kesilir. Neyse ki Maurilio onu sıkıca tutar. Onu kanepeye taşır ve oturmasına yardım eder.

Klodian'ın dul eşinin yürek parçalayan ağlamasını izlemek kolay değil ve içimde intikam duygusu kabarıyor.

Gözlerim Massimo'ya kayar. "Luciano hayatta mı?" "Hala hayatta," der sağ kolum ayağa kalkarken.

"Cazzo," diye bağırarak arkanı dönüp evden çıkıyorum. Haven'ın dikkatimi dağıtmasına izin vermemeliydim, o herifi öldürmeliydim.

Bugün her şeyi mahvettim.

Massimo ön bahçeye gelip bana şaşkın bir bakış atarak sorar, "Ne yapıyorsun Leo? Neden kızı aldın?"

"Kadın," diye düzeltiyorum. "Yirmi üç yaşında."

"Ciddi misin?" diye bağırıyor bana. "Ne haltlar dönüyor senin kafanda?"

Ellerimi ceplerime sokup başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok."

"Neden onu aldın?"

Omuzlarımı silkerken gözlerine bakıp tek cevabımı veriyorum. "Nedenini tam olarak bilmiyorum, ama onda beni ateşin etrafında uçan bir kelebek gibi çeken bir şey var."

Massimo içini çekerek, bakışlarını benimkilere dikti. "Gerçekten onunla evlenecek misin?"

Hayır demek niyetindeyim, ama ağızımdan çıkan kelime bu değil. "Evet."

"*Gesù Cristo*, Leo. Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Sağ kolumdan uzaklaşıp arabama doğru yürüdüm. "Raffaele ve Andrea'yı kontrol edeceğim."

"Onlar iyi. Ben zaten baktım. Bir hafta içinde işe dönecekler," diyor. Arkamda ayak seslerini duyuyorum ve arabanın kapısını açtığımda eli omzuma konuyor. "Leo, konuş benimle."

Bir iç çekerek ona baktım. "Ne dememi istiyorsun, Massimo?" Vücudumu ona döndüm. "Haven'ı aldım ve onunla evleneceğim."

Benim hissettiğim kadar şaşkın bir ifadeyle,

"Neden?" diye sorar. "Hiçbir fikrim yok."

Kafasını salladı, endişe yüzünü gerdi. "Kendini Nicolo'ya bağlayacaksın."

Biliyorum. Bu fikir hiç hoşuma gitmiyor.

Derin bir nefes alıp bahçeye bakıyorum, sonra Massimo'nun endişeli bakışlarıyla tekrar karşılaşıyorum. "Düğün için her şeyi ayarla. Ne kadar erken o kadar iyi."

Massimo gergin bir an boyunca bana bakar, sonra başını sallar. "Bana pasaportunun fotoğrafını gönder."

"Tamam." Arabanın kapısını açıp sürücü koltuğuna oturuyorum. Ona bakıp soruyorum, "Vito veya Sebastiano'dan haber var mı?"

"İkisi de kayıp. Adamlarım onları arıyor." "Lanet olası sıçanlar," diye homurdandım ve kapıyı kapattım.

Camı indirip, "Yarın ittifakla bir toplantım var, evde olacağım. Gelişmeleri bana haber ver."

"Tamam." Massimo elini tavana koyup eğildi. "Haven Romano ile ne yapacağına biraz düşün."

"Evet, evet," diye mırıldanıp motoru çalıştırdım. Arabadan bir adım uzaklaşırken gözlerim yine ona kaydı. "Dinlen biraz, Massimo."

O da başını sallar. "Sen de."

Evden uzaklaşırken derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum.

Annemin evine uğrayıp düğünü ona anlatsam iyi olacak. Kahretsin, o da bu konuda çok şey söyleyecektir çünkü o da benim kadar Romano'ları sevmez.

Yolculuk sırasında günün olaylarını zihnimde tekrar canlandırıyorum ve annemin evinin önüne Porsche'yi park ettiğimde kendimi daha da sinirli hissediyorum.

Genelde sakın ve soğukkanlı biriyim, ama Haven'ın hayatıma girmesi beni o kadar sarsmış ki, ne yaptığımı bilmiyorum.

Arabadan inerken, annemin koruması Riccardo'ya çenesini kaldırarak selam veriyorum. O, sigara molası için bir bankta oturuyor.

"Burada her şey yolunda mı?" diye soruyorum ön kapıya doğru yürürken. "Her zamanki gibi sakın."

Eve girerken, "Anne?" diye sesleniyorum.

"Mutfaktayım."

Onu akşam yemeğinden kalanları kaplara koyarken buluyorum.

Mamma bana bana sevgi sevgi gülümseme. "Bu ziyaret çok beklenmedik. Her şey yolunda mı?"

"Çılgın bir gündü."

Gözleri üzerimde dolaşıyor. "Yaralandın mı?" Hayır, teşekkürler. Elimi masaya vuruyorum. "Otur."

"Hayır, teşekkürler." Elimi masaya vuruyorum. "Gel otur."

Sevgi dolu ifade kaybolur ve endişe, oturduğu sırada bakışlarına sızar. "Ne oldu?"

Gözlerini ona dikip, "Evleniyorum" diyorum.

Yüzünde şok ifadesi belirir ve bana bakakalır. "Ne? Çıktığınızı bilmiyordum! Kiminle evleniyorsun?"

Onun şiddetli tepkisine hazırlıklı olarak kendimi topluyorum. "Haven Romano ile evleniyorum. Nicolo'nun yeğeni."

Mamma'nın yüzünde anında mutsuz bir ifade belirir. "Bir Romano mu? Neden?"

"İş için," derim, elimdeki tek kozu oynayarak.
Mamma mafya ile ilgili hiçbir şeye karışmaz.

"Ama Leo!" diye bağırır. "Burada evlilikten bahsediyoruz. Neden bir Romano ile evlenmek istiyorsun?"

Çenemi sıkarak başımı sallarım. "Seninle iş hakkında konuşmayacağım."
Annem bana bakarken gözle görülür bir şekilde üzölmüştür. "Kadınla ne zaman evleniyorsun?"

"Massimo tüm hazırlıkları bitirir bitirmez. Küçük ve hızlı bir düğün olacak."
Kafasını sallar, koltukta geriye yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturur.
Tıpkı Haven gibi, annem de benim yarı boyumda. Neredeyse altmış yaşında ve babamla geçirdiği zorlu hayat yüzüne yansımış.

Yüzümdeki ifadeyi yumuşatmaya çalışıyorum. "Haven Amerika'dan. Çok güzel bir kız."

Derin bir nefes alır. "Senin için görücü usulü bir evlilik istememiştim."

"Biliyorum." Sandalyeden kalkıp masanın etrafında dolaşırım.
annemin ayağa kalkmasını bekledikten sonra onu kucakladım. "Sadece düğünü haber vermek ve yüzüğü almak istedim."

Ailemde dört nesildir nesilden nesile aktarılan düğün yüzüğünü annemden isteyeceğim günün geleceğini hiç düşünmemiştim.

Annem benden uzaklaşır ve onu yatak odasındaki duvar kasasına kadar takip ederim. Şifreyi girer ve kapı açıldığında kasadan küçük kutuyu çıkarır.

Kutuyu açmasını izledim ve bir an için yüzüğe baktı. "Umarım gelinine bana verdiği mutluluktan daha fazlasını verir."

"Eminim öyle olacak," diyorum.

Kutuyu avucuma koyar ve gözlerini bana diker. "Emin misin, Leo?"

Hayır. Hiç de değil.

Anneme yalan söyleyerek başımı sallıyorum. "Evet." Kutuyu cebime koyup eğiliyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. "Eve gitmem gerek."

Ön kapıya doğru yürürken annem sorar, "Düğünden önce Haven'la tanışacak mıyım?"

Kafamı sallıyorum. "Şu anda çok meşgulüm."

Annemin cevabımdan memnun olmadığını görebiliyorum, ama konuyu daha fazla açmıyor.

Kolumu kaldırıp omzuna sıkıca sarılırken, her iki yanağına da öpücükler konduruyorum. "İyi geceler anne."

Porsche'ye doğru yürürken beni ön kapıdan izliyor ve ben motoru çalıştırıp uzaklaşırken cebimdeki alyansı aşırı derecede fark ediyorum.

Yarın diğer ittifak üyeleriyle toplantım var. Onun dışında, Haven'ı daha iyi tanımak için biraz zaman ayırabilirim.

Massimo tüm hazırlıkları tamamlamadan bu konuda netlik kazanmam gerekiyor.

Evet, belki birkaç gün izin almalıyım.

Düğünden sonra tüm gücümü Vito Santoro ve o lanet olası sıçan Sebastiano'yu bulmaya vermeliyim.

Bir planım olduğu için kendimi daha iyi hissediyorum, eve giderken arabada saldırganlığım azalıyor.

Arabayı garaja park edip dışarı çıkarak, mutfak girişinden malikaneye giriyorum. Her zamanki gibi sessizlik beni karşılıyor.

Haven'dan hiçbir iz yok, bu yüzden merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum ve kapalı bir kapıyla karşılaşıyorum. Kapıyı çalmadan önce derin bir nefes alıyorum.

Neredeyse bir dakika geçtikten sonra bir hareket duyuyorum ve Haven kapıyı açıyor. Yüzü dikkat ve korkuyla gergin, bu yüzden mümkün olduğunca nazik bir ses tonuyla "Pasaportunu ver" diyorum.

Gözleri büyüdü. "Neden?"

Sorgulanmaya alışkın değilim ve içimde bir öfke patlaması hissediyorum. "Sadece pasaportunu getir."

Alnında bir kırısklıkla yatağa doğru yürüdü ve çantasından pasaportunu çıkardı.

Cep telefonumu cebimden çıkarırım ve o bana pasaportu uzattığında, pasaportun içindeki bilgilerinin olduğu sayfayı açıp fotoğrafını çekerim.

İşimi bitirince pasaportu ona geri veriyorum. "Gel, oturup konuşalım."

Benden uzak durmak istediği açık, ama en azından direnmiyor. Pasaportunu çantasına geri koyduktan sonra, beni takip ederek merdivenlerden aşağı iner.

Ben fuayeye bakan kanepeye oturunca Haven karşımda oturur, böylece arkamdaki

O arkamda yer alan tavandan tabana pencerelerden okyanusu net bir şekilde görebiliyor.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyorum, onu sakinleştirmek umuduyla.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyorum, onu rahatlatmak umuduyla.

Gözleri yüzüme çevirir ve açık kahverengi irislerinde bir umut ışığı parlar.

"Beni bırakacak mısın?"

Bir iç çekerek öne eğildim ve kollarımı uyluklarımın üzerine koydum.

"Düğün yapılacak, Haven. Burada güvende olacağını bilmeni istiyorum, böylece benden korkmayı bırakırsın."

Başını çevirip geniş antreye bakıyor. "Seni bir günden az süredir tanıyorum ve sen kuzenimi iki kez vurdun." Bakışları tekrar bana dönüyor. "Annemin kafasına silah doğrulttun ve bana seninle buraya gelmekten başka seçenek bırakmadın." Yüzündeki sürekli korku, inanamama ifadesiyle karışıyor. "Sonra senin İtalyan mafyasının başı olduğunu ve bana zarar vermeyeceğine güvenmemi istediğini öğreniyorum?"

"Luciano hayatta kaldı," diye mırıldandım.

"Onu sen vurdun!" diye bağırır. Yüzünde panik belirir ve elini göğsüne bastırır. "Mafya ile hiçbir işim yok. Annemle beni Amerika'ya geri bırak, bir daha senden haber almayacaksın. Hayatım üzerine yemin ederim, kimseye senden bahsetmeyeceğiz."

Haven'ın güzel yüzüne bakıyorum, yüksek elmacık kemiklerini, dolgun dudaklarını ve düğme burnunu inceliyorum. Uzun kahverengi saçları dalgalar halinde sırtına dökülüyor, saç telleri ipek gibi yumuşak görünüyor.

Bakışlarım onun ince boynuna kayıyor ve giydiği bluzun üstünden geçiyor. Kumaş, sertleşmiş meme uçlarını gizlemeye yetmiyor ve neye baktığımı fark edince, giydiği hırkayı sıkıca kendine çekiyor ve başını benden tekrar çeviriyor. Omuzları, kendini daha küçük bir hedef haline getirmeye çalışır gibi öne doğru kıvrılıyor.

O kadar minyon ve kadınsı ki, içimdeki avcı yanıma uyandırıyor, onu altımda zevkle kıvrandırırken dişlerimi derisine geçirmek istiyorum.

Haven'a neden bu kadar ilgi duyduğumu açıklayamıyorum, ama ona bakarken cevabın basit olduğunu anlıyorum. Onu sahiplenmek istiyorum. Ondan daha güzel birini hiç görmedim. O lanet olası bir sanat eseri.

Şimdiye kadar tüm enerjimi işe verdim, ama hayatımda ilk kez bencil olacağım. Onu benimle evlenmeye zorlayacağım ve

zamanla bana ısınacak.

Haven Romano'yu istiyorum çünkü her santimetresi beni çağırıyor.

Çenesindeki soluk kırmızı leke dikkatimi çekiyor ve Mattia'nın ona tokat attığı anı hatırlatıyor.

"Adamımın sana vurduğu için özür dilerim. Bir daha asla olmayacak."

"Sadece eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı, sesi kısılmıştı ve ağlamak üzereymiş gibi geliyordu.

Sesimin yumuşak kalması için uğraşarak, "Beni bırakmamı isteme. Bu olmayacak," diyorum. Yine, giriş holünün boşluğuna bakıp, dikkatimi tekrar ona veriyorum. "Birbirimizi ne kadar çabuk tanırsak o kadar iyi. Bana her şeyi sorabilirsin."

Haven bana bakmayı reddederek mırıldanır, "En sevdiğin rengin ne olduğunu ve düşmanlarının cesetleriyle kaplı özel plajında yürüyüş yapmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını gerçekten bilmek istemiyorum." Çenesi sıkılır. "Senin hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum."

Gesù Cristo, onu tanımak için bile çok uğraşmam gerekecek, onu kazanmak bir yana.

"En sevdiğin renk ne?" Aklıma gelen ilk soruyu soruyorum.

Gözleri bana odaklanmadan önce başını sallar. Yüzünde inatçı bir ifade belirir ve bana cevap vermeyi reddedeceğini düşünürüm, ama sonra cevap verir: "Pembe."

"Boş zamanlarında ne yapmayı seversin?" diye başka bir soru soruyorum.

Başını eğip alnını parmak uçlarıyla ovuşturur ve parmaklarının ne kadar ince olduğunu fark ederim. Elleri muhtemelen benimkinin yarısı kadar.

Yüzüğüm ona uyar mı acaba?

Derin bir nefes aldığını duyarım. "Okumayı sevdiğimi zaten söylemiştim." Başını tekrar kaldırır, yorgun görünür. "Bunu yapmasak olmaz mı? Ne kadar tanışırsak tanışalım, sana güvenmem mümkün değil. Biz tamamen zıt karakterleriz ve farklı dünyalardan geliyoruz."

"Benim dünyama alışırsın," diye mırıldanıyorum. Aniden aklıma bir düşünce geliyor ve soruyorum, "İtalyanca biliyor musun?"

O, bir nefes vererek, "Çok az. Hızlı konuştuğunda, hiçbir şey anlamıyorum, bu yüzden endişelenmene gerek yok. Sen ve diğer adamın daha önce ne hakkında konuştuğunuzu hiç bilmiyorum," dedi.

"Onu sormadım. Hizmetçim İngilizce anlamıyor." Kanepeye yaslanıp bacaklarımı uzatarak ayak bileklerimi çaprazladım. "Adı Sofia. Salı ve cuma günleri geliyor ve sadece saat üçteye kadar çalışıyor." Haven, az önce söylediklerime yorum yapmadan okyanusun manzarasına baktı. Birkaç dakika geçtikten sonra sordum, "Yemek yapabilir misin?"

O içini çekerek cevap verdi. "Temel yemekleri yapabilirim, yani benim için yemek yapmamı bekliyorsan, kızarmış peynirli sandviçle yetinmelisin."

Kıkırdandım, bu da onun gözlerini yüzüme çevirmesine neden oldu. "Evde olduğumda yemek yaparım. Sadece ben meşgulken ya da isteyken aç kalmanı istemiyorum."

Biraz daha dik oturur. "Sık sık dışarıda mısın?"

"Evet."

Yüzünde bir rahatlama belirdiğinde, ona her şeye alışması için zaman tanımam gerekip gerekmediğini düşündüm.

"İçine kapanık mı yoksa dışa dönük mü birisin?" diye sordum.

Haven, sorduğum tüm sorular yüzünden yine rahatsız görünmeye başlar. "İkisi de biraz."

Bir an sessizlik hakim olur, ben ise ona bakarak ne kadar muhteşem olduğunu içime sindiririm.

Onu aldatan pislik hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyen ben, "Yani dört yıl boyunca bir aptalla mı çıktın? İlişkiniz nasıldı?" diye soruyorum.

Alnında bir kaş çatma belirir ve bana cevap vermek istemediğini anlarım, ama ona bakmaya devam edince pes eder. "Diğer ilişkiler gibi."

"Nasıl tanıştınız?"

Yine bir iç çekiş duyuldu. "Okulda tanıştık. O ikinci sınıfta işletme okuyordu. Mezun olup işe başladıktan sonra başka biriyle tanıştı ve çok iyi anlaştılar."

Haven kollarını kendine dolayarak bana üşüdüğü izlenimini verdi. "Klima çok mu soğuk?"

Gözleri bana kaydı. "Evin buzluk gibi."

Ayağa kalkıp Haven'ın arkasındaki duvardaki panele doğru yürüdüm. Sıcaklığı ayarlarken sordum, "Peki o aptaldan önce? Geçmişinde başka eski sevgililerin var mı?"

Döndüğümde, gözleri bana kilitlenmiş, yüzünde yine temkinli ve korkulu bir ifade var. "Bir tane, ama sadece birkaç ay çıktık

ay çıktı."

Oturduğum kanepeye gitmek yerine, onun yanına geçip birkaç santim aralık bırakarak oturdum.

Haven, vücudu gergin bir şekilde, kendi tarafındaki kol dayama yerine olabildiğince yaklaşır.

Ağzımın köşesi yukarı kalkar. "Isırmam, *principessa*."

Bakışları dudaklarıma indi ve çok korkmuş olmasına rağmen, arzusu kahverengi irislerini erimiş karamel gibi gösteriyordu.

Yüzümdeki hafif gülümseme alaycı bir sırıtışa dönüşüyor ve başımı eğiyorum. "Gördüğün hoşuna gitti mi, *principessa*?"

Gözleri büyür ve ayağa fırlar. Kaçmadan önce bileğini yakalar ve onu kanepeye geri çekerim. Sonunda yanımda durur, dudakları aralanmış ve nefesleri dudaklarından çıkar.

Diğer elimi yüzüne kaldırıp, partide gördüğüm gamzeyi parmaklarımla okşadığımda, donup nefesini tuttu.

Ona yaklaşıncı gözlerini sıkıca kapatır. Elim boynuna iner ve parmaklarımı nabzının üzerine koyduğumda kalbinin ne kadar hızlı attığını hissederim.

Benden çok korkuyor.

Bileğini bırakıp kolumu omuzlarına doladım ve onu nazikçe göğsüme çekerek sardım. "Sakin ol, Haven. Sana zarar vermeyeceğim demiştim, ciddiydim."

Diğer elimle saçlarını okşuyorum, görüldüğü kadar yumuşak olduğunu fark ediyorum.

Cazzo, tatlı gibi kokuyor, ağzımın suyu akıyor.

Başının üstüne bir öpücük kondurduğumda, hıçkırıklar çıkıyor ve bana doğru eğiliyor.

"Bugün senin için zor bir gündü," diye mırıldanıyorum, sesim yumuşak. "Sana söz veriyorum, her şey düzelecek. Seni benim dünyamdaki şiddetten koruyacağım ve işimi eve getirmeyeceğim. Bu malikane senin için güvenli bir yer olacak."

Benden uzaklaşıyor ve bu sefer ayağa kalkarken onu tutmuyorum. Hiçbir şey söylemeden merdivenlere doğru yöneliyor ve yatak odasına gidiyor.

Kanepeye yaslanıp karanlık dalgalara yansıyan ay ışığını izlerken içimden bir nefes veriyorum.

Haven'la ilerleme kaydettim mi, kaydetmedim mi?

Bölüm 7

HAVEN

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve yatak odamın kapısını arkamdan kapatırken parmak uçlarımla yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyorum.

Açıkçası, Leo'nun bu kadar çekici olmasını nefret ediyorum. Bu çok sinir bozucu ve onu daha da tehlikeli gösteriyor.

Onun dudaklarında beliren o seksi sırıtışla hissettiğim aptalca arzuyu fark etmesinden nefret ediyorum.

Sonra ona yaslanmak zorunda kaldım. Ne düşünüyordum ki?

Elimi kaldırıp alnıma koyarak başımı salladım. Beni tuttuğunda, bir an için gerçekten rahatlamış hissettim, ama böyle bir şeyin tekrar olmasına izin veremem. Yanlış bir fikre kapılabilir.

Onu uzak tutmak için elimden geleni yapmalıyım, yoksa ondan asla kurtulamam.

Beni asla bırakmayacağını çok net bir şekilde belli etti. Tanrım. Leo beni gerçekten onunla evlenmeye zorlayacak.

Panik vücudumu sarar ama kontrolümden çıkmadan önce telefonum çalar ve çantamdan telefonu çıkarmak için acele ederim.

Ekranda annemin adını görünce, aniden hıçkırıklar boğazımdan koparak, "Anne?" diye cevap verdim.

"Haven! İyi misin? Neredesin? O adam sana zarar verdi mi?"

Onun sesini duyduğum için içimi büyük bir rahatlama kapladı ve birkaç saniye sonra ancak "Onun malikanesindeyim. Bana zarar vermedi" diyebildim.

Sesi korku, endişe ve bana ulaşma ihtiyacıyla doludur. "Malikane nerede?"

"Bilmiyorum." Balkona çıkıp karanlık sahile ve okyanusa bakıyorum. "Uzun bir yol hatırlıyorum. Malikanenin tepenin yamacında ve özel bir plajı var."

"Sokağın adını görmedin mi?"

"Hayır. Çok korkmuştum, yol tarifine bakacak akıl bulamadım.

Üzgünüm." "Kahretsin!" diye bağırdı. "Oradan çıkabilir misin?"

Beni göremese de başımı salladım. "Her yerde silahlı korumalar var, Leo'nun seni öldürme riskini göze alamam."

"Beni merak etme, Haven. Kaçma fırsatın olursa kaç. Doğruca elçiliğe git, seni eve göndereceklerdir."

Annemin hayatını benim özgürlüğüm için asla tehlikeye atamam. "İyi misin?" diye soruyorum.

"Nicolo bana hiçbir şey söylemiyor. Her şeye uymamız gerektiğini söyledi, ama o cehenneme gidebilir. Seni o adamdan kurtarmanın bir yolunu bulacağım."

"Yapma, anne." Omzumun üzerinden bakıp hala yalnız olduğumdan emin oluyorum. "Sana bir şey olursa kendimi asla affetmem. Babam öldü, sen benim her şeyimsin." Balkondaki sandalyelerden birine oturup bacaklarımı çekiyorum. Bacaklarımı kollarımla sararak, "Leo bana zarar vermeyeceğine söz verdi. Şimdiye kadar bana yemek verdi ve sadece sorular sordu." diyorum.

Onu iki kez kendine doğru çektiğini ve birkaç dakika önce bana sarıldığını söylemiyorum.

"Tanrım. Seni neden kaçırdığını söyledi mi?"

"Görünüşe göre, bende dikkatini çeken bir şey varmış. Ne olduğunu bilmiyorum ama."

"Onun kim olduğunu biliyor musun, Haven?"

"İtalyan mafyasının başı olduğunu söyledi."

"Evet, amcan da öyle dedi." Annemin sesi korkuyla doludur. "Kahretsin. Ne yapacağız? Nicolo beni malikaneden çıkarmaz. Beni koruyan adamları var, ama fırsatını bulur bulmaz kaçmaya çalışacağım."

Endişe sesimi gerginleştiriyor. "Hayatını tehlikeye atma anne. Sana bir şey olursa ve ben burada İtalya'da tek başıma kalırsam, ben... yapamam..." Hıçkırıklar boğazımdan çıkıyor ve ağlamaya başlıyorum.

"Ah, canım. Bizi buraya getirdiğim için çok üzgünüm." O da hıçkırarak ağlıyor. "Bir şekilde bunu atlatacağız."

Gözyaşlarımı zorla tutarım, ama sesim kısık çıkar: "Ya kaçamazsak? Leo düğünün olacağını açıkça söyledi."

Annem hıçkırarak, "Hayır. Senin onunla evlenmene izin vermeyeceğim. Ne yapmam gerekirse yaparım."

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok," diye fısıldarım, sesim kederli. "Düğünü yapmazsam beni öldürür. Romano soyadını ortadan kaldıracığını söyledi."

Onun daha önce söylediği sözler aklıma gelince başımı kaldırıyorum.

"Dur. Leo bana asla zarar vermeyeceğini söyledi ve ciddi görünüyordu."

"O adama güvenemezsin! O bir suçlu, Haven."

Yine de Leo bunu söylerken samimi görünüyordu, bu yüzden beni öldürmeyeceğine inanıyorum.

Ama anne...

Yine başımı sallıyorum. "Şimdilik oyuna uymamız gerekiyor." "Bunun olduğuna inanamıyorum." Annem daha da ağlıyor ve bu beni kalbim. "Şimdi babamın bizi neden İtalya'ya hiç götürmediğini anlıyorum. Ailenin geri kalanıyla tanışmanın senin için iyi olacağını düşünmüştüm, ama ne kadar da yanlışmışım."

Dişlerimi alt dudağıma sıkıştırdım, sonra aşağıdaki bir hareket dikkatimi çekti. Ay ışığında, Leo'nun verandadan merdivenleri inip sahile doğru yürüdüğünü gördüm. Bir elini pantolonunun cebine soktu ve içkisini yudumladı.

Karanlıkta durmuş, okyanusa bakarken daha da tehditkar görünüyor.

Gizemli, karanlık ve benim için fazla yakışıklı.

"Eğer düğünü yapmaktan başka seçeneğimiz yoksa ne yapacağım?" diye soruyorum anneme, gözlerim Leo'ya dikilmiş halde. O içkisini yudumlarken başını kaldırıyor ve karanlıkta ve uzaktan bakışlarının yoğunluğunu hissediyorum. Korkudan sesim neredeyse çıkmıyor: "Bana zorla sahip olmaya çalışırsa ne yapacağım?"

Annem daha da ağlamaya başlar ve Leo bana bakmaya devam ederken gözlerimden yaşlar süzülür.

Kalbim hızla atıyor ve havanın gerginleştiğini hissediyorum.

"Haven," diye hıçkırır annem, "Seni ondan uzaklaştırmanın bir yolunu bulacağım, Nicolo'yu ve o adamı öldürmek zorunda kalsam bile."

Leo'nun gücünü tattım. Annem onun karşısında hiç şansı yok.

Mafya liderine baktığımı ve onunla evlenmek zorunda kalacağımı gerçekten anlamaya başlıyorum. Muhtemelen beni seks yapmaya da zorlayacaktır.

Sandalyeden kalkıp yatak odasına koşuyorum ve ışığı kapatmadan önce kapıyı kapatıyorum, böylece beni göremez.

Karanlıkta ışık düğmesinin yanında dururken, nefesim dudaklarımdan patlar ve duygularım kontrolden çıkar.

Uzun dakikalar boyunca ağlarken, annem beni sakinleştirmeye çalışıyor ve beni bu karmaşadan kurtaracağına yemin ediyor.

İkimiz de sakinleşmeye başladığımızda, "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok anne. Nicolo amca ve Leo katil. Hayatta kalmak istiyorsak, bize söyleneni yapmaktan başka seçeneğimiz yok" diyorum.

"O suçluyla evlenmeni öylece izleyip duramam."

"Gerekirse yapmalısın." Sesim aciliyetle doluyor. "Lütfen hayatını tehlikeye atma anne. Seni öldürürlerse, kalp kırıklığından yaşayamam. İyi olduğunu bilmem lazım."

"Ah, Haven."

Sesim daha kararlı hale geldi. "Bunu atlatacağız." Artık iyice ağladım ve annemle konuşabildim, zihnim daha berrak. "Leo beni tanımaya çalışıyor. Belki ona iyi bir insan olduğumu ve beni seven insanlar olduğunu gösterirsem, yumuşar ve beni bırakır?"

"Ya öyle olmazsa ve adam sana aşık olursa?" Annem endişesini dile getirir.

"Bana aşık olursa, bu beni önemsemediği anlamına gelir ve belki beni bırakır?" Şu anda çaresizce umut arıyorum.

Leo'nun daha önce beni teselli etmeye çalıştığı anı zihnimde canlanıyor.

Belki de o kadar da uzak bir ihtimal değildir.

"Bilmiyorum, Haven. Bence ateşle oynuyorsun."

Aklım durmadan çalışıyor. "Leo ile kavga etmeye devam edersem, onu kızdırabilirim ve bu, onu kazanmaya çalışmaktan daha iyi olmayacaktır."

"Leo'dan uzak dur," dedi annem, sesinde panik belirtmeye başlamıştı. "Onu kızdırırsan, sana zarar verir, ve seni önemsemesini sağlarsan, daha fazlasını ister."

Evet, iki ucu boklu değnek arasında kaldım.

Telefonum bip sesi çıkararak şarjının azaldığını bildirir. Çantamdan şarj aletini çıkarır, yatağın kenarına oturur ve fişe takarım. Kabloyu telefona takarken aklımdan bir düşünce birbiri ardına geçer.

"Leo bugün bir adamını kaybetti ve sanırım iki kişi daha yaralandı," diyorum. "Belki önümüzdeki birkaç gün içinde sakinleşir ve benimle evlenmenin ne kadar delice olduğunu anlar. Fikrini değiştirip beni bırakır."

"Evet." Annem sözlerime yapışır ve sesine umut geri döner. "Sadece ondan uzak dur."

"Beni misafir odalarından birine yerleştirdi. Ben burada kalacağım." "Kapıyı kilitleyebilir misin?" diye soruyor annem.

"Muhtemelen tekmeleyip kırar ya da ateş ederek girer," diye mırıldanıyorum.

"Doğru," diye iç çekiyor annem. "Ama odadan çıkma. Zorunlu olmadıkça onunla konuşma."

"Tamam."

"Belki yarın her şey değişir," diye mırıldanır annem. "Ben de Nicolo ile tekrar konuşmayı deneyeceğim."

"Telefonla benimle kalabilir misin?" diye soruyorum.

"Tabii ki, tatlım," Annemin sesi sevgiyle yumuşar. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Yatağa uzanıp olabildiğince rahat bir pozisyon alıyorum. Bir süre sessiz kalıyoruz, sonra annem hıçkırarak, "Çalışmaya başlamadan önce sana bu muhteşem geziyi hediye etmek istemiştin. Çok üzgünüm, Haven." diyor.

"Hiçbiri senin suçun değil, anne." Evimi düşününce göğsümde keskin bir acı hissediyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Sadece seninle eve gitmek istiyorum."

"Ben de istiyorum." Annem birkaç saniye sessiz kalır, sonra şöyle der: "Eğer geri dönmezsek ve kirayı zamanında ödeyemezsek, ev sahibi tüm eşyalarımızı dışarı atacak."

Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim.

"İtalya'da durum daha da kötüleşir ve bizi bırakmazlarsa, Kristen'dan bizim için her şeyi toplamasını isteyebilirim." Dişlerimi alt dudağıma sıkıştırıyorum. "Ama onu bu karmaşaya karıştırmak istemiyorum."

"Dur!" Annem nefes nefese. "Kristen'la konuşabilirsin. Ona olanları anlat, polise gitsin, onlar gelip sizi kurtarsın..."

"Anne," diye sözünü kesiyorum. "Leo ve Nicolo amca bizi öldürür, Kristen'ın da başı belaya girer. Çok büyük bir risk."

Annem birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Giada ve Liliana ile konuşacağım. Belki bize yardım ederler," dedi.

"Sakın tehlikeli bir şey yapma."

Sonraki birkaç saat boyunca aynı konuşmayı tekrar tekrar yapıyoruz ama bir çözüm bulamıyoruz.

Bir ara uykuya dalıyorum ve birden uyanıyorum, güneş doğmaya başlıyor.

"Anne?" Sesim kısık çıkıyor ve boğazımı temizliyorum. "Hala orada mısın?"

"Evet, tatlım."

"Hiç uyudun mu?" diye soruyorum otururken.

"Hayır."

Ah, anne.

"Keşke şu anda sana sarılabilsen," diyorum, acımasız gerçeklik kalbimi boğucu bir şekilde sıkarken.

"Ben de öyle istiyorum."

Sesi yorgun geliyor.

"Biraz uyumaya çalış. Bu telefonda sonsuza kadar kalamayız."

"İki saat uyumaya çalışacağım. Telefonunu şarj et ve yanında kal."

Uyandığım anda ararım. Tamam.

"Seni seviyorum, Haven." Sesi gözyaşlarıyla boğulur. "Sen benim için her şeysin."

"Ben de seni seviyorum, anne."

Hızlıca telefonu kapatıyorum, yoksa onunla konuşmaya devam etmesi için yalvarırım.

Derin bir nefes alıp ayağa kalkarım. Leo'nun hala uyuduğunu umarak düş almaya karar veririm.

Bugünün bana ne getireceğini bilmeden, valizimden bir kot pantolon, bir tişört ve bir kazak çıkarıyorum. Yine spor ayakkabılarımı giyeceğim, böylece mümkün olduğunca rahat olacağım.

Tanrım, umarım Leo aklını başına alır ve beni bırakır.

Bölüm 8

LEO

Öğle yemeği vakti yaklaşmış ve Haven'ın mümkün olduğunca yatak odasında saklanacağı belli olunca, merdivenlere çıkıyorum.

Kapıyı çaldım ve "Gel bir şeyler ye" dedim. Kapıyı açması birkaç saniye sürdü.

Gözlerim tişörtüne kayıyor ve gri kumaşın üzerine kalın harflerle yazılmış "*Dostça değil. Dokunma.*" yazısı *görünüyor*.

Bunu komik bulup gülünce Haven yanımdan hızla geçer. Koridordan geçerken giydiği açık mavi kot pantolonun ona ne kadar dar olduğunu muhteşem bir şekilde görebiliyorum.

Cazzo.

Mutfağa kadar onun seksi kıkına utanmadan bakarken dişlerimi alt dudağıma sıkıştırıyorum.

Hafif bir öğle yemeği için ciabatta ekmeğine pastırma ve peynir hazırladım.

Haven dün oturduğu tabureye oturur ve hemen onun için doldurduğum portakal suyuna uzanır. Neredeyse bir yudumda bitirir ve ben de "Susadığında veya acıktığında istediğini alabilirsin" diye mırıldanırım.

O ruloyu alırken karşısına oturuyorum ve tüm dikkatini yemeğe vermiş olarak onu izliyorum.

Ona biraz zaman tanımaya karar verdim, ama ona bakarken tek istediğim, onun hakkında her şeyi öğrenene kadar sorular sormak.

Haven portakal suyunun son yudumunu içtiğinde, bardağımı onun önüne koyuyorum ki içsin, sonra ona bakmaya devam ediyorum.

Yüzü solgun, bu da onu daha da kadınsı gösteriyor.

Muhtemelen fazla uyumamıştır. Öğle yemeği kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olacaktır.

Son lokmasını yedikten sonra başını eğdiğinde saçları perdeleri gibi etrafına döküldü. Yemeği yutarken vücudu gerildi, sonra "Lütfen, bırakın beni" dedi.

Ona cevap vermeden ayağa kalkıyorum, boş tabağını ve iki bardağı alıp lavaboya götürüyorum.

Taburenin fayansların üzerinde sürtündüğünü duyarım ve omzuma bakınca Haven'ın bana şimdiye kadar gördüğüm en üzgün ifadeyle baktığını görürüm. Ona karşı bir anlık şefkat hissettiğim anda mutfaktan çıkarım.

"Leo," diye ağlar, sonra peşimden gelerek beni çok şaşırtır.

Evden çıkmak için sürgülü kapıya doğru yönelirim, ama aniden Haven kolumu tutar. "Lütfen, Leo," diye yalvarır ve önüme atılır. "Bırak beni."

Gözlerim onunla buluştuğu anda kolumu bırakıp bir adım geri çekildi. Elim hızla uzandı ve boynunun arkasını kavrayarak onu kendime doğru çektim.

Haven şaşkın bir nefes alır, yüzü benimkinden birkaç santim uzaklıkta durduğunda korkuyla gözleri büyür.

Yavaşça başımı eğip, bakışlarım onun her santimini yakıp kavururken, sonunda açılmış dudaklarında durur.

Kokusu kadar tatlı olup olmadığını tatmak için onu öpmek istemem neredeyse beni ele geçiriyor.

Burnumu çenesinin kıvrımlarına değene kadar yaklaşıyorum. "Kakao, şeker, kremalı mascarpone, vanilya ve kahve," diye mırıldanırım, sesim arzuyla derinleşir. "En sevdiğim tatlı gibi kokuyorsun. Tiramisu."

Haven şiddetle titriyor ve onu bıraktığımda, yüzünde dehşet dolu bir ifade görüyorum.

Onu tutup koklamak bana hiç yarar sağlamadı.

"Beni bırakmamı isteme," derim sert bir sesle, etraftan dolaşıp malikaneden çıkarken.

Verandadan geiyorurur, uzaktan yaklaşan fırtına nedeniyle hava serin. Bu, derimin altında yanan arzurun ateşini hafifletiyor.

Plaja inen merdivenleri inerken omzuma bakıyorum. Haven gitmiş, yatak odasına döndüğünü bildiğimden balkonuna bakıyorum.

Özel plajımın yumuşak kumlarında durduğumda, kapalı balkon kapılarına bakmaya devam ediyorum ve sağımdaki dalgalı sulara şimşek çaktığında malikaneye geri dönüyorum.

Sürgülü kapıları kapattıktan sonra, telefonum ittifakla olan toplantı için ayarladığım hatırlatma ile titrer.

Kanepeye yürüdüm ve oturduktan sonra Dominik'in gönderdiği bağlantıya girdim.

Bağlanmak birkaç saniye sürer, ardından ekranda adadaki toplantı odası ve masada oturan Santiago ve Dominik belirir.

"Selam," diyor Santiago gülümseyerek. "Uzun zaman oldu. Nasılsın?"

Kanepeye yaslanıp bir bacağımı diğerrinin üzerine atarak ayak bileğimi dizime dayadım. Telefonu tutmaktan yorulmamak için elimi uyluğuma dayadım ve "Benim tarafta işler yoğun. Sen nasılsın?" dedim.

"İyiyim. Ciara her an doğabilir."

Dudaklarım gülümser. "Baba olmayı dört gözle bekliyor musun?"

Santiago'nun yüzü heyecanla doluyor. "Noel sabahındaki ocuk gibiyim."

"Anlıyorum." Dikkatim Dominik'e yöneliyor. "Ya sen?"

"Kristian ve Nina bizi yirmi dört saat uyanık tutuyorlar. Uykusuzluktan ölebilirim."

Dominik'in bir yaşında bir oğlu ve yeni doğmuş bir kızı var. O ve Grace bunu nasıl başarıyorlar bilmiyorum.

"Saçmalama," diyor Santiago şakacı bir tonla. "Evinka günün yarısında çocuklara bakıyor. Sen bol bol uyuyorsun."

"Herkes dört saatlik uykuyla hayatta kalamaz," diyor Dominik, Santiago'ya ters bir bakış atarak.

Ekran küçülür ve Yunan mafyasının başı Cassia görüşmeye katılır, birkaç saniye sonra da Portekiz'de bir eteyi yöneten Enzo belirir.

Cassia Atina'daki ofisinde otururken, Enzo arabasında ve yolda.

Şu anda dünyanın neresinde olduğu belli değil. Adam hep çalışıyor, ama bunun karşılığını alıyor çünkü kendine bir isim yaptı.

Enzo, Romanoları hiç düşünmeden öldürürdü. Benim gibi batırmazdı.

Dominik herkesin selamlaşmasını bekler, sonra sorar: "Cassia, bratva'da işler nasıl?"

"Çok daha iyi. Bana daha fazla sorun çıkarmadılar."

"Enzo," Dominik, Enzo'nun dikkatini çekmek için diyor, çünkü Enzo sürerken yola bakıyor, "Portekiz'de işler nasıl?"

"İyi," diye mırıldanır Enzo, telefonuna bir bakıp dikkatini tekrar sürüşe verir. "Neden toplantı çağırdın?"

"Aileme odaklanmak için önümüzdeki altı ay ara veriyorum. Silah ihtiyacınız olursa Evinka ile görüşün. Birine saldırırsanız veya saldırıya uğrarsanız yardım için de Evinka'ya başvurun. Döndüğümde onun yerine ben devralacağım."

Dominik konuşmasını bitirince Santiago, "Ciara doğum yaptıktan sonra bir ay izin alacağım. Pedro benim yerime işleri yürütecek," dedi.

"Tamam." Enzo ekrana tekrar bakıyor. "Başka bir şey var mı?"

"İki adam arıyorum," diyorum. "Vito Santoro ve Sebastiano Caprino. Hepinizin araştırmasını yaparsanız çok sevinirim."

"Bu adamlar hakkında sahip olduğunuz tüm bilgileri güvenlik ekibine gönderin," diye cevaplar Dominik.

Başımı sallayıp ekledim: "Evleniyorum. Küçük ve hızlı bir tören olacak, bu yüzden davetiye göndermeyeceğim."

Santiago'nun kaşları kalkar. "Kiminle evleniyorsun?"

"Bir Amerikalı. Nicolo Romano'nun akrabası."

"Bu büyük bir sürpriz. Son duyduğuma göre sen ve Romano pek anlaşıyorlardınız," diyor Cassia.

"Anlaşıyoruz."

"Tebrikler, Leo," Enzo sohbete katılır. "Konuşacak başka bir şey var mı?"

"Hayır, gidebilirsiniz," diye cevapladı Dominik.

Enzo telefonu kapatır ve dördümüz kalırız.

"Hiç izin almıyor mu?" diye sorar Cassia.

"Hayır. O bir işkolik," diye gülerek cevaplarım.

Dominik koltuğundan kalkarak dikkatimizi kendine çeker ve "Sadece adamları bulmak için yardım mı lazım, Leo?" diye sorar.

"Evet. Ölü ya da diri. Fark etmez."

"Başka bir toplantım var. Çocuklarla iyi eğlenceler ve tatilinizin tadını çıkarın," diyor Cassia. "Düğünün için en iyi dileklerimle, Leo."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyoruz hepimiz, o telefonu kapatmadan önce. Santiago ve Dominik ile baş başa kalıyoruz.

Massimo'nun gelen araması dikkatimi çeker. "Sonra konuşuruz."

Santiago ve Dominik başlarını sallar ve Massimo'nun aramasını kabul etmeden toplantıdan çıkarım.

"Ne oldu?"

"Düğün için hazırlıkları yaptım. İlgili evrak işlerini hızlandırmak için birkaç kişiye rüşvet vermek zorunda kaldım."

"Güzel. Peder Esposito her şeyi kabul etti mi?"

"Evet. Kiliseye bağış yaptım, reddedemezdi."

Ayağa kalkıp merdivenlere doğru yürüdüm. "Ne zaman olacak?" "Sen hazır olduğunda." Massimo'nun sesi gerildi. "Bundan emin misin Leo?"

Hayır, ama yine de yapacağım. Ne kadar erken o kadar iyi, çünkü Haven o üzgün bakışlarıyla fikrimi değiştirebilir.

"Evet, bir daha sorma," diye mırıldanarak ikinci kata çıkan merdivenleri tırmanıyorum. "Nicolo'yu ara ve bir saat sonra kilisede buluşalım de."

"Ne oluyor lan!" Massimo nefes nefese. "Bu acelen ne?"

"Massimo, bugün Haven'la evleniyorum ki işimize odaklanabilelim. Nicolo'yu ve Haven'ın annesini kiliseye getir. Bir saat."

"Tamam," diye sonunda pes etti.

"Haven'a beyaz bir elbise bul. Annemle aynı beden."

Sesinden çok kızgın olduğu belli. "Şimdi gelinlik alışverişine mi gitmem gerekiyor?"

Ses tonumu yumuşatarak, "Lütfen, Massimo," diyorum.

"Tamam. Her şeyi hallederim. Kilisede görüşürüz."

Telefonu kapatıp annemin numarasını ararken yatak odamın kapısını açmak için anahtarımı çıkarıyorum. Haven'ın kişisel eşyalarımı bakmasını istemediğim için kapıyı kilitli tutuyorum.

"Alo," diye cevapladı annem.

"Merhaba anne. Düğün bir saat sonra. Peder Esposito bizi evlendirecek. Riccardo seni kiliseye götürsün."

"Neden bu kadar erken?" diye bağıırır.

"Yapmam gereken başka işler var ve düşünle dikkatim dağılmasın.

Bir saat sonra görüşürüz," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Kıyafetlerimi çıkarıp siyah üç parçalı smokin giyerken damarlarım garip bir aciliyetle doluyor.

Hazır olduğumda, silahımı pantolonumun arkasına sokup telefonumu göğüs cebime sıkıştırıyorum.

Yatak odamdan çıkıp kapıyı kilitlerim ve Haven'ın kapısını çalarım.

Kapıyı açtığında, smokin giymiş halimi görünce gözleri fal taşı gibi açılır ve birkaç saniye boyunca karamel rengi irislerinde çekiciliği görürüm.

"Vakit geldi, *principessa*."

"Neyin vakti?" diye sorar ve bakışları tekrar bana kayınca, neden bu kadar resmi giyindiğimi anlayınca yüzü yoğun bir korkuyla gerilir.

Benden kaçmak için dönüyor ama ben öne atılıp kolumu beline doluyorum. Onu yerden kaldırdığımda çığlık atıyor ve boşuna kurtulmaya çalışıyor.

Kaybedecek zaman yok, onu omzuma atıp merdivenlere doğru yürüyorum.

Haven'ın yumrukları sırtıma çarptı ve silahımı tuttuğunu hissettiğim anda onu önüme doğru çekip geriye ittim. Hiç çaba harcamadan silahı elinden aldım ve onu uyarıcı bir bakışla tehdit ettim.

"Annen bugün ölmesini mi istiyorsun?"

"Hayır!" Yüzüne gözyaşları akarken bana bakar, dudaklarından çaresiz nefesler çıkar ve saçları dağınıktır.

Gözlerindeki korku dışında, sanki az önce becerilmiş gibi görünüyor.

Derin ve sert bir sesle mırıldanıyorum, "O zaman uslu dur ve sana verdiğim her emri yerine getireceksin."

Yüzü yalvaran bir ifadeyle gerildi. "Lütfen. Yapma." Silahımı hala tutarken, merdivenleri işaret ettim. "Zaman kaybediyoruz, *principessa*. Annelerimizi kilisede bekletmek istemezsin, değil mi?"

kilisede bekletmek istemezsin."

Gözleri tekrar büyüdü. "Annem kilisede mi olacak?" "Evet."

Haven dönüp merdivenlerden aşağı koşar.

Onu malikaneden dışarıya kadar takip ederken vicdanım beni rahatsız etmeye başlar, ama bugün ikinci kez kalbimi sertleştiririm.

Kahretsin. Gerçekten bunu yapacağım.

Haven'ı, hakkında çok az şey bildiğim birini, benimle evlenmeye zorlayacağım.

Evet. Aklımı kaçırdım.

Bölüm 9

HAVEN

Kayalık bir tepenin eteklerinde bulunan eski bir kiliseye yaklaşıırken, kalbim göğsümde çarpıyor ve panik beni mahvediyor.

Nicolo amcamın arabasının girişin yakınında park ettiğini fark ettim ve Leo Porsche'yi durdurur durmaz kapıyı açıp dışarı atladım.

Ön kapıdan koşarak giriyorum ve tavandaki ve duvarlardaki duvar resimlerini neredeyse fark etmiyorum. Silahlı adamlar, tanımadığım yaşlı bir kadın var ve sonra annemi görüyorum, Nicolo amcanın elinden kolunu kurtarmaya çalışıyor.

"Anne!" diye bağıriyorum ve ona ulaşmak için koridorda koşmaya başlıyorum. "Haven!"

"Kadını bırak," diye Massimo, Nicolo amcaya emrediyor.

Anneme ulaştığım anda annem amcamdan kurtulur ve birbirimize sarılırız.

"Tanrım, canım," diyor annem, kolları beni o kadar sıkı sarıyor ki canım acıyor.

"Güzel. Herkes burada," diyor Leo arkamdan, kendinden emin adımları kilisede yankılanıyor. "Massimo, kadınları Haven'ın elbisesini giyebileceği bir odaya götür."

"Hayır!" Annem bağıırır. Beni arkasına çeker ve Leo'nun gözlerine bakar. "Kızım seninle evlenmeyecek."

Hiç rahatsız görünmeyen Leo, manşetlerini düzeltirken, "Kızınla birkaç dakika daha vakit geçirebilirsin ya da seni bir odaya kilitletirim. Seçim senin," diyor.

"Anne," diye fısıldarım. "Sadece benimle gel."

"Bu taraftan," diyor Massimo ve ben annemin elini tutuyorum.

Odaya girdiğimizde Massimo, "Elbiseni giymek için yirmi dakikan var. Umarım sana olur," diyor. Kapıyı kapatıyor ve kilidin sesini duyuyoruz.

Leo'nun bana attığı bomba şokunu hala atlatmaya çalışırken, anneme bakıp gözyaşlarına boğuluyorum.

Annem hızla bana sarılır, vücudu benimki kadar titriyor.

Bir süre birbirimize sarıldıktan sonra annem geri çekilip yüzüme baktı. "Leo Toscano ile evlenmeyeceksin."

"Başka seçeneğim yok. Seni öldürür."

Annemin yüzü hayal kırıklığıyla gerilir, sonra şöyle der: "Kapıyı açtıklarında dikkatlerini dağıtırm, sen de kaçarsın."

"Hayır!" diye bağıryorum. Annemin kolunu tutarak başımı şiddetle sallıyorum. "Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim." Aklımda başka bir plan bulmak için düşüncelerim hızla dönüyor, ama sonra gözüm dolabın dışına asılı beyaz gelinliğe takılıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Gerçeğin farkına varınca içim buz gibi oluyor. "Leo ile evlenmekten başka seçeneğim yok."

Annemi tehlikeden uzak tutmak için ondan uzaklaşıp elbisenin yanına yürüdüm. Tişörtümü başımdan çektim, annem ağlamaya başladı, sesi yüreğimi parçaladı.

"Ben iyi olacağım," diyorum ikimiz için de. "Onunla evleneceğim ve herkes sonunda gardını indirdiğinde kaçabiliriz."

"Tanrım, Haven," Annem, spor ayakkabılarımı ve kot pantolonumu çıkarırken teselli edilemez bir şekilde ağlıyor.

Ailem beni Whitefish'te sevgi dolu bir evde büyüttü. Eskiden küçük kasabadan ayrılıp şehirde yaşamayı hayal ederdim, ama şimdi eve dönmek için her şeyi yapardım.

Korseli ve A kesim etekli dantel elbiseye uzandığımda elim titriyor. Şifon kumaşın üzerine çiçek desenleri işlenmiş.

Çok güzel.

Düğün elbisesini giyerken bu düşünce bir anlık geçer ve anneme baktığımda onun daha da ağladığını görürüm.

Sesim kısık bir şekilde, "Bana yardım eder misin?" diyorum.

O başını sallar ama yine de yaklaşır ve fermuarı çeker. Fermuar çok sıkıdır ve dantelin yırtılacağından endişelenirim.

Neyse ki yüksek topuklu ayakkabılar tam numaram ve giyindikten sonra parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum.

Annemin sesi boğuk ve kırık çıkıyor: "Bunu yapmana izin veremem, Haven."

Korku dolu bakışlarına karşılık verip başımı sallıyorum. "Başka seçeneğimiz yok. Hayatını tehlikeye atmana izin veremem."

Kapı çalınır ve annemle aramızdaki mesafeyi kapatırım. Onu sıkıca sarar ve yanağına bir öpücük kondururum. "Seni seviyorum anne. Her şeyden çok."

"Ben de seni seviyorum," diye hıçkırır.

Onu bırakıp kapıya koşuyorum ve Massimo'nun gözlerine bakıyorum. "Annemi odaya kilitle. Eğer ona bir şey olursa, düğün iptal olur."

"Hayır, Haven!" Annem çığlık atar.

Koridorda koşarken kalbim milyonlarca parçaya bölündü ve onun acı dolu çığlığını duyduğumda gözyaşları yanaklarımdan süzüldü, hıçkırıkların patlamaması için dişlerimi sıktım.

Bunu annem için yapmalıyım.

"Bebeğim," diye ağlıyor.

"Hayır!"

Kilisenin ortasına girdiğimde, çenemi kaldırıp rahibin yanında duran Leo'nun gözlerine bakıyorum.

Onun önünde dururum ve yanaklarımdaki gözyaşlarını silmeye tenezzül etmeden titreyerek nefes alırım.

Birkaç saniye boyunca bana bakarken yüz hatları yumuşar, ama sonra tekrar sertleşir.

Sesi, hayatımda yıkıcı bir fırtına koparmak üzere olan gök gürültüsü gibi geliyor. İngilizce olarak, "Devam edebilirsiniz, Peder" diyor.

Rahip, kalın İtalyan aksanıyla şöyle diyor: "Leonardo Toscano, Haven Romano'yu karın olarak kabul ediyor musun?"

Leo bir saniye bile tereddüt etmeden cevap veriyor: "Evet."

"Haven Romano, Leonardo Toscano'yu kocan olarak kabul ediyor musun?"

Annem

Boğazımdaki yumruyu zorlukla yutuyorum ve sesim neredeyse çıkmıyor: "Evet."

Leo cebinden küçük bir kutu çıkarır, açar ve içinden eski bir yüzük çıkarır. Yüzük yüzlerce yıllık gibi görünüyor.

Sol elimi tutup yüzüğü parmağıma takarken, umutsuzluk kemiklerime işliyor.

Rahip, "Sizi karı koca ilan ediyorum. Kayıt defterini imzalayın" derken, aşk ve sadakat yemini yok.

Leo hala elimi sıkıca tutarken, beni kayıt defterinin bulunduğu masaya götürdü. O satırın altına imzasını attıktan sonra kalemi bana uzattı.

Elimi onunkinden çekip kalemi alıyorum, ama Leo'nun benim imzamın nasıl olduğunu bilmediğini fark edince bir an tereddüt ediyorum.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Sahte imza atmayı aklından bile geçirme, Haven" diye homurdanıyor.

Çenem titrer ve onun yanındaki satıra imzamın karalamasını yaparken daha fazla gözyaşı akar.

Leo beni masadan uzaklaştırdı, sonra Nicolo amca ve Massimo'nun şahit olarak imza atmasını izledi.

Soluma bakıyorum ve bakışlarım altmışlı yaşlarında bir kadınla buluşuyor. Ön sıradaki koltuğundan ayağa kalkıyor ve bize doğru yürüyor.

Önümüzde durduğunda, "Geleceğin için en iyisini dilerim," diyor.

"Teşekkürler, Mamma," diye cevaplar Leo.

Bu onun annesi mi?

O, annesinin iki yanağına öpücük kondurmak için eğildiğinde, şoktan dudaklarım açılır.

O da oğlu kadar yozlaşmış olmalı.

Sessizce gözlerimi yere indiriyorum ve bir saniye sonra, İtalyan mafyasının başı ve tamamen yabancı bir adam olan Leo Toscano ile evlendiğimin farkına varıyorum.

Bacaklarım uyuşur, görüşümün kenarlarında karanlık belirir ve ben sendediğimde Leo hızla kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çeker.

Diğer eliyle çenemi tutar ve başımı geriye doğru eğirir. "Bayılacak mısın?"

Şokun etkisi azalmaya başlar ve yüzümü elinden çekip tekrar aşağıya bakarak fısıldarım, "Hayır. Anneme gidebilir miyim?"

"Evet." Benden kolunu çekiyor. "Massimo, Haven'la git."

Massimo'yu beklemeden Leo'dan uzaklaşıyorum, ama kilitli kapıya ulaştığımda içeri girebilmek için kapının açılmasını beklemek zorundayım.

Annem odanın ortasında duruyor, yüzü acıdan buruşmuş, parmağımdaki yüzüğü görünce başını sallamaya başlıyor.

"Üzgünüm," diyorum, sonra duygularım kontrolden çıkıyor ve yıkılıyorum.

Annem hızla aramızdaki mesafeyi kapatır ve beni sıkıca sarar. Uzun dakikalar boyunca birbirimize sarılırız, sonra annem yüzümü görebilmek için biraz geri çekilir.

"Bunu atlatacağız, Haven."

Şu anda geleceğimiz karanlık görünse de, başımı sallıyorum. "Hayattayız. Önemli olan tek şey bu."

Başparmaklarıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyor. "Ne olursa olsun, seni sevdiğimi bil."

"Ben de seni seviyorum, anne."

Stresli halimde zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyorum ve Leo kapıda belirince kalbim sıkışıyor.

"Gitme zamanı. Anneni yakında göreceksin."

Göğsüme bir umut ışığı sızar. "Söz ver."

O sadece başını sallayıp "Haven, gel" diyerek uzaklaşır.

Nicolo amca odaya girer, annemin kolunu tutar ve onu zorla koridora sürüklemeye başlar.

"Hayır!" Onların peşinden koşarak bağıriyorum, "Onu itip kakma!

Ona sert davranmayın."

"Nicolo," diye bağırir

Leo.

Nicolo amcam annemi sürüklemeyi hemen bırakır ve kendi kendine mırıldanır, "Bununla uğraşacak vaktim yok. Biri ölmeden gidelim."

Anneme hızlıca sarılır ve kulağına fısıldarım, "Nicolo amcanla git. Leo'yla konuşurum, seni benimle kalmana izin verir mi diye."

Annemin yüzüne umut ışığı çakar. "Evet. Ona sor."

Elbisemin eteğini biraz kaldırıp annemden uzaklaşıyorum ve kilisenin ana girişine doğru ilerleyen Leo'ya yetişmek için koşuyorum.

"Leo," diye sesleniyorum ve o omzunun üzerinden bana bakıyor. "Lütfen annemi de bizimle gelmesine izin ver."

Gözleri kilisenin arkasına kaydktan sonra Porsche'ye doğru yürümeye devam etti. "Olmaz."

"Lütfen," diye ağlayarak peşinden koşuyorum.

"Dur, Haven!" diye bağırdı ve ön yolcu kapısını açtı. "Bin. Yapmam gereken işler var."

Leo'ya bakarken damarlarım nefretle doldu ve dişlerimi sıkarak "Sen kalpsiz bir piçsin" dedim.

"Silahlı, kalpsiz bir piçim." Başını arabaya doğru eğdi. "Bin."

Kilisenin girişine bakıyorum ama annemden iz yok.

"Şimdi!" Leo'nun sesi aramızda gürlüyor ve korkuyla irkilirim.

Hızla arabaya tırmanıyorum ve gözlerim kapılara yapışmış halde, ama Leo direksiyonun başına geçip motoru çalıştırırken annemden hala hiçbir iz yok.

Kaderimin mühürlendiği cehennem çukurundan uzaklaşırken, başıma gelen kabusu sindirmeye çalışıyorum.

Acımasız bir mafya babasıyla evli olarak nasıl hayatta kalacağım?

Bölüm 10

LEO

Her şeye ve herkese sinirliyim.

Ama en çok kendimden.

Eve giderken lanet vicdanım beni çok rahatsız ediyor.

Dürüst olmak gerekirse, düğünü yaptığım için biraz şok oldum.

Mafya ile hiçbir ilgisi olmayan masum bir kadını benimle evlenmeye zorladım.

Haven haklı. Ben lanet olası bir piçim.

Yaptıklarımınla yüzleşmek istemediğim için düşüncelerimi bir kenara itiyorum. Haven'a bakıyorum ve ne kadar solgun olduğunu görünce kalbim sıkışıyor.

Ellerini kucağında sıkıca birleştirmiş, fırtınada yaprak gibi titriyor.

Massimo'nun ona aldığı gelinlik çok güzel. Onu o gelinlikle gördüğüm anda, içimde bir şey değişti. O ana kadar düğünü yapıp yapmamakta kararsızdım, ama sonra Haven çenesini dik tutmuş, yanaklarında gözyaşı izleriyle bana doğru yürüdü.

Lanet olası bir şaheser.

"En azından bitti," diye mırıldandım.

Sesi yumuşak olsa da, nefretle dolu bir şekilde "Cehenneme git" diyor.

"Dikkatli ol," diye mırıldanıyorum, parmaklarım direksiyonu sıkıca kavıyor. "Neden annem benimle yaşamaya gelemiyor?"

Derin bir nefes alıyorum. "Çünkü ikiniz birlikte sorun çıkarırsınız ve benim halletmem gereken çok iş var." Ona tekrar bakıyorum. "Şu anda annen benim tek kozum, bu yüzden beni öldürmeye kalkışma."

"Beni zorlamaya devam et de ne olacağını gör," diye mırıldanıyor. Ağzımın köşesi yukarı kıvrılırken, bir kahkaha atıyorum.

Haven'ın bu ateşli halini seviyorum. Çok tahrik edici.

"Ne dersin? Evliliğimizi tamamlayalım mı?" diye alay ediyorum.

O eğilip ayağından bir ayakkabısını çıkarır ve sıkıca tutar. "Dene de, seni 12 santimlik topuklu ayakkabılarımla bıçaklayayım."

"Gördün mü, şimdi annenin hatırı için aptalca bir şey yapmamamı söyleyebilecek konumdayım."

Haven'dan bir hıçkırık patlar ve arabayı mülkümün kapısından geçirirken gözlerim ona kayar. Çok titriyor ve onu kızdırdığım için anında pişman olurum.

"Sakin ol. Sana zorla bir şey yapmayacağım."

Korku dolu bakışları bana çevrilir ve sözlerimde gerçeği arar.

"Sana bir anlaşma teklif ediyorum. Sen bana yalvarana kadar seks yok," derken Porsche'yi garaja çekiyorum.

Sesi titreyerek cevap veriyor, "Sana asla yalvarmayacağım."

Motoru kapatıp ona gülümsüyorum. "Göreceğiz."

Haven kapıyı açıp dışarı çıktı.

Onu mutfığa kadar takip ediyorum, aniden durup parmağından yüzüğü çıkarıyor. Yüzüğü tezgaha fırlatıyor, sonra diğer ayakkabısını da çıkarıp antreye koşuyor.

"Kiliseye bıraktığım kıyafetlerimi ve spor ayakkabılarımı istiyorum," diye bağıyor.

Yaklaşp yüzüğü almadan önce antika aile yüzüğüne bakıyorum. Haven'ın parmağına yakışan bir şey gibi görünmüyor.

Hayır. Onun güzelliğini ancak en büyük elmas tamamlayabilir.

Annemin kalbini kıran bu yüzük değil.

Aile yadigârını cebime koyup telefonumu çıkardım. Massimo'nun numarasını tuşladım, cevap vermesi uzun sürmedi.

"Evet." Sesi sert, sinirli olduğunu belli ediyor. "Haven'ın kıyafetleri ve spor ayakkabıları hala kilisede." "Ben aldım. Getireyim mi?"

"Evet. Duş alıp üstümü değiştireyim, sonra işe gidebiliriz."

"Ben evime uğrayıp çantamı alıp herkese veda edeceğim."

"Tamam."

Yatak odama gidip, son yirmi dört saatte olanları düşünmemeye çalışarak duş alıyorum.

Geçen hafta her şey yolundaydı, ama şimdi her şey a l t üst oldu.

Hepsi Haven Romano yüzünden.

Luciano ve Nicolo'yu öldürüp kadınları bırakmış olsaydım, sonunda özlemle beklediğim intikamı aldığım için içim rahat olurdu.

Ama hayır. Romano'ların iki oğlu da hayatta ve benden korkup sinmiş yepyeni bir karım var.

Haven'ı çok travmatize ettim, bu yüzden bana asla ısınmayacağını söylemek yanlış olmaz.

Harika. En güzel kadınla evlendim ve onu benden nefret etmesi için elimden gelen her şeyi yaptım.

Kendime kızgın bir şekilde duşumu aldıktan sonra yeni bir takım elbise giydim ve bir çanta hazırladım.

Evden ne kadar uzak kalacağım bilmiyorum, ama umarım bu Haven'ın yeni hayatına alışması için zaman verir.

Çantayı kapatırken, bakışlarım yatağımın yanındaki fotoğrafa takıldı. Yatağın yanındaki komodine yürüdüm ve fotoğrafı nazikçe aldım. Carina'nın yüzüne baktım ve başarısızlığın acı tadı beni kapladı.

Üzgünüm, stellina mia. Cazzo. Seni bulamadığım için çok üzgünüm.

Gözlerim Diego'nun yüzüne kayıyor ve biliyorum ki, eğer bugün hayatta olsaydı, Haven'a davrandığım için beni muhtemelen döverek öldürüyor olurdu.

Evet. Her şeyi mahvettim, kardeşim. Keşke burada olsaydın.

Messinaları kaybetmemiş olsaydım hayatım çok farklı olurdu. Saldırıya uğramamış ve sadece babam öldürülmüş olsaydı, mafya liderliğini devralmazdım çünkü on altı yaşında aile işine karışmak istemiyordum.

Ama öyle olmadı.

Çerçeveli fotoğrafı yere bıraktım, çantamı aldım ve yatak odamdan çıkarken kapıyı kilitlemek için durdum.

Silahlarımın bulunduğu kasamın anahtarı gibi tüm önemli anahtarların bulunduğu anahtarlığı cebime koydum.

Haven'ın yatak odasının önünde durup kapıyı çaldım. Bu sefer cevap vermedi ve kapıyı açtığımda odayı boş buldum. Gelinlik yere atılmıştı.

Aşağı indim ve onu oturma odasında görmeyince sürgülü kapıların açık olduğunu fark ettim. Çantamı antreye bırakıp verandaya çıktım ve Haven'ın sahil boyunca koştuğunu gördüm.

Ona veda etmek için peşinden gitmek üzereydim, ama aniden yumuşak kuma çökerek vücudumu ürperten bir çığlık attı.

Tanrım, ona ne yaptım ben?

Göğsümde acı bir bıçak saplanması hissediyorum ve neden olduğum yıkımı daha fazla izleyemeyerek, konağa geri giriyorum. Çantamı alıp ön kapıdan çıkıyorum.

Neyse ki Massimo araba yoluna giriyor. SUV'yi durdurduğunda arka kapıyı açıp çantamı içeri atıyorum ve ön yolcu koltuğuna oturuyorum. "Gidelim."

Tek kelime etmeden U dönüşü yapıp, eskiden huzur ve dinlenme bulduğum tek yerden uzaklaşıyoruz.

Artık korku ve kederle dolu.

Haven, olan biten her şeyle başa çıkmak için iki üç haftası olacak. Muhtemelen tüm zamanını annesiyle geçirecek.

Dakota'nın bizimle yaşamamasını istememin tek nedeni, onun da benimle kavga etmesini istememem. Kızıyla ilerleme kaydettikten sonra annesiyle ilgilenirim.

Cazzo. Ben bir pisliğim.

"İyi misin?" diye soruyor Massimo, endişeyle gerginleşen sesiyle.

Başımı sallayıp cebimden telefonumu çıkararak, malikanenin güvenliğinden sorumlu Edoardo'ya birkaç talimat gönderirim.

Leo: Karıma bir şey olmasına izin verme. Sofia'ya buzdolabını ve dolapları kolay hazırlanabilen yemeklerle doldurmasını söyle.

Edoardo: Anlaşıldı patron. Bayan Toscano mülkü terk edebilir mi?

Leo: Evet, ama sen ve dört adamın sürekli onunla birlikte olun. Hava kararmadan eve dönmesini istiyorum. Hiçbir koşulda kasabadan çıkmasına izin vermeyin.

Edoardo: Anlaşıldı.

Leo: O evdeyken, sadece sen onunla konuşabilirsin. Diğer adamlardan herhangi birinin onunla konuştuğunu öğrenirsem,

cezası ölümdür. Zaten yeterince travma yaşadı. Kimsenin onu daha fazla üzmesini istemiyorum.

Edoardo: Biz evdeyken hepsinin ondan uzak durmasını sağlayacağım.

Leo: Onu hayatın pahasına

koru. Edoardo: Emredersiniz

patron.

Tamam, telefonumu cebime geri koyup etrafıma bakındım. Özel jetimin bulunduğu havaalanına neredeyse vardığımızı fark edince, "Vito ve Sebastiano hakkında herhangi bir ipucu var mı?" diye sordum.

"Sebastiano Sicilya'da görüldü. Önce oraya gidiyoruz, Mattia ve ekibi Vito'yu aramaya devam edecek."

"Sebastiano'yu canlı istiyorum. Bu lanet olası gerginlikten kurtulmak için birini öldürmem lazım."

"Evet, birini öldürmenin bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum," diye mırıldanır Massimo. "Dünden beri olan biteni konuşmak ister misin?"

Gösterge panelindeki saate bakıyorum. Klodian'ın ölmesinden ve Haven'ı almamdan bu yana yirmi yedi saat geçti.

Yirmi yedi saat boyunca aklımı kaçırdım ve etrafımdaki her şeyi mahvettim.

Hayatımın kontrolünü yeniden ele almam lazım, yoksa yakında öleceğim.

Sesim sadece bir fısıltı. "Hayır. Bu konuda hiç konuşmak istemiyorum. İşe odaklanalım."

Massimo başını sallayarak SUV'yi, adamlarımın beklediği özel jetinin yanına park ediyor.

Evden uzak kalmak bana da iyi gelecektir. Biraz şansla, Haven'a dönmeden önce kendimi toparlayabilirim.

Sonra ciddi bir hasar kontrolü yapıp onun kalbini kazanmak için elimden geleni yapacağım.

Bölüm 11

HAVEN

Güneş battıktan sonra malikaneye geri döndüm.

Karanlık oturma odasına girip sürgülü kapıları kapattığımda, ışıklar otomatik olarak yanarak beni ürküttü.

En azından ışık anahtarlarını aramak zorunda kalmayacağım.

Havalana ve merdivenlere dikkatlice bakıp bir an hareketsiz kalıyorum. Leo'nun yakınlarda hareket ettiğini duymayınca hızla mutfığa gidiyorum.

Belki şanslıyım, evde değildir. İşinin olduğunu söylemişti.

Işıklar yanar ve Leo'nun akşam yemeği hazırladığının hiçbir izini görmeyince buzdolabına gidip açarım.

Tüm ürünlere göz attıktan sonra bir portakal ve bir elma alıyorum. İki şişe su ve portakal aromalı gibi görünen bir kutu soda alıyorum. Aldıklarımı mermer tezgahın üzerine koyup, çekmeceleri ve dolapları karıştırarak bir alışveriş çantası buluyorum.

Meyveleri ve içecekleri çantaya koyup dolapları karıştırarak bir paket kaju fıstığı ve bir kutu tuzlu kraker alıyorum.

Son anda, iki kutu soda ve kalan dört şişe suyu da almaya karar veriyorum.

Artık bir gün kadar odamda saklanabilirim.

Hızla yatak odama geri dönüp kapıyı arkamdan kilitliyorum. Leo'nun kapıyı kolayca kırabileceğini bildiğimden, alışveriş çantasını yatağımın üzerine bırakıyorum. Sonraki on dakikayı, kapının önüne ağır tuvalet masasını çekmek için uğraşarak geçiriyorum.

Umarım bu Leo'yu dışarıda tutmaya yeter.

Telefonum çalmaya başlar ve şarj etmek için bıraktığım başucu masasına koşarım.

Annemin adını görünce hemen cevap veriyorum, "Anne. İyi misin?"

"Neredeydin?" diye bağırdı. "Çok endişelendim. Leo sana başka bir şey yaptı mı?"

"Ben iyiyim." Telefonumu yanımda almadığım için kendimi çok kötü hissederek, "Özür dilerim. Dışarıdaydım. Leo'nun olduğu evde kalamazdım. Başka bir şey yapmadı. Sanırım dışarıda, muhtemelen zavallı birini öldürüyor." Nefes almak için duraklıyorum. "Mutfaktan yiyecek ve su aldım ve kendimi yatak odama kapattım."

"Oh, şükürler olsun!" Annem derin bir nefes alır ve birkaç saniye sessizlik olur.

Bugün onu incittiğimi bildiğim için, sesim pişmanlıkla dolarak özür dilerim, "Seni o odaya kilitlediğim için özür dilerim. Benim için savaşacağını ve onların seni inciteceğini ya da öldüreceğini biliyordum. Seni korumak için yapmam gerekeni yaptım."

"Seni korumak benim görevim, Haven." Sesi çok üzgün ve ben de yatağa oturup gözlerimi kapatıyorum. "Seni o canavardan koruyamadığım gerçeğiyle nasıl yaşayacağım?"

"Ona karşı hiç şansımız yok."

Alışveriş poşetinden her şeyi çıkarıp, aldıklarımı komodinin üzerine koyuyorum. Bir şişe su alıp kapağını açıyorum ve biraz içiyorum.

"Biliyorum, ama yine de denemeliyim. Seni mafya patronunun yanında bırakamam."

"Belki şansımız yaver gider ve polis onu yakalar," diye mırıldandım. "Umut etmekten başka çaremiz yok!"

Yatmadan önce annemi hoparlöre bağladım ve rahat bir pozisyon aldım. "Senin tarafta durumlar nasıl?"

"Nicolo deli gibi. Beni odama kilitledi ve Giada ile Liliana'ya benden uzak durmaları için bağılıyor."

İkimiz de tutsak durumdayız, ama en azından ben malikanede dolaşabiliyorum.

"Çok üzgünüm anne." Gözümden bir damla yaş süzülür ve onu silerek "Bu böyle sonsuza kadar devam edemez." derim.

"Daha kötüye gitmezse," diye mırıldanıyor.

Bir süre sessiz kalıyoruz, sonra ben konuşuyorum: "O aptal yüzüğü ona geri verdim. Takmayı reddediyorum."

"İyi! O piç kurusu o yüzüğü güneşin görmediği bir yere sokabilir."

Yorgun bir kahkaha attım.

"Başımıza gelen onca belaya rağmen, sen nasılsın tatlım?"

"Eve geldiğimizde iyice ağladım." Ne dediğimi fark edince hemen düzeltiyorum. "Yani, Leo'nun evine döndüğümüzde. Saatlerce sahilde oturdum, şimdi daha iyiyim."

"Buna sevindim. Fırsat bulunca bana malikanenin fotoğraflarını gönder. Google'da aratıp nerede olduğunu bulmaya çalışacağım."

"Fotoğrafları yarın sabah gönderirim."

Tıpkı önceki gece gibi, uykuya dalana kadar aynı şeyi tekrar tekrar konuşmaya devam ettik.

Birinin yanında yatıyorum ve o elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor.

Kendimi güvende hissederek ona daha

da yaklaşıyorum. "Ben de seni

seviyorum, stellina mia."

Aniden yere düşüyorum ve biri üzerime düşüyor. Yukarı bakıyorum ve Leo'nun daha genç halini görüyorum, ama bir saniye sonra yetişkin hali beni omzuna atıyor ve etrafımız silah sesleriyle doluyor.

Çığlık atarak ayağa fırlıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Haven!" Annem sesleniyor ve etrafımdaki durumu anlamam ve annemin hala telefonda benimle konuştuğunu fark etmem biraz zaman alıyor. "Ne oluyor?"

"Kabus gördüm," rüyada yaşadığım duyguların etkisiyle nefes nefese söylüyorum.

"Oh hayır. Ne gördün?"

"Çocukken gördüklerime benziyordu, ama bu sefer beni yatak odasından taşıyan canavar Leo'ydu."

Beni yıllarca terapiye götürdükten sonra annem, eskiden gördüğüm kabusların her ayrıntısını biliyor. Kabuslar dışında, ailem beni evlat edinmeden önceki hayatımdan hiçbir şey hatırlamıyorum. Terapistim bunun kötü bir şey olduğu için zihnimin onu engellediği için olduğunu söyledi.

Annem ve babam geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Beni olduğu gibi kabul ettiler ve altı yaşında başıma gelenlerden kurtulmam için ellerinden geleni yaptılar.

"Kahretsin. Bütün bu şiddet muhtemelen seni tetiklemiştir," diyor annem, beni düşüncelerimden çıkararak.

"Evet. Leo Luciano'yu vurduğunda anılar geri geldi."

"Çok üzgünüm, tatlım. Zihinsel egzersiz yapmak ister misin?" "Evet."

Yan yatıp gözlerimi kapatıyorum.

"Senin yanında yatıyorum, elimi saçlarının üzerinde gezdiriyorum." "Sen benimle olduğun için kendimi güvende hissediyorum."

"Silah seslerini duymuyorsun. Canavarı görmüyorsun. Sadece sen ve ben varız."

Annemin beni sıkıca kucakladığını hayal ediyorum ve hiçbir şey beni onun koruyucu kollarından ayıramıyor.

"Sen seviliyorsun ve benimle güvendesin," diyor annem yatıştırıcı bir sesle.

"Seviliyorum ve güvendeyim," diye onun sözlerini tekrarlıyorum ve duygularım

sakinleşmeye başlar. "Teşekkürler anne. Kendimi daha iyi hissediyorum."

"Bunu duymak güzel, tatlım. Duş almak için kapatacağım. Birkaç saat sonra tekrar ararım, ama bir şey olursa ve konuşmak istersen, bana mesaj at."

"Tamam. Biraz kitap okuyacağım." "Seni seviyorum, Haven."

"Seni seviyorum, anne."

Telefonu kapatırız ve yatağın yanındaki komodinden Kindle'ımı alırım. Okumak istediğim kitapların sonsuz listesini kaydırırım, eskiden çok sevdiğim mafya romanları şimdi beni öfkeliyor. Onları silmeye başlarım ama internet bağlantım olmadığını fark ederim.

Kahretsin, Leo'dan wifi şifresini isteyemem.

Telefonumda ne kadar veri kaldığını kontrol ediyorum ama fazla yok ve boşa harcamak istemiyorum.

Tüm kitapları bir klasöre atarım.

Meyve yemek için ara vermeden önce birkaç saatimi Kindle'ımı düzenlemekle geçiriyorum.

Öğle yemeği vakti gelir geçer, Leo kapımı çalmaz, ben de rahatlatıcı bir banyo yapmaya karar veriyorum.

Banyoya giderken, tezgâhın üzerindeki ürünlere bakmadan önce muslukları açıyorum. Banyo yağı şişesini alıp kokluyorum.

pahalı bir parfüm gibi kokuyor.

Küvete birkaç damla döküp, yeterince su dolana ve sıcaklığı istediğim gibi olana kadar bekledikten sonra muslukları kapatıyorum.

Temiz iç çamaşırı, bir çift tayt ve mümkün olduğunca fazla cildimi örtmek için büyük bir tişört alıyorum.

Telefonumu ve Kindle'ımı alıp banyoya geri dönüyor ve kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Giysilerimi tezgahın üzerine, cihazları ise küvetin yanındaki yere koyuyorum.

Saçlarımı dağınık bir topuz yaparken, Leo hayatıma girip beni kaçırdığından beri olan biten her şey aklımı dolduruyor.

Son iki günün aksine, şok dalgası yok, bu da travmaya alışmaya başladığım anlamına olmalı.

Giysilerimi çıkarıp küvete giriyorum. Kendimi bir kitaba kaptırmaya kararlıyım, Kindle'ımı alıp uzanıyorum. Küçük kasaba aşk romanlarına göz atıp, iyi yorumlar alan, hafif ve komik bir kitap seçiyorum.

Leo'nun bana yaşattığı onca şeyden sonra, bir daha asla karanlık bir kitap okumayacağım.

Birinci bölüme başlarken kendimi odaklanmaya zorluyorum, ama birkaç dakikada bir, içinde sıkışıp kaldığım cehennem, ürkütücü bir Jack-in-the-box gibi aklıma geliyor.

Beni onunla evlendirmesine inanamıyorum. "Evet" dediği kadar kolay. Neden? Benim neyim onu cezbetti?

İlk görüşte aşk mıydı?

Hoşnutsuz bir şekilde burnumu çekip mırıldandım, "Tabii, tabii."

Küvetin yanından gelen bir bip sesi dikkatimi çekti ve Kindle'ı bırakıp telefonumu aldım.

Kristen: Sessizsin. Ailenle her şey yolunda mı? Ne zaman eve geleceksin?
Whitefish'e bir daha asla dönmeyebilirim.

En yakın arkadaşşıma ne söyleyeceğimi düşünürken kalbim sıkıştı.

Haven: Bu tarafta her şey berbat. Henüz konuşamam ama senden büyük bir iyilik isteyeceğim.

Kristen: Olamaz! Çok üzıldüm. Nasıl yardımcı olabilirim?

Haven: Ay sonuna kadar dönemezsek, tüm eşyalarımızı toplayıp depoya koyabilir misin? Ev sahibinin

her şeyi atmasını istemiyorum.

Kristen: Ne? Gerçekten geri dönmeme ihtimaliniz var mı? İtalya'da ne kadar kalacaksınız?

Haven: Bilmiyorum.

Kristen: Bu delilik! Sen olmadan bu kadar uzun süre nasıl hayatta kalacağım?

Çenem titremeye başlar ve boğazımda bir yumru oluşur.

Haven: Seni çok özledim. Keşke bu seyahate hiç çıkmasaydık. Bu çok korkunç.

Kristen: Ben de seni özledim. Gözlerim yaş içinde. En fazla üç ay İtalya'da kalabilirsin. O zamana kadar geri dönersin, değil mi?

Kristen'ı güvende tutmak istiyorum, bu yüzden yine bir yalan yazıyorum.

Haven: Bilmiyorum. Başka vize alabiliriz. Burada işler nasıl yürür, hiç bilmiyorum.

Kristen: Hayırrrr. Bu çok kötü. Orada üç aydan fazla kalamazsın. Yemin ederim uçağa atlayıp seni eve getireceğim.

Uluslararası seyahat için yeterli parası olmadığını bildiğimden, tehdidini ciddiye almıyorum. Aksine, içimi ısıtıyor.

Haven: Evet, herkesi tek tek haklayıp beni kurtarabilirsin. LOL.

Kristen: Sen orada sıkışıp kalmışken, yeni bir mafya yazarı keşfettim. Natalie Kane. Örnek bölümünü okudum, çok iyi. Uzaktan kitap okuma arkadaşlığı yapabiliriz.

Hayatta olmaz.

Tanrım, Kristen mafya patronuyla evlenmek zorunda kaldığımı öğrenince çıldıracak.

Haven: Küçük bir kasabada geçen bir romantik roman okumaya başladım. Hafif kitaplar okumak istiyorum.

Kristen: Tamam. Ben mafya romanını okuyacağım. Bitince ne düşündüğümü söylerim.

Su soğumaya başlıyor ve veda etme zamanı geliyor.

Haven: Gitmem gerek. Seni seviyorum!
Kristen: Ben de seni seviyorum.

Telefonu küvetin yanındaki yere bırakıp hızlıca yıkanıp küvetten çıktım.

Kurulanıp giyindikten sonra tuzlu kraker kutusu ve bir soda alıp balkona çıkarak masanın yanına oturdum.

Zaman yavaşça geçiyor ve güneş batmaya başladığında, Leo'nun beni ögle yemeği ya da akşam yemeği için aramadığını fark ederek kaşlarımı çatıyorum.

Beni görmezden mi geliyor?

Beni yalnız bıraktığı için şikayet etmiyorum ama gerçek yemek yemek istiyorum.

Ayağa kalkıp verandaya bakıyorum. Oturma odasından ışık gelmiyor, Leo hala işte mi diye merak ediyorum.

Yatak odama girip tuvalet masasına eğilip kulağımı kapıya dayadım. Hiçbir ses duymayınca iç çekip masayı zorla kenara ittim.

Mümkün olduğunca sessizce kapının kilidini açıp kapıyı açıyorum. Karanlık koridora bakıyorum ve Leo'nun yatak odasının kapısının kapalı olduğunu fark ediyorum.

Eve gelmediğini düşünüyorum.

Merdivenlerden sessizce inip mutfağa koşuyorum ve kendime bir sandviç yapıyorum.

Yemek yerken etrafa bakıyorum ve mutfak ne kadar muhteşem olduğunu hayranlıkla izliyorum.

Hmm. Leo yokken biraz etrafı keşfedebilirim.

Sandviçim elimde, malikanede dolaşmaya başlıyorum. Çalışma odasında bulduğum çekmeceleri ve dolapları karıştırırken kendimi kötü hissetmiyorum. Oda ağır meşe masası ve deri koltuklarla döşenmiş, ama Leo'nun burada çok zaman geçirdiği izlenimi vermiyor.

Sandviçimin son ısırığını alıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve diğer odaları kontrol ediyorum. İlginç bir şey bulamayınca Leo'nun yatak odasının önünde duruyorum. Ses çıkarmamaya dikkat ederek kapının kolunu deniyorum, ama kapı kilitli.

Orada ne saklıyor acaba? Muhtemelen silahlar.

Bu düşünceyle titreyerek birinci kata geri dönüyorum.

Duvara monte edilmiş devasa televizyonun uzaktan kumandasını buluyorum ve kanepeye oturarak nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyorum.

Yalnız kalmaya alışkın değilim. Genellikle annem ya da Kristen'la birlikteyim, bu yüzden yabancı bir evde sessizlik beni çok yalnız hissettiriyor.

Birkaç dakika izleyecek bir kanal bulmaya çalıştıktan sonra vazgeçip televizyonu kapatıyorum.

Aniden ön kapının açıldığını duyarım ve ayağa fırlarım. Merdivenlere koşarım ve silahlı bir adam görünce çığlık atar ve ikinci kata koşarım.

ikinci kata koşuyorum.

"Bayan Toscano!" diye bağılıyor adam, ama ne diyeceğini duymak için beklemiyorum. Yatak odama koşuyorum ve kapıyı kapatıp kilitliyorum.

Nefes nefese, tuvalet masasını yerine itiyorum.

Tanrım. O, ön bahçede gördüğüm birçok güvenlik görevlisinden biri miydi? Öyleyse, Leo evde yokken neden eve girdi?

Kahretsin. Leo'nun adamlarının bana zarar vermesinden endişelenmem gerekir mi?

Bölüm 12

LEO

Carina'yı yakalayıp vücudumun üzerinden atıyorum, böylece yatağın yanındaki yere düşüyor.

Hızla ayağa kalkarken, havada silah sesleri yankılanıyor. Yuvarlanıp Carina'nın üstüne düşüyorum.

Korkmuş yüzüne bakıyorum ama gözlerimi kırptığımda Haven bana bakıyor. "L-Leo," diye hıçkırıyor, yüzünde dehşet dolu bir ifade var. Onu mahvettiğimi fark edince, tarif edilemez bir acı içimi parçaladı. "Leo!" diye bağırdı, sesi etrafımda yankılanırken ben ondan uzaklaştırıldım.

"Ne yaptın sen?" Diego'nun sesi havada yankılanır, öfkesinin gücü beni karanlığa sürükler.

Dik otururum, elim kalbimi kapatan dövmeyi tokatlar.

Gesù Cristo!

Çaresizce nefes alıyorum ve kabusun kalıntıları kaybolup etrafımı fark etmem bir an sürüyor.

Otel odasına göz gezdirip, tekrar yatağa yığıldım.

Derin bir nefes verip, Messina'ları kaybettiğim birinci yıldönümünde yaptırdığım yıldız dövmesini başparmağımla okşuyorum.

Tekrar uyuyamayacağımı bildiğim için yataktan kalkıp küçük mutfığa giderek kendime bir fincan espresso hazırlıyorum.

İçeceğimi yudumlarken, düşüncelerim Haven'da.

Son birkaç gündür Edoardo, Haven'ın yatak odasından çıkmadığını söyledi. Sofia oradayken bile dışarı çıkmıyor. Ancak yemek yediğinden eminim.

Onu aramak istiyorum ama aramıyorum. Yaptığım onca şeyden sonra, en azından Haven'a biraz zaman tanimalıyım.

Telefonum çalıyor ve beni düşüncelerimden çıkarıyor. Fincanı lavaboya bırakıp yatak odasına geri dönüyorum. Massimo'nun adını görünce cevap veriyorum: "Ne oldu?"

"Sebastiano bir kulüpten çıkarken görüldü. Giyin. Beş dakikaya çıkıyoruz. Dante o pisliği takip ediyor."

"Tamam."

Telefonu kapatıp aceleyle takım elbise giyiyorum. Yastığın altından silahımı alıp şarjörü kontrol ettikten sonra pantolonumun arkasına sıkıştırıyorum.

Otel odamın kapısını açtığımda, Massimo kendi odasından geliyor.

"Dante, Sabastiano'nun yaya olduğunu söyledi. Kulübün yakınlarında bir yerde kalıyor olmalı."

"Gidelim," diye mırıldanıyorum.

Asansöre koşarsız ve birinci kata inmek çok uzun sürer.

SUV'ye bindiğimizde beş dakika geçmiştir. Telefonumu çıkarır ve Dante'ye mesaj atarım.

Leo: Sabastiano'yu hala görüyor musun?

Adamım cevap verene kadar birkaç saniye geçiyor.

Dante: Hayır. Bir eve girdi. Ben ön tarafta bekliyorum. Diğerleri de az önce geldi. Adresi gönderiyorum.

Leo: Beni bekle.

Adres geldiğinde telefonlarımız bip sesi çıkarır.

Massimo'nun gözlerini yoldan ayırmaması için ona okudum.

"Anladım," diye mırıldandı sağ kolum.

Eve yaklaşınca Dante'nin bize el salladığını görüyorum. Massimo yolun kenarına çekip motoru kapatıyor.

Arabadan inip, evi gözetleyen diğer üç adamıma bakıyoruz. Altı kişi bir adamı alt etmek için fazlasıyla yeterlidir.

"Hâlâ içeride," diyor Dante. "Ne yapalım patron?"

"Kapıyı tekmeleyin," emrediyorum.

"Mattia, sen ve Ricco arkadan dolaşın," diye emrediyor Dante, biz ön kapıya doğru ilerlerken silahına susturucu takıyor.

Kilitleri işaret edip ateş etti, sonra omzuyla kapıya çarptı ve kapı titreyerek açıldı.

Silahlarımızı çekmiş halde, Dante'nin peşinden, bayat yemek ve kirli çorap kokan eve giriyoruz.

Sabastiano solumuzdaki oturma odasından sağımızdaki mutfığa koşar ve Dante o pisliğe ateş eder.

Mutfığa koştuğumuzda Sabastiano'nun arka kapıyı açtığını görüyoruz. Mattia'nın yumruğu piçin suratına iniyor ve onu yere deviriyor.

Dante, Sabastiano'yu mutfak sandalyelerinden birine oturturken, adamlarım evde sürpriz bir şey olmadığından emin olmak için etrafa dağılır. Dante arka kapıyı kapatırken, ben Sebastiano'nun önünde durup ona bakarım.

Başı eğik, kanlı kot pantolonunun üzerine kan damlaları damlarken, "Üzgünüm, patron" diye mırıldanır.

Sesim acımasızca soğuktur: "Neden yaptın?"

Kafasını sallar, sonra bana yalvaran bir bakış atar. "Para."

"Sadakatinin bedeli ne kadardı?" diye bağırır Massimo.

"Özür dilerim," diye hıçkırır Sebastiano.

"Klodian senin yüzünden öldü," diye bağırarak silahımı arkamdaki pantolonuma soktum. "Her şey senin yüzünden mahvoldu!" O pisliğe saldırdım, sol elimle gömleğini yakalarken diğer yumruğum çenesine indi.

Sebastiano'yu kirli yere itip tekme üstüne tekme yağıdırıyorum.

Haven'ın korku dolu yüzü zihnimde canlanıyor ve bu beni kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

Öfkeden kör olan Massimo, ellerimden Sebastiano'nun cansız bedeninin kanı damlarken beni çekip uzaklaştırmak zorunda kalır.

"Yeter," diyor Massimo, kolunu ağır nefeslerle inip çıkan göğsüme dolayarak.

Duygularım allak bullak, ve bir anlık zayıflıkta vicdanım galip geliyor.

Kahretsin.

Massimo'dan kurtulup, kükreyerek küçük mutfak masasını yan yatırıyorum. Massimo kollarıyla beni sarar ve tüm gücüyle beni ön kapıya doğru sürükler. "Bu pisliği halledin," diye adamlarına emir verir ve beni evden dışarı iter.

Kolumu sıkıca tutar ve beni SUV'ye doğru götürür, ben yolcu koltuğuna tırmanırken üzerimde durur.

Massimo direksiyona geçip olay yerinden uzaklaşırken, on yedi yıldır içimde taşıdığım keder ve suçluluk duygusu ile Haven'a yaptıklarım için duyduğum affedilmez pişmanlık beni boğuyor.

Sesim kısık bir şekilde inleyerek, "Ben berbat bir haldeyim," diyorum.

"Görüyorum," diye mırıldanıyor Massimo. "Seni adaya götürüyorum. Kendine gelmen lazım. Orada biraz zaman geçirmek sana çok iyi gelecek."

Massimo'nun haklı olduğunu bildiğimden, kırık parmak eklemlerimdeki kanı pantolonuma silerken başımı sallıyorum.

Nefesim yavaşlamaya başlar ve duygularım yavaşça yatışır, ta ki hissettiğim tek şey acımasız suçluluk duygusu olana kadar.

"Beni asla affetmeyecek," diye fısıldadım. "Ölene kadar benden nefret edecek bir kadına kendimi bağladım."

"Evet."

Massimo'ya öfkeyle bakıyorum, yüzü öfkeden gergin. "Senin yanında iyi günde kötü günde hep yanında oldum, ama sen hiç böyle batırmamıştın."

Otele giderken arabada sözleri ağır bir şekilde havada asılı kalıyor.

"Kan içinde kalmışsın. SUV'de bekle," diyor Massimo.

O otele girip bagajlarımızı alıp çıkış işlemlerini hallederken ben tamamen sessizce oturuyorum.

Vicdanımı rahatlatmanın tek yolu Haven'ı bırakmak, ama bunu her düşündüğümde içimdeki her şey isyan ediyor.

Neden onu bırakamıyorum?

Bagaj açılır ve Massimo bagajımızı yükledikten sonra kapıyı çarparak kapatır.

Direksiyonun başına geçer ve tek kelime etmeden motoru çalıştırıp SUV'yi park alanından çıkarır.

Düşüncelerim Haven'a geri dönüyor.

Birçok kadınla çıktım, ama hiçbirisi onun gibi dikkatimi çekmedi.

Duygularımı incelemeye başladığım anda, o düşünceleri kafamdan silip atıyorum.

İncelenecek bir şey yok.

Yoğun bir duygu kalbimi sarar ve gözlerimi kapatırım.

Kahretsin.

Hayır, onu umursamıyorum. Onu sadece güzel olduğu için aldım.

Havaalanına kadar içimde bir savaş veriyorum ve Massimo özel jetinin yanına SUV'yi durdurduğunda, kapıyı açıp merdivenlere doğru koşuyorum.

Uçağa bindiğim anda tualete gidip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Ellerimi temizleyip yüzüme su serpiyorum, sonra kabine dönüp koltuğuma oturuyorum.

Massimo çoktan oturmuş, bana bakmıyor bile, ama uçak havalandıktan sonra ayağa kalkıp bir bölmeden ilk yardım çantasını alıyor.

Yanımdaki koltuğa oturur ve tek kelime etmeden çantayı açar, parmak eklemlerimdeki kesikleri temizlemeye başlar.

Beni cehenneme sürükleyen adama bakıyorum ve ona bir özür borçlu olduğumu bilerek, "Tüm olanlar için özür dilerim," diyorum.

O başını sallar. "Adaya vardığımızda konuşuruz." Yaraları temizledikten sonra ayağa kalkar, ilk yardım çantasını yerine koyar ve "Her şeyi fazla düşünmeyi bırak ve biraz dinlen, Leo" der.

Başımı sallayıp koltuğumu yatak pozisyonuna getiriyorum. Gözlerimi kapatıp düşüncelerimi susturmak için motorların uğultusuna odaklanmaya çalışıyorum.

Bir an sonra üzerime bir battaniye örtülür ve gözlerimi açarım. Massimo bana bir yastık uzatır ve ben onu başımın altına yerleştirirken bana bakar. Yüzünde benim için duyduğu endişe açıkça okunmaktadır.

"Şili'ye uçmak için İtalya'da yakıt ikmali yapmamız gerekiyor," diyor bana.

"Tamam."

Gözlerimi tekrar kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Massimo'nun kabinde dolaştığını duyuyorum, sonra sessizlik oluyor ve tekrar motorların uğultusuna odaklanmaya çalışıyorum.

Sığınak. Sığınak. Sığınak.

Seninle ne yapacağım ben?

Bölüm 13

SIĞMA

Aman Tanrım. Aklımı kaçıracam!

Klostrofobik hissederek, malikaneden çıkıp sahile doğru koşuyorum.

Annemle konuşmak ve Kristen'la mesajlaşmak dışında, son iki haftadır başka bir insanla neredeyse hiç iletişim kurmadım.

Leo'dan hiçbir iz yok ve korkunç muhafızlardan kaçınıyorum.

Bugün hizmetçi geldiğinde, onunla iletişim kurmak için çeviri uygulamasını kullanmaya çalıştım ama pek başarılı olamadım. Onu sadece rahatsız etmiş gibiydim.

Leo gittikten sonraki ilk birkaç gün, yalnızlık hissetmeyecek kadar rahatlamıştım, ama sonra ev özlemi başladı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Her zerrem, yabancı bir ülkede olduğumu ve Amerika'ya dönmek istediğimi biliyor.

Keşke annemi ziyaret edebilseydim. Kendimi çok daha iyi hissederdim.

Gök gürültüsü duyuyorum ve gökyüzüne bakıyorum. Fırtına yaklaşırken bulutlar çok güzel görünüyor ve annem için fotoğraf çekmek istiyorum, bu yüzden verandaya geri dönüyorum.

Oturma odasına girip sürgülü kapıları kapatıyorum.

Bu malikane sahibi kadar soğuk ve yalnızlık beni öldürüyor.

Kollarımı kendime doluyorum ve pazılarımı ovuşturarak ısınmaya çalışırken, duvardaki panele doğru yürüyüp klimanın sıcaklığını biraz artırıyorum.

Merdivenleri çıkarken antreye göz gezdiriyorum ve alıştığım odaya girerken yatak odamın kapısını kapatmaya bile zahmet etmiyorum.

Yatağımın üzerinde duran telefonumu alıp balkona çıkıyorum. Annemle FaceTime'da görüşmeye karar veriyorum. Video simgesine basıp bağlantının kurulmasını bekliyorum. Ekranımda annemin yüzü belirince dudaklarıma zorla bir gülümseme takınıyorum.

"Merhaba anne."

Gözlerinin altında siyah halkalar var ve İtalya'ya geldiğimizden on yıl daha yaşlı görünüyor.

"Merhaba, tatlım."

"Fırtına geliyor ve gökyüzü çok güzel," derken ekranı ona doğru çeviriyorum ki benim gördüğüm manzarayı da görebilsin.

"Oh, ne kadar güzel," diyor annem.

"Evet." Ekranı tekrar kendime doğru çevirip korkuluğa yaslanıyorum. "Nasılslın?"

Annem başını sallar, çenesi titriyor. Duygularıyla mücadele ettiğini izlerken gözlerim doluyor.

"İyiyim." Bana tekrar bakar, sonra hıçkırarak ağlar.

Geçtiğimiz bir buçuk hafta boyunca bağırıp çağırdıktan sonra, söyleyecek sözümüz kalmaz ve sadece birbirimize bakarız.

Artık ona sahte umutlar bile veremiyorum.

Böyle devam ederse, yalnızlıktan öleceğim anne.

Duygularıyla mücadelesini kazanır ve ağzında bir gülümseme belirir. "Fırtına geride kaldı, çok güzelsin tatlım."

"Teşekkür ederim, anne," diye fısıldıyorum.

Gökyüzüne baktığımda, çok yakınımda bir şimşek çakıyor ve çığlık atıyorum. Telefonum elimden uçuyor, ardından yüksek bir patlama sesi havayı titriyor.

"Hayır!" diye bağırarak korkuluğa tutunurum ve aşağıdaki kayalara bakmak için eğilirim. "Kahretsın!" Telefonumun parçalarını görmek birkaç saniye sürer ve umutsuzluk ciğerlerimdeki havayı boşaltır.

Fırtınayı umursamadan yatak odamdan koşarak merdivenlerden aşağı inerim. Sürgülü kapıları açıp verandadan geçerek aceleyle ilerlerim.

Merdivenlerin yanında sola dönerek kayaların başladığı yere koşuyorum ve tırmanmak için bir yol arıyorum.

Annem ve Kristen'la iletişim kurabilmemin tek yolu telefonum. Ona ulaşmalıyım!

En yakın kayaya tırmanırken rüzgar saçlarımı ve giysilerimi savuruyor. Telefonumun olduğu yere doğru dikkatlice ilerliyorum, ama o anda büyük bir dalga altımda patlayarak yüksek bir su fışkırması yaratıyor. Su damlacıkları bana çarpıyor, ama ben devam ediyorum.

Uzakta şimşek çakıyor ve paniğim daha da artıyor. Rüzgâr şiddetini artırıyor ve önümdeki kayalara bakarken ayağım kayıyor ve dengemi kaybediyorum. Yüksek bir çığlık atarak sol elimle tutunmaya çalışıyorum, ama avucum keskin bir kaya kenarına çarpıyor ve derimi yırtıyor. Vücudumun geri kalanı da kayaya çarpıyor ve kendimi tutamadan birkaç metre aşağı kayıyorum.

Neredeyse düşüp öleceğimin şokundan kurtulmaya çalışırken nefesler dudaklarımdan patlar ve kalbim dakikada bir mil hızla atar.

Sol elim ve bileğim yanıyor ve inlemelerle boğuluyorum. Fazla zamanım olmadığını bilerek, ayağa kalkmaya çalışıyorum.

"Bayan Toscano!" diye bağıyor bir adam, başımı sahile doğru çeviriyorum.

Kahretsin. Bir güvenlik görevlisi.

Telefonumun olduğu yere baktım ve kalbim sıkıştı çünkü telefonuma ulaşmadan güvenlik görevlisinin bana ulaşacağını biliyordum.

Aşağıda bir dalga daha kırılırken kayalıklarda zar zor dengemi koruyabiliyorum, güvenlik görevlisi beni kolayca yakalayıp omzuna atıyor.

Beni eve geri götürürken direnmeye bile tenezzül etmedim.

Artık annemle konuşamam.

Salonda ayağa kaldırıldığımda, gardiyan kan içindeki elimi tutar. Ani hareket, bileğimde keskin bir acı patlatır.

"Yaralandın. *Cazzo*. Beni öldürecek."

Onun İngilizce konuştuğunu duyunca gözlerim yüzüne kayıyor. Otuzlu yaşlarında görünüyor ve boynunun yanında kalın bir yara izi var.

Tanrım. Çok tehlikeli görünüyor.

Beni dirseğimden tutup mutfakla götürür ve elime bir mutfak havlusu sarar.

Cep telefonunu cebinden çıkararak bir numarayı çevirmesini izliyorum. Ne yazık ki İtalyanca konuşuyor ve ne dediğini anlayamıyorum, ama sonra Leo'nun öfkeli sesi telefonda duyuluyor.

Güvenlik görevlisi gözlerini bana dikti. "Kayalıklarda ne yapıyordun?"

Kaotik duygularım ve korkumla boğazımı yutarak itiraf ediyorum: "Telefonumu düşürdüm."

Sanırım cevabımı Leo'ya iletti ve birkaç saniye dinledikten sonra telefonu kapattı. Başka birini aradığında, ağrıyan elime baktım, kan kumaştan sızmaya başlamıştı.

Kahretsin. Acıyor.

"Doktor geliyor," dedi gardiyan aniden İngilizce, sonra elimi tekrar tuttu ve havluyu daha da sıktı.

Acı içinde inerken, "Dikkatli ol!" diye bağıyorum.

"Üzgünüm. Doktor gelene kadar kanamayı durdurmamız gerekiyor," dediğinde şaşırıyorum.

Elimin arkasına sıkı bir düğüm atar, sonra başka bir numarayı çevirir. O telefonda konuşurken, taburelerden birine yürüyüp otururum.

Tanrım, neden telefonumu düşürdüm ki?

Gözlerim güvenlik görevlisinin elindeki cihaza kayar.

Annemin numarasını ezbere biliyorum.

Telefonu kapattığında, "Telefonunu kullanabilir miyim?" diye soruyorum. "Tabii."

Hayır diyeceğini beklediğim için kaşlarım havaya uçtu. Telefonu bana uzattığında, fikrini değiştirmeden önce çabucak aldım.

Annemin numarasını tuşlayıp aramaya basıyorum. Birkaç kez çaldıktan sonra annem cevap veriyor: "Alo?"

"Benim, anne. Telefonumu düşürdüm ve kayaların üzerine düşerek paramparça oldu."

"Haven! Tanrım, çok endişelendim. Leo'nun numarası mı bu?"

"Hayır, o henüz dönmedi. Güvenlik görevlilerinin telefonlarından birini kullanıyorum."

"Sana yeni bir telefon alacağız," diyor güvenlik görevlisi, ağzımı açık bırakarak. "Birini almaya gönderdim."

"Yeni bir telefon alacağım. Alır almaz seni ararım," haberleri anneme iletiyorum.

"Tamam. Yakında konuşuruz, tatlım."

Telefonu kapatıp cihazı güvenlik görevlisine geri veriyorum. Cihazı cebine koymadan önce elime tekrar bakıyor.

Acıyla inleyince, "Üzgünüm," diye mırıldanıyor.

Düşmenin şoku geçince, güvenlik görevlisinden rahatsız olmaya başladım. Onu iki kez eve girerken görmüştüm ama hiç konuşmak için yanında durmamıştım.

Gözleri yüzüme takılır, sonra "Adım Edoardo. Bu malikanenin güvenliğinden sorumluyum" der.

Diğer bir deyişle, benim burada kalmamı ve kaçmamamı sağlamak onun işi.

Geçen hafta, yatak odama koşardım, ama insanlarla iletişim kurmaya o kadar açım ki, taburede oturmaya devam ediyorum ve "Ben Haven" diyorum.

Gülümsüyor, ama gülümsemesi çok tehditkar. "Ben eve geldiğimde saklanmana gerek yok."

Aramızda çok rahatsız edici bir sessizlik hakim ve dakikalar işkence gibi geçiyor.

Edoardo'nun telefonu çalıyor ve o hemen cevap veriyor. Leo'nun sesini tekrar duyuyorum ve aniden onunla konuşma isteği duyuyorum.

Hayır. Senin içinde bulunduğun cehennemin sorumlusu o.

Öfke göğsümde yükseliyor, ama sesinin tonunu her duyduğumda bu dürtü daha da büyüyor.

Edoardo'ya Leo ile konuşabilir miyim diye sormak dilimin ucunda, ama neyse ki o telefonu kapatıyor ve içimdeki dürtü geçiyor.

Ön kapıdan başka sesler geliyor ve omzumun üzerinden bakıyorum.

"Doktor geldi," diyor Edoardo.

Siyah bir çanta taşıyan bir adam içeri girer. Çantayı tezgahın üzerine koyarken Edoardo ile konuşur. Çantayı açar ve antiseptik mendiller, bir şırınga ve küçük bir şişe çıkarır.

"Merhaba, Bayan Toscano," diye selamlıyor doktor. "Elinize bakacağım."

Ona Bayan Toscano olmadığımı söylemek üzereydim, ama sonunda "Tamam. Teşekkürler."

"Bu acıtacak," diyor ve avucumu temizlemeye başlıyor. "Herhangi bir alerjiniz var mı?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum, ama keskin bir acı elime ve bileğime yayılıyor, çenemi sıkıştırıyorum.

Başımı çevirip dolaplardan birine bakıyorum.

"Dikiş atılması gerektiği için ağrıyı dindirmek için iğne yapacağım."

Başımı sallayıp keskin acıya hazırlandım.

Tanrım!

İğne, ağrıyı hafifletmeden önce daha da şiddetlendiriyor.

Doktor elime müdahale ederken dolaba bakmaya devam ediyorum ve birkaç dakika sonra, "Görünüşe göre bileğin burkulmuş," diyor.

"Emin misiniz?" diye sorar Edoardo.

Elime bakıyorum ve kesik iki santim uzunluğunda. Dikişleri görünce midem bulanıyor ve tekrar başka yere bakıyorum.

Kahretsin. Bu kadar acıtmasına şaşmamalı.

"Sol elini hiçbir şey için kullanma ve mümkün olduğunca sabit tut," diyor doktor avucuma bandaj sararken. "Ağrı kesici vereceğim. Altı saatte bir veya ağrı olduğunda iki tane al."

Doktorun Leo'nun maaşlı çalışanı olduğunu tahmin ediyorum, ama bu beni kibar olmaktan alıkoymuyor. "Elime baktığınız için teşekkür ederim."

"Rica ederiz, Bayan Toscano." Edoardo'ya bakıp İtalyanca konuşmaya başlıyor.

Adamlar mutfaktan çıkar ve ben tabureden kayarım. Sol elimi göğsüme bastırarak ağrı kesici kutusunu alırım.

Dur. Henüz odama gidemem.

Mutfak ile antre arasındaki kapıya yürürüm ve Edoardo'nun doktoru malikaneden çıkarmasını izlerim.

Güvenlik görevlisi arkasını döndüğünde soruyorum, "Yeni telefonun gelmesi ne kadar sürer?"

Saatine bakar. "Muhtemelen otuz dakika kadar." Merdivenleri işaret eder. "Dinlenmek istersen gidebilirsin. Telefon geldiğinde sana getiririm."

Onun yatak odamın yakınında olmasını istemediğim için başımı sallayıp oturma odasına yürüdüm. En yakın kanepeye oturdum ve pencerelere yağın yağmura baktım.

Fırtınanın sesi havayı doldururken, son iki haftadır beni işkence eden ezici yalnızlık kalbime ağır bir yük olarak çöküyor.

Tanrım. Sadece annemi görmek istiyorum.

Gözümünden bir damla yaş süzülürken, güvenlik görevlisinin ağladığını görmemesi için başımı pencereye çeviriyorum.

Bölüm 14

LEO

Haven'ın yaralandığı haberi geldiğinde adaya geleli sadece dört gün olmuştu.

Edoardo'ya sinirlenip odadan çıktıktan sonra, Massimo'nun televizyon izlediği oturma odasına gittim.

"Neden bağıırıyordun?" diye sorar beni görünce. "Haven kayaların üzerine düştü."

Kaşlarını kaldırıyor. "Kaçmaya mı çalıştı?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum. "Telefonunu düşürdü ve onu almak için pervasızca peşine düştü." Yatak odalarının yönünü işaret ediyorum. "Toplan. Eve gidiyoruz."

Massimo başını sallar. "Hayır, benimle konuşana kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

"*Gesù Cristo*," diye bağıırıyorum. "Uçakta konuşuruz."

O başını sallamaya devam ediyor. "Adaya vardığımızda konuşacağımıza söz verdin, ama konuşmadık. Eve gitmek istiyorsan, içini dökmeye başlasan iyi olur."

Kanepeye çöküp Massimo'ya öfkeyle bakıyorum.

Evime kapanmışım ve adaya vardığımda sadece Dominik ve Santiago'yu selamladım. Erkeklerle iletişim kurmak için hiçbir çaba sarf etmedim. Ayrıca onlar aileleriyle meşguller.

Ve ben duygularımı konuşan biri değilim.

Massimo da bana ters ters bakıyor ve bu beni ona yumruk atmak istememe neden oluyor. "İki haftadır evden uzaktayız Leo. Karımı ve çocuklarımı özledim."

"O zaman eve gidelim," diyorum.

Bakışları koyulaşır ve bana öfkelenmek üzere olduğunu anlarım. "Konuş."

Sağımdaki pencerelerden tropikal bahçelere bakıyorum.

Sonunda yüksek sesle itiraf ettiğimde sözlerim acı bir tada büründü:

"Haven'a yaptığım şeyden dolayı suçluluk duyuyorum."

"Neden yaptın?"

Başımı sallayıp derin bir nefes alıyorum, sonra itiraf ediyorum: "Haven'ı gördüğüm anda onu istedim."

"Yani onu almaya karar verdin? Flört etmek diye bir şey

duymadın mı?" Bakışlarım ona çevrilir.

O içini çekiyor. "Onu bırakacak mısınız?"

Yapmam gerektiğini biliyorum, ama kendimi başımı sallarken buluyorum.

"Hayır. Biz evlendik."

"Sadece birkaç haftadır evlisiniz ve neredeyse yabancısınız. Haven'ı bırak."

Öfke göğsümde kabarıyor ve tekrar pencereden dışarı bakıyorum. "Hayır."

"O zaman ne yapacaksın?"

Yüzüncü kez Haven'la nasıl başa çıkacağımı düşünüyorum ve yine aynı sonuca varıyorum. "Onu bana aşık edeceğim."

Massimo kahkahayı boğarak güler, ben de ona öfkeyle bakarım. Kahkahası sönünce başını sallar. "İyi şanslar." Yüzü ciddileşir. "Ona aşık mısınız? Bu yüzden mi aklını kaçırdın?"

Haven'a olan duygularımı incelemek için henüz hazır değilim ve ayağa kalkıyorum. "Sen olsan da olmasan da eve gidiyorum."

"Sen o kadar zor birisin ki Haven'ın sana aşık olması için bir mucize lazım," diye alay ediyor, ben yatak odama doğru yürürken. "O senden nefret etmeye devam ederse ne yapacaksın?"

"Ona kötü bir alışkanlık gibi yapışıp kalacağım," diye tersliyorum.

Çantamı toplamaya başlarken sağ kolumun kıkırdadığını duydum.

Sabastiano'yu ararken ve adaya gelirken Haven'dan uzak geçirdiğim iki hafta, kafamda hiçbir şeyin netleşmesine yardımcı olmadı.

Sadece sabırlı olup Haven'a verdiğim zararı telafi etmek zorundayım.

Massimo SUV'yi mülkümün kapısından içeri girerken, gözlerim malikaneye kilitlenir.

İşte başlıyoruz.

Aracı durdurup bana bakıyor. "Haven'ı tanımak için bir hafta izin al. İşlerin yolunda gitmesini sağlarım."

Son iki haftadır ona yaşattığım onca şeyden sonra, onun bakışlarına karşılık verip "Bana katlandığın ve siktir git demediğin için teşekkür ederim" diyorum.

Elini omzuma koyar. "Yirmi dört yıldır senin yanıdayım Leo. Hayatın boyunca benden kurtulamazsın."

Ona minnettar bir bakış attıktan sonra kapıyı açıp SUV'den indim. Bagajdan çantamı aldım, sonra açık pencerenin önünde durdum. "Franca'ya selam söyle ve seni evinden uzak tuttuğum için özür dilerim."

Massimo başını sallar, sonra başını malikanenin yönüne doğru eğiyor. "İyi şanslar."

"İhtiyacım olacak," diye mırıldanarak Edoardo'nun nöbet tuttuğu ön kapıya doğru yürüdüm.

Güvenlik şefimle göz göze gelirken Massimo'nun arabasının uzaklaştığını duydum. "Karım nasıl?"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, göğsüm bir sahiplenme duygusuyla doldu.

"Dün yeni telefonu verdiğimden beri Bayan Toscano'yu görmedim.

Dr. Caprino saat beşte gelip elini kontrol edecek."

Başımı sallayarak ön kapıyı açtım ve her zamankinden daha sıcak olan malikaneye adım attım.

Merdivenlere çıkmadan önce oturma odasına bir göz atıyorum. Yatak odama vardığımda, Sofia'nın kıyafetleri yıkayabilmesi için çantamı çamaşır sepetinin yanına koyuyorum.

Haven'ın odasına doğru yürürken kalbim hızla çarpmaya başlar. Kapısının önünde dururum ve onu aldığımdan beri milyonlarca kez düşündüğüm şeyi, onunla ne yapmam gerektiğini düşünürüm.

ne yapmam gerektiğini düşündüm.

Elimi kaldırıp kapıyı çaldım.

"Kim o?" diye seslendi diğer taraftan. "Leo."

Kapının kilidini açtığını duyuyorum, sonra kapıyı sertçe açıyor.

Vay canına, hatırladığımdan daha da güzel.

Şok, birkaç saniye boyunca yüz hatlarını gerginleştirir, sonra yüzü çöker ve bana atılır.

Kollarımı kaldırıp bana attığı yumrukları engellemeye çalışıyorum, ama o bana vurmak yerine kollarını belime doluyor ve gözyaşlarına boğuluyor.

Haven'ın bana sarıldığını anlamam bir an sürer, sonra kollarımı ona doluyorum ve vücudunu kendime bastırıyorum.

Kahretsin. Lanet olsun. Hayır.

Onu asla bırakmayacağım.

Bana bir tür büyü büyü yapan bu kadını kucaklamak kadar mükemmel bir şey hiç hissetmedim.

"Lütfen," diye hıçkırarak söylüyor, sesi kırılmış gibi. "Ne istersen yaparım. Sadece annemi görmeme izin ver. Aklımı kaçırıyorum."

Alnımda bir kırıklık oluşur. "Onu görmedin mi?"

Haven geri çekildi, yüzündeki çaresiz ifade kalbimin acı bir şekilde sıkışmasına neden oldu.

"Onu en son kilisede gördüm."

Ne?

Kaşlarım daha da çatıldı. "Neden onu ziyaret etmedin?"

Yüzünde bir şok dalgası daha yayılır, sonra gözleri büyür. "Onu ziyaret etmeme izin verildi mi?"

"Evet. Ziyaret etmene izin verilmediğini hiç söylemedim. Sadece onun burada yaşamamasını istediğimi söyledim."

Uzun bir süre hareketsiz kalır ve tam endişelenmeye başlarken, yine bana saldırır. Bu sefer sarılmak için değil, yumrukları göğsüme ve boynuma çarpar.

"Hiç izin vermedin!" diye bağırdı, ardından hıçkırıklar geldi. "Ah!"

Sol kolunu tutuyorum ve elinin etrafına sarılmış bandajı hızla inceliyorum. Bileğinde mor bir çürük var, bu manzara beni mantıksız bir şekilde öfkeliyor.

"Bir daha böyle aptalca bir şey yapıp kendini incitirsen, seni dizimin üstüne yatırıp poponu şaplaklayacağım."

Haven kolunu elimden çekerek bana öfkeyle bakar. "Hemen annemi görmek istiyorum."

Ona yürümesi için işaret ettim. "Senin isteğin benim için emirdir, karım." "Bana öyle deme," diye tersledi ve merdivenlere doğru aceleyle yürüdü.

Fuaye'yi geçerken Haven'ın hıçkırıklarla ağladığını duyarım ve ona yetişmek için adımlarımı hızlandırırım. Kolumu omuzlarına dolarım ve o çekilmeyip tekrar ağlamaya başlayınca onu daha sıkı sararım.

Kahretsin, ona alan vermek yapabileceğim en kötü şeydi.

"Anneni ziyaret edebileceğini açıkça söylemediğim için özür dilerim," diye özür dilerim. Onu mutfaktan geçerek garaja götürürüm. "Edoardo'dan seni bir yere götürmesini istediniz mi?"

Yolcu kapısını açtığımda, Porsche'ye binerken başını salladı.

Kanım donar. "Yani ben yokken malikaneden hiç çıkmadın mı?"

Haven başını sallar, yüzü anormal derecede solgun.

"*Gesù Cristo*," diye mırıldanarak kapıyı kapatıyorum. Arabanın önünden dolaşıp direksiyonun başına geçiyorum. Garajdan geri çıkarken gözlerim ona takılıyor ve gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ediyorum. Arabayı sürmeye başlıyorum ve kapılara doğru ilerlerken diyorum ki "Sen tutsak değilsin Haven. Akşam yemeğine kadar dışarı çıkabilirsin. Sadece her gün ortadan kaybolma. Önümüzdeki hafta evde olacağım ve seni daha iyi tanımak istiyorum."

"Annem hala malikaneye gelip beni ziyaret edemez mi?"

Bir an düşünürüm ve gündüzleri Haven'ı göremeyeceğimi bildiğimden, pes etmekten başka seçeneğim yoktur. "Ziyaret edebilir, ama saat beşte sonra seni kendime istiyorum ve her gün burada olmasını istemiyorum. Bu benim için çok fazla olur. Sessiz bir ortamı seviyorum."

Söylediklerimi sindirir, sonra boğuk bir sesle fısıldar, "Yani beni bırakmayacaksın."

"Hayır." Derin bir nefes alıp ekliyorum, "Seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım."

"Evet, bu mümkün değil," diye mırıldanır.

Haven'a bir göz attım ve iki hafta ayrı kaldıktan sonra şimdi onun yanında otururken, onun bende uyandırdığı duyguları görmezden gelmek zor.

Haven'a ilk gördüğüm anda sersemlemiş bir şekilde aşık oldum.
Haven'a ilk gördüğüm anda ona deli gibi aşık olduğumu kabul etmekten başka seçeneğim yok.
Kendime karşı dürüst olmak beni paniğe kapılmaya itiyor. Ya Haven'ı asla kazanamazsam? Ya benden sonsuza kadar nefret ederse? *Kahretsin!*
Direksiyonu daha sıkı kavrarken, zihnim hızla çalışmaya başlıyor ve onu bana aşık etmenin yollarını aramaya başlıyorum.
Nicolo'nun evinin garaj yoluna girdiğimde, güvenlik görevlileri beni tanır ve kapıları açar. Malikanenin önüne giderim ve Porsche'yi durdurduğumda Haven kapıyı açar.
Hızlıca arabayı durdurup dışarı çıkmam gerekiyor. Karımın peşinden koşarak onu yakaladığımda, o da ön kapıyı iterek içeri giriyor.
"Anne!" diye bağırarak merdivenlere doğru koşar.
Nicolo sağındaki odadan koşarak çıkar ve çok şaşırılmış bir ifadeyle bana bakar.
"Anne!" Haven ikinci kata koşar, ben de onun peşinden, Nicolo da arkamızdan gider.
"Geleceğini haber vermeliydin," diyor.
İkinci kata çıktığımda Haven'ı bir kapı kolunu çekerek buluyorum.
Haven'ın annesinin odada kilitli olduğunu fark edince, başımı Nicolo'ya çevirip, "Lanet kapıyı aç!" diye bağıriyorum.
O, söyleneni yapmak için aceleyle yanımdan geçer.
Haven sabırsızlıkla beklerken, her an sinir krizi geçirecekmiş gibi görünüyor.
Nicolo kapıyı açar açmaz, Haven onu iterek dışarı çıkar.
"Haven," diye ağlar annesi ve kadınların ağlamasını dinlemek beni berbat hissettirir.
Nicolo'ya sert bir bakış attım. "Onu lanet odada kilitli mi tuttun?" "Başka seçeneğim yoktu. Kaçmaya çalışıp duruyordu."
Cristo, her şeyi mahvettim.
Odaya girip "Eşyalarını topla, Dakota" diyorum.
"Ne?" diye nefes nefese sorar, Haven'a sanki onu bırakırsa ölecekmiş gibi sarılır.
"Seni annemin evine götürüyorum, sana bir ev bulana kadar orada kalacaksın."

"Annem için bir ev mi alacaksın?" Haven şok olmuş bir şekilde nefes nefese sorar.

"Evet. Toplanın, gidebiliriz."

Kadınlar dolaba koşar ve Dakota'nın eşyalarını katlamaya bile tenezzül etmeden çantalara tikiştirirler.

On beş dakikadan az sürer ve yatak odasından çıkarken Dakota durup Nicolo'ya öfkeyle bakar. Yüzü öfkeden gergin. "Santo sizi hayatından çıkarmakla doğru şeyi yaptı. Şimdi onu neden bu kadar çok nefret ettiğini anlıyorum. Sen bir pisliksin."

Nicolo çenesini kaldırıp ona nefretle bakar. "Bunu söylediğine pişman olacaksın."

"Bu bir tehdit mi?" diye soruyorum kadınların arkasına yaklaşırken.

Bana bakmadan önce yüzünü kontrol etmek için gözle görülür bir çaba sarf eder. "Hayır. Tabii ki değil."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanarak Haven'ın beline elimi koyup onu yürümeye teşvik ediyorum. "Umarım yakın zamanda birbirimizi görmeyiz, Nicolo."

Haven ve Dakota'dan çantaları alıyorum. "Arabaya gidin."

Kadınlara iki kez söylememe gerek yok. Malikaneden çıkmak için çok hızlı yürüyorum ve Porsche'ye ulaştıklarında tekrar durup sarılmak için duruyorlar.

"Seni çok özledim," diye fısıldadığını duyarım.

Bagajları bagaja yükledikten sonra, bagajı kapatırken, "Arabaya binin bayanlar," diyorum.

Dakota arka koltuğa binmeden önce bana nefret dolu bir bakış atıyor. Haven annesinin yanına oturuyor ve ona cehennem azabı çektirdiğimi bildiğim için tartışmıyorum.

Sürücü kapısını açmadan önce derin bir nefes alıp direksiyonun arkasına geçiyorum.

Uçakta uyuduğum için çok şükrediyorum, çünkü çok uzun bir öğleden sonra geçireceğimi şimdiden biliyorum.

Bölüm 15

HAVEN

Annemle arka koltukta otururken kalbim hala deli gibi atıyor.

Yatak odamın kapısını açıp Leo'yu gördüğümde, içimden gelen bir tepkiyle ona sarıldım.

Onun eve döndüğüne sevindiğimi kabul etmiyorum ve beni kucakladığında hissettiğim o muhteşem duyguyu inkar ediyorum.

Annem koluma yapışmış, gözleri Leo ile benim arasında gidip geliyor, sonra fısıldıyor, "Elin nasıl?"

"İyi," diyorum ama yalan, çünkü Leo'nun göğsüne vurduğumdan beri çok acıyor. Adam çelikten yapılmış sanki.

Annem ve ben birbirimize bakıyoruz ve etrafımızdaki dünya yok oluyor.

Kolunu omuzlarıma doluyor ve beni o kadar sıkı sarıyor ki, o değerli an için kendimi güvende hissediyorum.

"Ne zaman geldi?" diye fısıldıyor. "Seni almaya gelmeden hemen önce."

"Seni bırakacağına dair bir şey söyledi mi?"

Kafamı sallıyorum. "Söylemeyecekmiş."

Geri çekilir ve Leo'nun başının arkasına sert bir bakış atar. "Kızımı bırak."

Leo derin bir nefes alır, sonra "Hayır" der. Gözleri dikiz aynasına kayar.

"Haven'a birbirinizi ziyaret edebileceğinizi söyledim.

annemin evinde misafirken ona saygılı davranacağını söyledim. O benim seçimlerimle hiçbir ilgisi yok ve bu evlilikten senin kadar mutsuz."

"Neden mutsuz olsun ki? Kızını esir tutan o değil," diye annem ona ters bir şekilde cevap verdi.

"O Romanos'lardan nefret ediyor." "Neden?" diye soruyorum.

Sessiz kalınca cevap vermeyeceğini düşünürüm, ama sonra şöyle der: "Nicolo'nun babamın suikastından sorumlu olduğunu düşünüyor."

Hay sıçayım.

Leo'nun yan profiline bakarken onun sözleri kafamda yankılanıyor.

Kahretsin, ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuşum.

Çenesinin üzerindeki sakalları onu daha da çekici yapıyor ve midem kıpır kıpır olunca hızla anneme bakıyorum.

"Ama kanıtımız yok," diye ekliyor Leo. "Nicolo'nun hala hayatta olmasının tek nedeni bu."

"Haven ve benim mafya ile hiçbir ilgimiz yok. İtalya'ya gelene kadar Nicolo'nun karıştığı karanlık işlerden haberdar değildik. Amerika'da bu konuyu araştırarak adamlarımız var."

Leo annemin sözlerine cevap vermez.

Annem tekrar konuşmak için ağzını açtığında başımı sallarım. "Yapma. Bizi görüşmemize izin veriyor ve sen o malikaneden çıktın. Her savaşı tek tek ver."

"Kızını dinle," diye mırıldanır Leo.

Annemin gözleri yüzümde dolaşır, sonra fısıldar, "Daha fazla yemelisin."

"Yiyeceğim. Sadece pek iştahım yok."

Leo bir araba yoluna girer ve ben duvarların kenarlarında sarmaşıkların büyüdüğü eve bakarım. Gül çalıları ve çeşitli çiçekler ve bitkiler bahçeye sıcak bir hava katıyor.

Masaldan çıkmış gibi görünüyor.

Bir adam bankta otururken ayağa kalkar ve sigarasını küllükte söndürürken, sırtının arkasına sakladığı silahı görürüm.

Muhtemelen bir güvenlik görevlisi.

Leo Porsche'den inerken anneme fısıldarım, "Burası çok güzelmiş."

"Evet, ama şimdi bizi nefret eden bir kadınla yaşamak zorundayım." Bahçeye bakarken endişe yüzünü gerginleştirir. "Ama güllerini seviyorum."

Annemin her zaman bahçecilik yeteneği vardı.

"Sadece kısa bir süreliğine. Leo yakında sana bir ev alacağını söyledi." Annemin gözleri bana kilitlenir. "Ona inanıyor musun?"

Omuz silkerken kapıyı açtım. "Son iki haftadır yalnızdım ve tam bir cehennem gibiydi. Şu anda umuda tutunmayı seçiyorum, yoksa tamamen delireceğim."

Arabadan indiğimde Leo kapının yanında duruyor, gözleri yüzümde dolaşıyor. Kahverengi irislerinde endişe ve başka bir şeyin karardığını görüyorum ve bu göğsümde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Görünüşe göre beni gerçekten önemsiyor.

En azından beni bir yere bağlamamış.

Bu düşünce aniden aklıma geliyor ve her ne kadar durum kötü olsa da, çok daha kötü olabileceğini fark ediyorum.

Annem arabadan inmesini beklerken, Leo elini belime koyar. Yanımda dururken, bağımlılık yapan odunsu kokusunu alıyorum ve dokunduğu bölgede bir karıncalanma hissediyorum.

Bu tepki, insan teması özlemi çektiğin için.

Ön kapıya doğru yürürken, eli sırtımda nazıkçe yukarı aşağı kayıyor ve sanki bana rahatlatmak istiyormuş gibi hissediyorum.

Karnımın çarpmasını ve cildimin karıncalanmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Leo'nun varlığını aşırı derecede hissetmeme neden olan gerginlik, annemin koluna tutunmamı sağlıyor. Annem bana baktığında, umarım gerçek gibi görünen bir gülümseme atıyorum.

Uzun süre yalnız kaldığın için bunalmışsın.

Leo ön kapıyı açar ve "Anne" diye seslenir. Annesi evin içinden İtalyanca cevap verir, Leo oturma odasını işaret eder. "Ben annemle konuşurken sen otur."

Annem ve ben, çiçek desenli kumaşlarla kaplı iki kanepenin bulunduğu oturma odasına yavaşça giriyoruz.

Leo'nun annesi çiçekleri çok seviyor olmalı.

Yan sehpa da bir sürü fotoğraf görüyorum ve annemin elini bırakıp onlara bakmak için yaklaşıyorum.

Birinde evli bir çift var ve onların Bay ve Bayan Toscano olduğunu varsayarak Leo'nun babasına bakıyorum. Adamın yüzündeki karanlık ifade beni ürkütüyor ve fotoğrafı hemen yere bırakıyorum.

Bir tanesinde genç bir erkek var ve onu elime alırken dudaklarım aralanıyor. Leo'nun genç halini izliyorum, beni kaçırdığından beri gördüğüm kabuslardaki haliyle aynı.

Fotoğrafta mutlu görünüyor ve Leo'nun genç halini ne kadar uzun bakarsam, kalbime açıklayamadığım bir duygu o kadar çok doluyor.

Kollarım sıkıca sarılır. "Stellina mia." "Haven?"

Annemin sesi beni düşüncelerimden koparıyor ve az önce gördüğüm anıdan sarsılmış bir halde, fotoğrafı yanlışlıkla düşürüyorum.

"Kahretsin." Hızla eğilip fotoğrafı alıyorum. Çerçeveye zarar vermediğimden emin olduktan sonra yerine koyuyorum. Anneme döndüğümde, Leo ve annesinin sesleri bize doğru geliyor.

Oturma odasına girerler ve Bayan Yine Toscano.

"Merhaba," diye selamlıyor bizi, ağzında bir gülümseme belirliyor. En azından kilisede olduğu gibi üzgün görünmüyor.

"Merhaba," diye annemle aynı anda selam veriyoruz.

"Leo bana her şeyi anlattı," diyor Bayan Toscano, sonra yüzü ekşiyor.

"Nicolo aşağılık bir adam."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diyor annem.

Bayan Toscano anneme tekrar gülümser. "Leo başka bir çözüm bulana kadar benimle kalabilirsiniz."

Annemin sesi çok gergin: "Oğlunuzun kızımı bırakmasını tercih ederim."

"O konuya girme," diye mırıldanır Leo, sesinde uyarıcı bir ton vardır.

"Leo'nun yaptıklarına karışmam," diyor Bayan Toscano. "Herkes gibi ben de onun kurallarına göre yaşıyorum."

"Tanrım," diye fısıldar annem.

İşlerin kontrolden çıkmaması için bir adım öne çıkıp araya giriyorum.

"Annemi sizinle kalmasına izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Çok minnettarım."

Bayan Toscano'nun gözleri bana kilitlenir, sonra yaklaşır ve bakışları biraz yumuşar. "En azından bunu yapabilirim."

Sanki Leo'nun yaptıkları için özür dilemeye çalışıyor gibi hissediyorum, ama bunu kelimelerle ifade etmiyor.

Ona sormam gerektiği için, "Sık sık ziyarete gelebilir miyim?" diye soruyorum. "Tabii ki." Ağzı yine gülümsemeye başladı. "Buraya her zaman hoş geldin. Ne de olsa sen benim gelinimsin."

Bunu unutmuşum.

Aman Tanrım, bir kayınvalidem var.

Leo ile evli olduğumu pek düşünmemiştim, ama annesinin oturma odasında dururken, bunun farkına varıyorum.

Leo'ya bakarak onu kocam olarak düşünmeye çalışıyorum, ama bu düşünce bile yanaklarımın kızarmasına neden oluyor.

Anneme dönüyorum. "En azından burada kalmak, Nicolo amcada kalmaktan iyidir."

Annem başını sallar, yüzündeki gerginlik biraz azalır. "Haklısın." Bayan Toscano'ya sıkı bir gülümseme atar. "Bizi burada kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Bayan Toscano başını sallar. "Sizi odanıza götüreyim."

Annem sağ elimi tutar ve onun rahatsız olduğunu hissederek ben de onlarla birlikte yürürüm.

Misafir odasına girdiğimizde, üzerine sarı güller basılmış bej kumaşla kaplı koltuğu fark ettim. Yatak örtüleri de aynı renkteydi ve anneme fısıldadım, "Bu senin en sevdiğin çiçek."

"Sarı gülleri sever misin?" diye sorar Bayan Toscano.

"Evet. İlk randevumuzda rahmetli kocamın bana verdiği çiçeklerdi," diyor annem.

"Benim de en sevdiğim çiçekler."

"Ortak bir yanınız var," diyorum, biraz gergin bir kahkaha atarak.

Birkaç saniye sonra, dışarıda gördüğümüz güvenlik görevlisi annemin valizini odaya getiriyor.

"Bu Riccardo. O benim korumam," diye bizi tanıştırır Bayan

Toscano. Ben ona el sallarken annem sadece başını sallar.

"Gitmemiz gerek," diyor Leo aniden kapıdan. "Hayır," diyor

annem nefes nefese.

"Doktor beşinde Haven'ın elini muayene etmeye geliyor," diye açıklıyor.

"Yarın görüşebilirsiniz."

"Doktor buraya gelemez mi?" diye sorar annem.

Leo'nun hayır demek istediğini anlıyorum ve ona yalvaran bir bakış atıyorum. "Lütfen."

Yüz hatları yumuşar, sonra başını sallar ve cebinden telefonunu çıkarır.

Vay canına! Gerçekten kabul etti.

Bugün mucizelerin günü.

Kapıya doğru yürürken, o telefonu kulağına götürürken, "Teşekkürler, Leo," diyorum.

Ağzının köşesi yukarı kalkar ve telefona konuşmadan önce başını sallar.

Odaya geri döndüğümde, Bayan Toscano, "Akşam yemeğini hazırlamaya başlayacağım. Yemediğin bir şey var mı, Dakota?" diyor.

"Hayır." Annem yine garip bir hal aldı. "Ah... Yardımcı olabilir miyiz?"

Bayan Toscano başını salladı. "Yerleşin, acele etmeyin."

O odadan çıkar ve ben anneme bakıp gülümserim. "O kadar da kötü değil."

"İsteğimiz dışında burada tutulduğumuzu düşünürsek," diyor annem odaya bakarak mırıldanıyor. "Ama burası gerçekten çok güzel."

Riccardo'nun bagajları bıraktığı yere gidip bir çantayı açıyorum. Annemin eşyalarını çıkarmaya başlarken, "En azından birbirimizi görebiliyoruz. Sık sık ziyaret edeceğim," diyorum.

"Sana da mı dokunuyor?" diye sorar aniden.

Elimde bir pantolon tutarken ona kaşlarımı çattım. "Neden böyle bir şey soruyorsun?"

"Leo'nun bizi esir tutmasına aldırış etmiyormuşsun gibi görünüyor."

Annemin gözlerine bakıp başımı salladım. "Son iki haftadır yalnızdım anne. Sonunda insanların arasında olmaktan, seninle birlikte olmaktan mutluyum. Bu güzel anlara ihtiyacım var."

Yüz hatları anında yumuşadı ve bana sarılmak için yaklaştı. "Özür dilerim, canım. Haklısın."

Geri çekildiğinde, bakışlarımız tekrar buluşur ve ben, "Beni bırakmazsa, bu durumdan en iyi şekilde yararlanmaktan başka seçeneğim kalmaz," derim.

"Senin için çok daha fazlasını istedim," diye fısıldadı, yüzünde acı bir ifade belirdi.

"Koşullarımızı değiştiremeyiz, o yüzden en iyisini yapalım. Tamam mı?"

Annem başını sallayarak başımın yanına elini koyar. "Tamam."

Annemin eşyalarını yerleştirirken, onun yanında olmanın tadını çıkarıyorum. Konuşacak her şeyi konuştuğumuz için, rahat bir sessizlik bizi sarıyor.

İşimiz bittiğinde, yatağın kenarına oturuyorum ve annem de yanıma geliyor. Başımı omzuna yaslayıp sol elimi göğsüme koyuyorum çünkü ağrı şiddetleniyor.

"Elin nasıl?" diye sorar annem.

"Leo'ya vurduğum için çok acıyor."

Yüzümü görmek için öne eğilir. "Seni vurmasına ne sebep oldu?"

"Son iki haftadır seni ziyaret edebileceğimi söylemedi." Annemin dudakları şaşkınlıkla aralanınca ekliyorum, "Bunca zaman malikaneden çıkmama izin verilmiş, ama ben bilmiyordum."

"Oh," diyor annem. "Yani seni malikanede tutsak etmiyor mu?" "Görünüşe göre hayır. Dışarı çıkmaya çalıştığımda ne olacağını göreceğiz." yarın benim olacak."

"Evet. Eylemler sözlerden daha güçlüdür."

Leo tekrar kapıda belirir. "Dr. Caprino geliyor. Oturup salonda bekleyelim."

Ayağa kalkıp Leo'nun peşinden evin ön tarafına geçiyoruz.

Annem kanepeye otururken çerçeveli fotoğraflar yine dikkatimi çekiyor.

Masaya yaklaşınca Leo yanıma gelir. Onun gençlik fotoğrafını

işaret ederim. "Mutlu görünüyorsun."

"Öyleydin," diye mırıldanır. Ona baktığımda, yüzünde bir anlık üzüntü belirir.

"Baban için üzgünüm," diye fısıldadım.

Leo başını sallar. "O bir piçti. O öldükten sonra herkes daha iyi oldu."

Sert sözleri tüylerimi diken diken etti ve annemin yanına oturdum.

Leo karşımıza oturduğunda gözleri bana kilitlenir. Sonraki birkaç dakika boyunca, annemin bizimle aynı odada olduğunu umursamadan bana bakmaya devam eder.

Sonunda, yoğun bakışları anneme kayar. "Haven büyürken nasıldı?"

Annem Leo'ya küçümseyen bir bakış attı. "Kızım harika biridir ve onun neden dikkatini çektiğini anlayabiliyorum, ama ona yaptığın şey yanlış."

Leo öne eğilir ve kollarını uyluklarına dayar. Siyah gömleğinin kolları sıyrılmış, damarları derisinin altında belirginleşir.

Hadi ama Haven. Şimdi onu kesmenin sırası değil.

Leo ve annesi birbirlerine bakışmaya başlarlar, hava her saniye daha da gerilir.

Sonunda sessizliđi bozduđunda sesi affedici deđildir. "Bir Őeyi netleŐtirelim, Dakota. Ne dūŐündūđūn umurumda deđil. Beni ne kadar sinirlendirirsen, Haven'ı o kadar az gōrürsūn. Senin yerinde olsam, benim iyi tarafıma geđmeye çalıŐırdım."

"Anneme bōyle konuşma," diye patlarım, sōzlerimi sansürlemeden.

Gōzleri bana kaydı ve bōyūk bir ŐaŐkınlıkla, ōfkesini kontrol etmeye çalıŐtıđını gōrdüm. "Sana bir teklifim var. Haven'ın hatırı için, en azından birbirimize saygılı davranalım. Bu lanet olası gezegende onu bırakmamı sağlayacak hiçbir Őey yok. Ona her kadının hayalini kurduğu bir hayat vereceğim. Sana verebileceğim tek garanti bu."

Annem bir anlığına ona bakmaya devam eder, sonra "Ona zarar vermeyeceğine sōz ver" der. Yüzü yalvarır bir hal alır. "Onu zorlama."

Gōzlerim Leo'ya kayarken vūcudum ūrperdi.

O daha sakinleŐmiŐ gibi gōrünüyor, yüzü yumuŐuyor. "Sōz veriyorum."

Annem rahat bir nefes alır, sonra kapının alması gergin konuşmayı keser.

Leo ayađa kalkar ve kapıya dođru yūrūrken, bakıŐlarım onu odanın diđer ucuna kadar takip eder.

Onun kendinden emin hareketlerini gōrmezden gelmem imkansız. Takım elbisesinin kaslı vūcuduna oturması, karnımda bir his uyandırıyor ve onu bir erkek olarak aŐırı derecede fark etmeme neden oluyor.

Onun birini selamlamasını dinlerken, bunun artık benim hayatım olduğunu fark ediyorum. Mafya lideri tarafından kaçırıldım ve Şimdi onunla evliyim. Hayatımın aldığı bu beklenmedik yoldan kaçış yok.

Bir Şekilde bunu kabul etmenin bir yolunu bulmalıyım.

Bölüm 16

LEO

Eve vardığımızda, yorgunluktan bitkin durumdayım.

Viskiye doğru doğruca gider ve bardağa her zamankinden fazla viski dökerim.

Çok ihtiyacım olan bir yudumu aldığımda ve sıvı boğazımı yakarken, arkamda Haven'ın yumuşak ayak seslerini duydum.

Sesinde korku yok, "Bugün için teşekkür ederim" diyor.

İçkimi elimde, ona bakmak için arkanı dönüyorum. Açık kahverengi gözleri sakın, yüz hatları gergin olsa da korku yok.

İçkiden bir yudum daha alıp kanepeye doğru yürüdüm ve oturdum. Haven kıpırdamayınca diğer kanepeyi işaret ettim ve karşımda oturunca, "Seni bu kadar yalnız bıraktığım için özür dilerim. Halletmem gereken çok şey vardı" dedim.

"Ne yapabileceğimi ve bundan sonra ne yapacağımızı konuşabilir miyiz?"

"Tabii ki." Bacaklarımı çapraz yapıp ayak bileklerimi dizlerimin üzerine koyarak kanepeye yaslandım. "Biz evliyiz Haven. Sen benim tutsağım değilsin. Seni randevulara çıkaracağım ve seninle zaman geçireceğim, ama bizim için planlarım olmadığında, istediğin gibi gelip gidebilirsin. Evden çıktığında her zaman dört koruman olacak."

"Dört koruma mı?"

"Senin güvenliğin için. Çok düşmanım var."

"Oh." Pencereden okyanusa bakıyor.

Gözlerim, ikinci bir deri gibi üzerine yapışan dar taytına kayar ve büyük beden bir gömlek giymiş olmasına rağmen, hiç hoşuma gitmez.

"Evden çıkarken dar kıyafetler giyme." "Ne?"

Dikkatini tekrar bana çevirir.

"Kaldırımın dışında tayt giymen yasak. Başka hiçbir erkeğin benim olan şeye bakmasına izin vermeyeceğim."

Boynuna yayılan pembe bir kızarıklık, yanaklarına kadar uzanınca şaşırıyorum. "Öyleyse bir daha tayt giymem. Senin bana bakmanı istemiyorum."

Kıkırdandım. "Ne giydiğin umurumda değil, *principessa*.

Çöp torbası giysen bile benim için seksi olursun."

Nefesi biraz hızlanır, göğüslerinin inip kalkmasına dikkatimi çeker.

Onu çıplak görmek için sabırsızlanıyorum.

Bu düşünce beni sertleştirir ve viskiyi derin bir yudum alırken kolumu kucağıma koyarım.

Haven'a bakmaya devam ettikçe, o da giderek daha rahatsız oluyor ve sonunda yüzü kızarmış halde kalıyor.

"Ne kadar masumsun?" diye soruyorum.

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?" "Kaç erkekle yattın?"

"Tanrım," diye fısıldadı ve bakışlarımdan kaçmak için tekrar pencerelere baktı. "Bir."

Dört yıl çıktığı aptal. "Sıradan biriydi mi?"

Derin bir nefes alır, sonra başını sallar. Aniden gözleri büyür ve bana döner.

"Bana tuhaf, sapıkça şeyler yapmaya kalkışma."

Kafamı sallayarak kahkahayı bastırıyorum. "BDSM'den hoşlanmam ama eminim ki hiç sert sikilmemiştir."

"Kes şunu, Leo," diye bağırdı, yüzündeki kızarıklık daha da derinleşirken bakışlarını benden kaçırdı.

"Seks hakkında konuşmaktan bile rahatsız oluyorsun," diyorum.

"Çünkü sen benim için bir yabancısın."

"Bana her şeyi sor," dedim ve viskinin son yudumunu içtim.

Öne eğilip bardağı sehpayı koyduğumda Haven sorar, "Üzgün olduğunda seni sakinleştiren şey nedir?"

"Sinirlendiğimde, olanları sindirmek için zamana ihtiyacım var." Kanepeye tekrar yaslanıp başımı eğerek onun güzel yüzüne bakıyorum.

"Ben de," diye fısıldadı. "Bana çabuk sinirlenen biri izlenimi verdin." Dilini dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkardı. "Hiç bir kadına vurdun mu?"

"Hayır." Yüzüm ciddileşti. "Sana asla vurmam, Haven. Seni korumak benim ayrıcalığım. Annenize sana zarar vermeyeceğime dair verdiğim sözde ciddiydim." Sol elini işaret ettim. "Edoardo dün sabah beni aradığında, sana dönmek için seyahatimden vazgeçtim. Kendine zarar vermeni istemiyorum. Bir daha kendini tehlikeye atma."

Haven, sözlerimin doğruluğunu görmek için gözlerime bakar. Bana inandığını anladığında, vücudundaki gerginlik gözle görülür şekilde azalır ve rahatlar.

Kanepede geriye kayar ve bacaklarını altına çaprazlar. "Seni kızdıran ne?"

Öfke konusunu sürekli dolandırması, beni sakin tutmanın bir yolunu aradığını düşündürüyor.

"İnsanlar bana itaatsizlik ettiğinde," diye cevap veriyorum. "Seni başka bir erkekle konuşurken görmek beni çıldırtacakmış gibi hissediyorum, o yüzden bunu önleyelim."

Dudakları inanılmaz bir gülümsemeyle kıvrılır ve sol yanağında gamze belirir. "Saçmalıyorsun. Bir ara diğer erkeklerle de iletişim kurmam gerekecek. Muhafızlarla dışarı çıktığımda ne olacak?"

"Edoardo dışında kimseyle konuşmuyorsun, tabii işler sarpa sarar ve Edoardo öldürülürse o başka."

Gözleri yine büyüdü. "Bu mümkün mü?"

"Hayatta her şey mümkün, Haven." Ona daha yakın olmak için ayağa kalkıyorum ve sehpayı dolaşırken ekliyorum, "Yalnız kalmana izin verdiğim tek erkekler Edoardo ve Massimo. Seni başka bir erkekle yakalarsam, onu öldürürüm."

Onun yanına oturuyorum ve iki hafta önce olduğu gibi, benden uzaklaşıp kol dayama yerine yaklaşıyor.

Bakışları üzerimde dolaştıktan sonra bandajlı eline baktı. "Kaç kişiyi öldürdün?"

"Çok." Yine gerginleşir. "Benim dünyamda en güçlü olan hayatta kalır. Herkes besin zincirinin en tepesinde olmak istiyor."

Bana bakmadan önce başını sallar. "Senin yaşadığın hayat delilik. Ben suçun neredeyse hiç olmadığı küçük bir kasabadan geliyorum."

"Seni benim dünyamdan mümkün olduğunca koruyacağım," diye söz veriyorum. Kolumu kaldırıp kanepenin arkasına dayıyorum, böylece parmaklarımı onun yumuşak saçlarında gezdirebiliyorum.

Haven elime bir bakış attıktan sonra gözleri benimkilere kilitlendi. "Bana zorla sahip olmayacağına söz verdin."

"Söz verdim," diye mırıldanıyorum, sesim baştan çıkarıcı bir tona düşüyor. "Ama seni baştan çıkarmaya çalışmayacağım demedim."

Kahkahalar patlar ve yüzü kızarır, ben de onun nefes kesici güzelliğini içime çekerim.

"Beni baştan çıkarmaya çalışırsan, sana gülerim."

Sesimi alçak ve baştan çıkarıcı tutarak soruyorum,

"Neden?" "Gergin olduğumda gülerim."

"Hmm..." Başımı eğip elimi boynunun yanına götürürüm, parmak uçlarımla deli gibi atan nabzını okşarım. "Seni tedirgin mi ediyorum, *principessa*?"

Yüz hatları gerginleşir ve dudakları aralanır. "Evet."

Uyluklarımın kenarı dizine değene kadar yaklaşıyorum ve yavaşça ona doğru eğilirken gözlerinin içine derinlemesine bakıyorum.

Haven'ın nefesi hızlanır ve burnumu çenesinin kıvrımına sürtünce, sağ eli göğsüme bastırır. Beni itmediğinde, kulağının altına yumuşak bir öpücük kondururum.

Enerjisi aniden yükselir ve titremeye başlar. Gözlerine tekrar bakmak için hafifçe geri çekilirim ve korku görmeyince ağzımın köşesi yukarı kalkar.

"Az önce hassas bir noktayı mı keşfettim?"

Göğsü inip kalkıyor ve bana yalan söylemeden önce dilini çıkarıp dudaklarını ıslatıyor. "Hayır."

"Yalan söylemek beni sinirlendirir," derim ve diğer elimi boynunun yanına kaldırıyorum. "Bana dürüst ol, Haven. Senin seksi vücudundaki tüm hassas noktaların nerede olduğunu öğrenirsem, bana sikmemi yalvarırken aldığın zevk çok daha yoğun olacak."

"Kahretsin," diye nefes nefese söylüyor. "Sen hiç filtre kullanmıyorsun, değil mi?"

"Benim kadar sık ölümle yüzleşen birinin filtreye ihtiyacı olmaz."

Kaşları çatılır ve sanırım göğsümde duran elini unutmuştur.

"Eğer ölürsen ne olur?"

"Muhafızlar seni ve annelerimizi güvenli bir adaya götürür."

Haven başını sallar, gözlerinde endişe belirir. "Ölmekten korkmuyormusun?"

"Kaçınılmaz olan şeyden korkmuyorum. Zaman kaybı." Elini elinin üzerine koyup avucunu göğsüne daha sıkı bastırıyorum. "Ayrıca, daha önce ölümle yüz yüze geldim ve hayatta kaldım. Sanırım o pislik beni seviyor." Ona güven verici bir bakış atıyorum. "Beni öldürmek kolay değil. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Senin için endişelenmemeliyim," diye mırıldanarak elini benimkinin altından çekiyor.

Bir an ona bakarım, sonra sorarım, "Artık benden korkmuyorsun. Ne değişti?"

"Senden daha çok korktuğum bir şey olduğunu zor yoldan öğrendim." Başını eğdi ve saçları yüzünün yanlarına perde gibi düştü. "Yalnızlık."

"Üzgünüm," diye tekrar özür dilerim ve sorarım, "Evde çok uzun süre kalırsan kabin ateşi mi oluyorsun?"

O başını sallar. "Duvarlar üzerime çöküyor gibi hissediyorum."

"Tamam." Saçlarını yüzünden çekip, elimi ensesine koyarak ne kadar soğuk olduğunu hissediyorum. "Bunu aklımda tutacağım." Başparmağımla cildini okşuyorum. "Her zaman üşür müsün?"

O da başını sallar, sonra gözlerini bana kaldırır. "Her zaman kolayca üşürüm." "Ben ise kolayca ısınırım, sana ısıtıcı olabilirim."

Sol dudağı yukarı kıvrıldı ve gamzesi tekrar ortaya çıktı.

Dayanamayıp, diğer elimle çenesini tutarak onu yerinde sabitlerken, gamzesine bir öpücük kondururum.

Haven'ın eli birden yukarı fırladı ve kolumu tuttu, ağzından bir inilti çıktı.

Onun tatlı kokusu soluduğum havayı doldurur ve ona bu kadar yakın olmak, kendimi kontrol etmemi tehlikeli bir şekilde zorlaştırır.

Gözlerimiz bir an için buluşur ve yüzümde gördüğü şey ne olursa olsun, nefesleri daha da hızlanır.

Yanağına bir öpücük daha konduruyorum ve o da ön kolumu daha sıkı tutuyor. Yine beni itmiyor ve parmaklarım çenesinden köprücük kemiğine doğru kayıyor.

Onun tatlı kokusunu derin bir nefesle içime çekip, "Beni deli ediyorsun" diye inledim.

Sözlerim Haven'ın etrafına ördüğüm büyüü bozar ve o benden uzaklaşır. Ayağa fırlar ve mutfığa doğru yürür.

Ayağa kalkıp karımın peşinden gittim, çünkü ona dokunabildiğim için ona dokunmaya devam etmek istiyordum.

Onun etrafına ördüğü her duvarı yıkmak hayatımın misyonu haline geldi.

Ne pahasına olursa olsun. Onun hayatındaki en önemli kişi olacağım.

Onun seksi vücudunun her santimini

sahipleneceğim. Onun lanet olası kalbini

ve ruhunu ele geçireceğim.

Bu, yapacağım son şey olsa bile.

Bölüm 17

HAVEN

Holllleeeee lanet olsun.

Bu çok yoğundu.

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor ve vücudumdaki her sinir ucu arzuyla alev almış gibi hissediyorum.

Leo'ya karşı hissettiğim çekim kafamın içinde dolaşıyor, ama ben henüz hazır değilim.

Dün hala onun adını lanetliyor ve onu cehenneme mahkum ediyordum. Beni kaçırıp zorla evlendirmesini affetmem için, anneme güvenli bir yer sağlamak ve bana insan gibi davranmak yetmez.

Buzdolabına bakıp kapının iç kısmındaki bölmeden bir soda alıyorum.

Kutuyu açamadan Leo onu alıp benim için açıyor.

Bana geri verirken yüzünde alaycı bir gülümseme var. "İyileşene kadar sol elini kullanmanı istemiyorum."

"Teşekkürler." Onun yanından hızla geçip kapıya doğru yöneliyorum. Antreyi geçerken Leo kolunu omuzlarıma doluyor ve beni verandaya açılan sürgülü kapıya doğru yönlendiriyor.

"Biraz sahilde oturalım."

Kapıyı açmak için beni bırakır. Dışarı çıktığımızda, çok sevdiğim portakal aromalı gazlı içeceği bir yudum alırım.

Bu gece hava biraz serin, ama Whitefish'teki kadar soğuk değil.

"Burada kışlar nasıl?" diye soruyorum.

"Fena değil. Denizden esen rüzgârla geceleri soğuk olur."

Sahile inen merdivenleri iniyoruz ve bir süre yürüdükten sonra Leo ceketini çıkarıyor. Onun yanında durup ceketini kuma koymasını izliyorum, sonra bana oturmamı işaret ediyor.

Tamam, yalan söylemeyeceğim. Bu çok hoş bir davranış.

Oturduğumda, teneke kutunun devrilmemesi için altını kuma bastırıyorum.

Leo hemen yanıma oturur, yanlarımız ve kollarımız birbirine değiyor.

Dizinden bir bacağını büküp kolunu üzerine koyduktan sonra bana baktı.

bana bakar.

Bacaklarımı altımda çapraz yapıp okyanusa bakarken, Leo'nun gözleri bir an bile benden ayırmıyor.

"Beni utandırıyorsun," diye mırıldanıyorum. "Neden?"

"Çünkü bana bakıp duruyorsun."

"Neden bu seni utandırıyor?"

Omuz silkiyorum ve sağ elime biraz kum alıp parmaklarımın arasından süzülmesini izliyorum. "Öyle işte."

"Beni suçlayabilir misin?" diye mırıldanıyor, sesi üzerimde garip bir hipnotik etkiye sahip olan o baştan çıkarıcı tona bürünüyor. "Bu gezegendeki en güzel kadına nasıl bakmam? Gözlerimi senden ayırmam imkansız. Sen inanılmaz bir sanat eseri gibisin."

Leo'nun sözleri beni çok etkiler ve yüzüm kızarıırken gergin bir kahkaha atarım.

Geriye yaslanıp gece gökyüzüne bakarak mırıldandım, "Yıldızlara bak Leo. Onlar çok daha güzel."

O kumun üzerine uzanır, kolunu başının altına yastık olarak koyar. Göğsünü okşayarak, "Uzan" der.

Daha önce anneme, durumumuzdan en iyi şekilde yararlanmamız gerektiğini söylediğimi biliyorum, ama belki de bu biraz fazla kaçıyor.

Daha fazla mücadele etmeli miyim, yoksa Leo ile evlendiğim gerçeğiyle barışmalı mıyım?

"Fazla düşünme," diye mırıldanır, sesi neredeyse nazıkçe. "Lütfen uzan, Haven."

Bu dostça ve baştan çıkarıcı Leo, beni kaçırıp evlenmeye zorladığı zamanki pislikten çok daha iyi.

Aramızdaki garip huzurun daha uzun sürmesini isteyerek uzanıp başımı omzuna yasladım. Kollarını bana doladı ve göğsüne bastırdı. Başımın üstüne öpücük kondurmadan önce nefesinin saçlarımı ısıttığını hissettim.

Onun nazik olabileceğini bilmek güzel.

Yukarıda parıldayan yıldızlara bakarken, az önce gördüğüm flashback'i hatırlayıp fısıldıyorum: "*Stellina*."

Leo yanımda gerginleşir ve anında tavrında bir değişiklik hissederim.

Huzurlu an yok olur ve başımı geriye eğdiğimde, sanki acı çekiyormuş gibi yüz hatlarının gerginleştiğini görüyorum.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sorarak oturmaya başlıyorum.

Kollarını bana daha sıkı sararak beni kendine doğru çekiyor ve başını sallıyor. "O kelimeyi bir daha asla söyleme."

"Oh." Bu kelimenin onun için çok hassas bir noktaya dokunduğu açık. "Nedenini sorabilir miyim?"

Acı yine yüzüne yansıyor. "Bu, konuşmadığım bir konu." Şimdiye kadar Leo'yu acı hissedebilen biri olarak görmemiştim, sadece istediğini alan acımasız bir mafya patronu olarak. Ama sahilde uzanırken, onun da normal duyguları olan bir insan olduğunu anlıyorum.

Bir süre Leo yanımda gergin kalıyor, ama sonunda tekrar rahatlıyor.

Yumuşak bir sesle sorar, "Seni ne sinirlendirir?" "Birisi okurken beni rahatsız ederse."

Sessizce gülerken göğsü titriyor. "Sadece bu mu?"

"Kaçırılıp mafya patronuyla zorla evlendirilmek," diye ekliyorum ve sözlerimin sert gelmediğine şaşırıyorum.

"Bu çok normal." Derin bir nefes almasını dinledikten sonra, "Özür dilerim, Haven. İşleri daha iyi halledebilirdim," diyor.

Hareket ederek kısmen üzerime yatar. Başım onun pazısına yaslanır ve pişmanlıkla bana baktığında kararlılığımın biraz daha sarsıldığını hissederim.

"Normal bir erkek gibi seni yemeğe davet etmeliydim."

"Evet. Akli başında insanlar genellikle öyle yapar."

Sesi alçak ve derin, ve "Seni binlerce kez yemeğe çıkaracağıma söz veriyorum" derken çok baştan çıkarıcı.

"Ya ilk randevumuz berbat olursa? Seni öylece terk edemem."

Yüzünde bir gülümseme yayılır ve ben bu ateşli adama aptal bir aptal gibi bakakalırım.

"İlk randevu berbat olmaz," diyor, kendinden çok emin bir sesle.

"Göreceğiz," diye fısıldadım.

Leo'nun gözleri yüzümde dolaşüyor ve bana bakışları sanki onu gören tek kişi benimmişim gibi hissettiriyor. Şu anda tüm dikkati bende.

Yavaşça eğilmeye başlar ve beni o kadar yoğun bir beklenti dalgası sarar ki, kalbim deli gibi çarpmaya başlar.

Seni öpmemesine izin verme!

Leo'nun gözleri arzu ile kaplanır ve lanet olsun, bu benim karnımı sertçe kasar. Sonra ifadesi yırtıcı bir hal alır ve çaresiz bir av gibi, ona karşı hiç şansım olmadığını anlarım.

Nefesini dudaklarımda

hissediyorum. Odunsu

kokusunu alıyorum.

Güçlü vücudundan gelen ısıyı hissediyorum.

Ona karşı duyduğum güçlü çekime karşı tamamen güçsüzüm ve onun da bunu bildiğini düşünüyorum.

Son anda başını çevirip sol yanağıma öpücük kondurduktan sonra fısıldadı: "Yalvar bana, Haven."

"Seks için mi?" diye bağıriyorum. "Hayatta olmaz!"

Kulağımın dibinde kıkırdadığında, tüylerim diken diken oldu. "Seks değil."

Dudakları çenemi okşadı ve neredeyse inleyecektim, sağ elim onun omzunu sıkıca kavrar. "Bir öpücük."

Aklım hayır diye bağıırken, vücudum çılgınca evet diye başını sallıyor.

Başımı ondan uzaklaştırırken omzuna bastırıyorum. "Hayır."

Leo'nun sözünü tutarak zorlamamasına şaşıriyorum.

Sırt üstü yatar ve diğer kolunu tekrar başının altına koyar. "Yarın akşam saat altıda ilk randevumuz için hazır ol."

Onun yanında yatarak ateşle oynuyormuşum gibi hissederek oturup bacaklarımı çaprazladım. Okyanusa yansıyan ay ışığına bakarak, "Bana bir günlüğüne nazik davranıp beni randevuya çıkarmakla bu iş olmaz," dedim.

"Biliyorum." O da oturur, yanımdan uzanıp soda kutusunu alır ve bir yudum içer. Kutuyu bana uzatarak, "Seni kazanmak için önümde koca bir ömür var, Haven. Mafya başı olmak için çabuk pes edemezsin. Seni yıpratacağım."

"Vay canına," diye mırıldandım. "Her kızın duymak istediği sözler."

O gülümser, ağzının köşesi tehlikeli bir sırıtışa dönüşür ve onun gerçekte kim olduğunu unutturur.

Ayağa kalkarak, "Yatmaya gidiyorum," diyorum.

"Tamam."

Ona bakarak soruyorum, "Sen gelmiyor musun?"

O başını sallar. "İyi geceler, *principessa*. Beni rüyada gör."

"İyi geceler." Sahili geçip verandaya doğru yürüdüm. Oturma odasına girdiğimde omzumun üzerinden arkama baktım ve karanlık olmasına rağmen Leo'nun bana baktığını fark ettim.

Harika. Bana baktığımı gördü ve muhtemelen bunu bir zafer olarak algılayacak.

Mutfağa gidip sodanın kalanını lavaboya döküyorum, sonra tenekeyi doğru geri dönüşüm kutusuna atıyorum. Yatak odama giderken kapıyı arkamdan kapatıyorum ve kilitteki anahtara bakıyorum.

Leo bu gece herhangi bir anda beni kolayca alt edebilirdi.

Hayır dediğimde beni öpmedi.

Kapıyı kilitlemeden, şansımı denemeye karar verdim. Bu malikane hayatımın geri kalanında evim olacaksa, burada kendimi güvende hissetmek istiyorum. Leo'ya bir şans vereceğim ve bana zarar vermeyeceğine güveneceğim.

Bir şort ve bir kaşkorse alıp banyoya gittim. Banyo havamda değildim, hızlıca duş aldım.

Yatmaya hazır olduğumda, yorganın altına girip yatağın yanındaki telefonumu alıyorum.

Annemden bir mesaj görürüm ve üzerine tıklarım.

Aman Tanrım, ne kadar çok yazmış!

Anne: Bunu itiraf etmek istemiyorum ama Martina'nın evinde kalmak Nicolo'nun evinde kalmaktan çok daha iyi. Aile olduğumuz için, hoşumuza gitse de gitmese de birbirimize ilk isimlerimizle hitap etmemiz gerektiğini söyledi. Düğünle ilgili memnuniyetsizliklerimizi paylaşarak biraz vakit geçirdik. Leo için görücü usulü bir evlilik istemiyordu ama patron olduğu için kimse ona karşı çıkamıyor.

Anne: Leo da oradaydı ama seninle akşam yemeği yemek çok güzeldi.

Anne: Tanrım, o adam çok inatçı, beni çileden çıkarıyor.

Anne: Ama söylediklerini duydum. Bu berbat durumdan en iyisini yapmaya çalışacağım.

Anne: Sana zarar vermediği sürece. Eğer zarar verirse, her şey biter.

Anne: Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Gölerek başımı sallarken cevap yazıyorum.

Haven: Bayan Toscano ile iyi anlaştığına sevindim. Yarın sabah dokuzda görüşürüz. Tatlı rüyalar anne. Seni seviyorum!

Cihazı komodinin üzerine bırakıp yan dönerek yastığıma sokuluyorum.

Bugün olan her şeyi düşünmeye başlıyorum. Annemle vakit geçirdikten sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum.

Leo'nun bana karşı nazık olması da çok yardımcı oldu.

Bana karşı *nazık olmaktan* da öteydi. Bana karşı ilgisini artırmaya devam ederse, bir gün eriyip gideceğim, çünkü sonuçta ona çok çekici buluyorum.

Keşke beni kaçırmak yerine normal yoldan gidip bana çıkma teklif etseydi. Ona bir saniyede aşık olurdum.

Bölüm 18

HAVEN

Annemle bütün günü geçirdikten sonra, korumalardan kurtulduğuma seviniyorum ve yatak odama giriyorum.

Dört silahlı, ama çok sessiz adamla seyahat etmeye alışmak biraz zaman alacak.

Yatağımın üzerinde büyük, beyaz bir kutu gördüm, yaklaştım ve fiyonkun içine sıkıştırılmış notu aldım.

Lütfen bu hediye pişmanlığımın bir göstergesi olarak kabul et.

Senin kadar güzel bir şey bulamadım, ama bu da idare eder.

Sen soğuk kalpli piçsin,

Leo.

Ps. Yatağının yanındaki tabletler seyahat hastalığı için. Uçarken miden bulanıyorsa almanı tavsiye ederim.

Kahretsin, bu gerçekten çok tatlı.

Bekle. Uçmak mı? Randevumuz için beni nereye götürüyor?

Notu yere bıraktım ve fiyonku çektim. Fiyonk çözülünce, kapağı dikkatlice kaldırdım.

İçinde üç tane daha kutu var, hepsi farklı boyutlarda.

En büyüğünü açtığımda heyecan göğsüme doluyor. Siyah ipeği görünce dudaklarım aralanıyor. Elbiseyi nazikçe çıkarıp önümde tutarak "Vay canına" diye fısıldıyorum.

Dikkatlice yatağın üzerine koyup bir sonraki kutuyu açtım ve içinde bir çift siyah topuklu ayakkabı buldum.

Son hediye alıp kapağı kaldırdığımda, siyah elmas kolye ve küpeye bakarak nefesimi tutuyorum.

"Aman Tanrım." Muhteşem parçaların üzerinde parmak uçlarımı gezdiriyorum.

Bunlar Leo'ya bir servete mal olmuş olmalı.

Kutuyu dikkatlice yere koyup saate bakıyorum. Hazırlanmak için sadece bir saat kırk beş dakikam var.

Banyoya koşar adımlarla giderim ve düşün musluklarını açarım, sonra ipek elbisenin altında görünmemesi için siyah dikişsiz bir külot alırım. Ama sütyen giyemeyeceğim.

Mümkün olduğunca çabuk duş alıp saçımı yıkadım. Zaman çok hızlı geçiyor ve zamanında hazır olamayacağımdan endişelenmeye başladım.

Saçımı kurutmayı yeni bitirmişim ki helikopter sesi duyuyorum ve yatak odasına koşuyorum. Hızla elbiseyi giyip yüksek topuklu ayakkabılarımı giyiyorum, sonra derin bir nefes almak için duruyorum.

Sakin ol, yoksa terleyeceksin.

Yavaşça nefes veriyorum ve kutudan gerdanlığı çıkarırken ellerimin titrediğini fark ediyorum.

Tanrım, çok gerginim!

Gerdanlığı takmakta zorlanıyorum ama sonunda başarabiliyorum. Küpeleri kulak memelerimin deliklerine takıp, makyaj masasına yürüyerek saçımı son bir kez tarıyorum.

Makyajımı abarttım ve aynadaki yansımama bakarken fazla mı oldu diye endişeleniyorum. Dudaklarımdaki kırmızı rengi silmek için mendili alırken kapı çalıyor.

Kalbim deli gibi çarpmaya başlar ve midem sanki uçma dersleri alıyormuş gibi çöküp ekşir.

Kapıya yürüdüm ve kapıyı açtığımda Leo'nun başı geriye doğru sıçradı. Elini kalbinin üzerine koydu, yüzü şaşkınlıkla gerildi.

"Gesù Cristo, sei Bellissima."

Leo'nun hayranlıkla bana bakarken söylediği "İsa Mesih" ve "güzel" kelimelerini anlıyorum.

Siyah ipek gömlek ve takım elbise pantolon giymiş, her zamanki gibi çok yakışıklı.

Derin bir nefes alır. "Cazzo, Haven. Sen insan mısın?"

Kıkırdamaya başladım. "Yeter. Beni utandırıyorsun."

Kafasını sallar. "Sana iltifat etmeme alışsan iyi olur."

Bana bir adım yaklaşıyor, ellerini kaldırıp omuzlarıma koyuyor. Gözleri ciddi bir ifadeyle doluyor, sonra eğilip sol yanağıma öpücük konduruyor. "Benimle bu randevuya çıktığın için teşekkür ederim."

Geri çekildiğinde, bir duygu dalgası beni sarar ve gözlerim buğulanır. "Neden tanıştığımızda böyle harika olamadın da beni kaçırdın? Sana aşık olurdum."

Başparmakları cildimi okşadı. "Zor yolu seviyorum." Dudaklarımdan bir kahkaha patladı. "Tanrım, sen imkansızsın."

Leo kolunu uzatır ve ben kolumu onun koluna takınca beni merdivenlere doğru götürür.

Yavaş adımlarla ilerlerken, onun yanında yürürken midem sanki içimde kelebekler uçuşuyormuş gibi titriyor.

Ön kapıdan çıktığımızda, daha önce duyduğum helikopterin bahçenin ortasında durduğunu görüyorum. Edoardo bana başıyla selam veriyor, sonra helikoptere doğru ilerlerken önümüzde duruyor.

İçimdeki heyecan giderek artıyor ve Leo beni helikoptere bindirene kadar titremeye başlıyorum.

"Seyahat hapını aldın mı?" diye soruyor, krem rengi deri koltuğa yanıma otururken.

"Evet."

Muhafızların uçağa binmesini izledikten sonra Leo bana bir kulaklık uzattı. Kulaklığı taktım ve "Kalkışa hazırız" dediğini duydum.

Pilot motoru çalıştırdı ve havalanmaya başladığımızda, yanaklarım acıyana kadar gülümsedim.

Leo kolunu omuzlarıma doladı ve bana yaslandı. "Pencereden dışarı bak."

Başımı çevirip tüm malikane ve arazinin manzarasını görüyorum.

"Vay canına," diye fısıldadım ve gözleri bana yapışmış olan Leo'ya baktım. "Nereye gidiyoruz?"

"Seni tamamen kendime ait olabileceğim bir yere."

Okyanusun üzerinde uçarken karadan uzaklaşmaya başladığımızda bir adaya gittiğimizi düşünmeye başlıyorum, ama birkaç dakika sonra devasa bir yat görünüyor.

Pilot helikopteri belirlenen yere indirir ve Edoardo kapıyı açtığında serin bir rüzgar yüzüme çarpar.

Leo hemen ceketini çıkarır ve omuzlarıma örter.

Muhafızlar indikten sonra biz de onları takip ediyoruz. Yatın yan tarafına inen merdivenlere doğru yürürken Leo, "Merak etme. İçeride, sıcak bir yerde yemek yiyeceğiz," diyor.

Merdivenlerden inerken beni sıkıca tutar, sonra beni parti verebilecek kadar büyük, çok lüks bir odaya götürür.

Ortada bir masa var, mumlar ve çiçeklerle süslenmiş.

Leo benim için bir sandalye çekince, "Teşekkür ederim" diye fısıldadım. Karşımda otururken ceketini çıkarıp sandalyemin arkasına astım ve şaka yaparak, "Sanırım ilk randevumuz olsaydı seni terk etmezdim" dedim.

"Sadece bu gece için, son iki haftayı unut ve sana gerçekte kim olduğumu gösterme şansı ver."

"Yani normalde deli değilsin demek mi?"

O gülümser. "Hayır, o sadece senin ortaya çıkardığın bir şey. Aslında oldukça kibar ve insanların sınırlarına saygılıyım."

"Tabii." Kahkahayı bastırıp başımı salladım. "Tamam. Sadece bu gece, son iki hafta hiç olmamış gibi davranacağım."

Garson bize şarap doldurmak için gelir ve ayrıldığında Leo kadehini alır ve bir yudum içer. "Bu şarabı seveceksin bence. Senin gibi tatlı."

Biraz içtim, sonra başımı salladım. "Gerçekten çok iyi." Açık alana göz gezdirdim, sonra aniden üç kişi enstrümanlarıyla içeri girip odanın köşesinde yerlerini aldılar. Kemanlı müzisyen çalmaya başladı, sonra çello katıldı, ardından flüt.

Müzik Bridgerton'dan bir parça gibi geliyor ve kalbim beni korkudan titreten bir duygu ile dolarken dinliyorum.

Leo, benim için bu mükemmel randevuyu ayarlamak için yirmi dört saatten az bir süreye ihtiyaç duydu. Ona daha fazla zaman versem neler yapabilir acaba?

Beni kendine aşık edebilir. Bu kaçınılmaz.

Kalbim hızla atarken, şarabımdan iki büyük yudum alıyorum. Leo'ya baktığımda, kalbimin atışını hızlandıran o aptalca seksi sırıtışıyla beni izlediğini görüyorum.

Başını eğiyor. "Bana kendinden bahset." "Ne gibi?"

"Her şey. Hiçbir şey önemsiz değildir."

Kalbim.

"On üç yaşına kadar evde eğitim gördüm."

"Neden?"

Ailem beni evlat edindiğinde İngilizce bilmiyordum. Babam bana İngilizce öğretmek zorunda kaldı, bu yüzden hazır olana kadar bana evde eğitim verdi.

Biyolojik annemin vücudunun görüntüsü zihnimde canlanıyor ve onu uzaklaştırmaya çalışırken hızla başımı sallıyorum.

Leo öne eğilir, yüzü endişeyle gerilir. "Haven?"

Geçmişimin o kısmına girmek istemediğim için, "Henüz seninle paylaşmaya hazır değilim" diyorum.

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirir. "Kötü bir şey mi?"

Omuzlarımı silkerim. "Nasıl baktığına bağlı."

"Sen nasıl bakıyorsun?"

Kafamı sallarım. "Başka bir şey konuşabilir miyiz, lütfen?"

"Tamam." Karanlık bakışları yüzümü tarar, sonra "En mutlu anını anlat bana" der.

"Oh, bu kolay." Dudaklarım gülümser. "Babam hayattayken pazar sabahları. Bacon ve yumurta kokusuyla uyanırdım. Pazar günleri hep birlikte kahvaltı yapar, geçen hafta neler olduğunu konuşurduk."

"Başın sağ olsun. Yakın zamanda vefat ettiğini duydum."

Başımı sallıyorum, göğsümde hüznün beliriyor. Olan biten her şey, babamın ölümünün üstüne çıkmış. "Neredeyse iki ay önce kalp krizi geçirdi. Bizim için büyük bir şok oldu."

Leo yuvarlak masanın üzerinden uzanıp elimi sıkıyor. "Yas tutacak zamanın bile olmadı."

"Hayır, yok."

Gözleri suçlulukla doldu. "Üzgünüm, Haven. Seni rahatlatmak için yapabileceğim bir şey varsa söyle."

"Özgürlük söz konusu olmadığına göre, anneme kendi evini bulmak benim için en önemli şey."

Cevabında samimi olduğunu görebiliyorum: "Bunu önceliğim yapacağım."

Şarabımdan bir yudum daha alıp, "Bana çocukluğundan bahset" dedim.

Leo'nun yüzü kasvetli bir hal alır ve bir an için düşünceleri başka yere kayar gibi görünür, sonra "Babam acımasız bir adamdı." der. Üzücü bir kahkaha atar ve bu beni ona sarılmak istememe neden olur. "Dürüst olmak gerekirse, ben onun yanında

güneş ışığı gibiyim. Stresli olduğunda bizi dövmeyi severdi."

"Annen neden onu terk etmedi?"

"Mafyada boşanma diye bir şey yoktur. Karısı duymaması gereken şeyleri duyarsa, kaçamaz."

Kalbim şefkatle doldu. "Üzgünüm."

Parmaklarıyla beyaz kumaşa vurur, sonra müzisyenlerin çaldığı yere bakar. "Her şey kötü değildi. En iyi arkadaşım vardı. Onun ailesi ve evi benim güvenli limanımdı."

"Massimo mu?"

Leo başını sallar, sonra yüzü yoğun bir kederle gerilir. "Hayır." Gözlerini benimkilere diktiğinde, kendimi tutamayıp elini tutarım. Parmaklarımız birbirine dolanır, sonra fısıldar, "Onlar hakkında konuşmam. Çok acıtıyor."

"Anlıyorum," diye fısıldadım, başparmağımla onun cildini okşayarak. "Ama fikrini değiştirirsen ve olanları konuşmak istersen ben buradayım."

O başını sallar, gözleri masaya doğru iten garsona kayar. "Ağır konular yeter. Yemeğin tadını çıkaralım ve hafif konulardan bahsedelim."

"Anlaştık."

Elimi Leo'nun elinden çekip, garson önümüze tabakları koyarken ona bakıyorum.

Aramızdaki ilişkiler böyle devam ederse, onu sevmeyi öğrenmem sadece an meselesi olacağını biliyorum.

Bölüm 19

LEO

Istakozlu risotto ile linguine'nin tadını çıkarırken, "En yakın arkadaşına bizden bahsettin mi?" diye soruyorum.

Haven başını sallar. "Hayır. Onu tehlikeye atmak istemiyorum."

"Ona zarar vermeyeceğim ve seni ziyaret ederse, onu koruyacağım."

"Kristen, İtalyan mafyasının başıyla evlendiğimi öğrenirse aklını kaçıırır."

"Çünkü ben bir suçluyum diye mi?"

Haven gülerek, "Hayır. Garip bir şekilde, bence o bunu sorun etmez." der. Başını sallar ve sorar, "Peki, insanları öldürmek dışında, günlük hayatta başka hangi kanunları çiğniyorsun?"

Onun mizahını severek kahkahayı bastım. "Yanlış bilgiler ve durumlar yaratıyorum." Bana şaşkın bir bakış attığında, "Aynı pozisyon için iki politikacı varsa, rakibini skandallarla batırırım."

"Ohhhh. Hiç duyduğum birine bunu yaptın mı?" Başımı salladım.

"Başkanların seçimleri kazanmasına yardım ettim."

"Vay canına," diye haykırdı.

"Çok iyi para kazanıyorum," diye gülümsedim.

Tüm dikkatini bana vererek sorar, "Başka?"

"Yaptığım tek iş bu. Bir ara tanışacağın dört kişiden oluşan bir ittifakın üyesiyim. Eğer başları belaya girerse, onlara yardım etmek için yemin ettim."

"O zaman neden bu kadar çok cinayet işleniyor?"

"Sadece ihanete uğradığımda veya tehdit edildiğimde öldürürüm. Luciano, benim bölgede faaliyet gösteren bir uyuşturucu satıcısına saldırırken adamlarımdan birini öldürdü."

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Uyuşturucu işinde misin?" "Hayır. Kendi ekmeğimin kaynağını kirletmem."

Sessizce kahkaha attı. "Eh, öyle de denebilir bunu ifade etmenin bir yolu."

Garson boş tabaklarımızı almaya geldiğinde, "Biraz daha şarap ister misiniz?" diye soruyorum.

Haven başını sallar. "Daha fazla içersem sarhoş olurum"

Haven başını sallar. "Biraz daha içersem sarhoş olurum. Alkol pek içmem."

"Hmm..." Gözlerimi ona dikip soruyorum. "Sarhoş olduğunda nasıl olursun?"

Gülümseyerek başını sallar. "Tuvaletin kenarına yapışıp kalmamı istemezsen, tavsiye etmem."

"Anlaşıldı." Ayağa kalkıp sandalyesine yaklaşıyorum ve ceketimi alıyorum. "Bunu giy de güverteye çıkalım."

Haven ayağa kalkar ve kollarını ceketin kollarına sokar. Ceketim onu küçültür, çok sevimli görünür.

Sağ elini elimle tutarak onu odadan dışarı çıkardım. Yatın önündeki güverteye vardığımızda Haven etrafımızdaki açık denizi seyretti.

"Daha önce hiç tekneye binmedim," itiraf etti.

"Beğendin mi?"

Pervanenin kenarına yaklaşır ve dikkatlice dışarıya bakar, sonra hızla geri çekilir. "Karadan bu kadar uzakta olmak biraz korkutucu."

Rüzgâr saçlarını yüzüne savurur ve düşünmeden saçlarını geriye çekip kulaklarının arkasına koyarken ona yaklaşıyorum.

Bana bakar ve parmaklarımı boynunun yanından aşağıya, elmas kolyesinin üzerine kaydırduğimde, gözlerinde tekrar gerginlik belirir.

Eğilip sol yanağına yumuşak bir öpücük kondururum, sonra "Seni yemeğe çıkardığım için teşekkür ederim. Çok keyifliydi." derim.

"Ben de çok keyif aldım," diye fısıldadı.

Gözlerine bakmak için biraz geri çekilirken parmaklarımı çenesine götürdüm. Başparmağımla alt dudağını çektim ve nefes alışı hızlandı.

Ona dokunmamdan hoşlanıyor.

"Seni tatmak için can atıyorum" derken sesimdeki arzuyu gizleyemiyorum.

Dudaklarını ıslatarak beni işkence etmek için dilini dışarı çıkarır, sonra gözlerimin içine bakarak "Yalvar" der.

Diğer elimi kaldırıp yüzünü çerçeveleyerek ona olabildiğince yaklaşıyorum. Aramızda oluşan gerilim neredeyse patlama noktasına gelir.

"Lütfen." Yüzlerimiz arasındaki mesafeyi, hızlı nefesleri dudaklarıma değene kadar kapatıp yalvarırcasına "*Gesù Cristo, per favore*" derim.

Sağ elini kaldırıyor, parmaklarını boynumun arkasına doluyor, yukarı doğru itiyor ve ağzı benimkine değdiği anda benim için oyun bitti.

Kolumu aşağı indirip sırtına doladım ve vücudunu kendime sabitledim. Başımı eğip ağzına girdim, dilim onun diline sertçe dokundu. Tat alma duyularımı tatlılık kapladı ve göğsümden memnuniyet dolu bir inilti yükseldi.

Acı verici bir saniye boyunca öpüşmeyi kesiyorum ve boğuk bir sesle "Tadının mükemmel olacağını biliyordum" diyorum. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor, dudaklarını ısııyorum, sonra saf bir çaresizlikle ağzını alıp onu yutuyorum.

Haven'ın vücudunda bir titreme hissediyorum, o da beni çılgına çeviren bir ses çıkarıyor. Bu ses, inilti ile hıçkırık arasında bir şey.

Bunu tekrar duymak için sahip olduğum her şeyi verirdim.

Dişlerim alt dudağını çeker, dilim ise onun dilini sertçe okşar.

Lanet olsun.

Başım dönüyor ve göğsüm, bana hissettirdiği güçlü arzu ile dolup taşıyor.

Elim yanağından yanağına doğru kayıyor ve elbisesinin ipeksi kumaşını kavıyorum, onu vücudundan yırtmaya hazırım.

Onu daha fazla dokunmaktan kendimi alamıyorum, elim tekrar yukarı doğru hareket ediyor ve yumuşak göğüslerinin şişkinliğini buluyorum. Onun sertleşmiş meme ucunu hissettiğim anda Haven öpücüğü kesiyor, başını benden uzaklaştırıyor ve elimi aşağı itiyor.

"Bekle."

Ona yer açmak için geri adım atıyorum ve ona olan arzumun kontrolünü yeniden kazanmak için tüm gücümü kullanarak derin nefesler alıyorum.

Aşırı arzu azalınca, aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapatıp onu kendime çekiyorum. Beni sadece saracağımı anlayan Haven, kollarını belime doluyor.

Elimi yumuşak saçlarının üzerinde gezdirip "Teşekkür ederim" diyorum.

Uzun bir süre sessizce durduk, sonra bana daha da yaklaştı ve çok kırılgan bir sesle fısıldadı, "Bir daha asla seçimlerimi benden almayacağına söz ver."

Doğası gereği kontrol delisi olduğum için "Söz veriyorum" demek zor geliyor. Geri çekilip elimi çenesine götürüyorum ve yüzünü bana bakması için yukarı kaldırıyorum. "İstediğin her şeyi sana veririm Haven. Seni bırakmak dışında, kalbinin istediği her şeye sahip olabilirsin."

Gözlerini bana kısar. "Tamam." Bir an düşünür. "Ben..." Dişleriyle alt dudağını çeker, beni tekrar öpmek istememe neden olur. "On milyon dolar."

"Anlaştık."

Eğilmeye başlıyorum, ama o gülerek geri çekiliyor. "Tamam, ciddi olalım. Şu anda çok soğuk, kığım donuyor, sıcak çikolata içmek istiyorum."

Elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine kenetleyerek onu güverte altındaki son teknoloji mutfağa götürüyorum. Personel beni görünce panik moduna geçiyor ve meşgul görünmek için yapacak bir şeyler bulmak için farklı yönlerle koşuşturuyorlar.

Dolapları aramaya başladım ve az önce sunucudan gelen servis elemanı sordu: "Size ne getirebilir miyim, Bay Toscano?"

"Bir kupa ve sıcak çikolata."

"İçeceği hazırlayıp masanıza getireyim." Başımı salladım. "Ben yapmak istiyorum."

Dolaptan bir fincan çıkarır ve kilerden sıcak çikolatayı alır. Buzdolabından süt alıp bir tencereye dökerim. Isınması için ocağa koyduktan sonra fincana dört çay kaşığı toz çikolata döküyorum.

"Küçük marshmallow var mı?" diye sorar Haven.

"Evet, Bayan Toscano," diye cevaplar garson ve onları almak için mutfağa koşar.

Bayan Toscano.

Sütün daha hızlı kaynaması için bakarken aptal gibi sırtıyorum. Süt sonunda hazır olunca, fincana ekleyip topak kalmayınca kadar karıştırıyorum.

Haven içeceğinin üzerine üç marshmallow atar, ama fincanı almadan önce ben alırım. Elini tutup mutfaktan çıkararak, mahremiyetimizin olacağı oturma odasına götürürüm.

Krem rengi deri koltuklara ve koyu renkli ahşap iç mekana göz gezdirir ve oturur oturmaz ona sıcak çikolatayı uzatırım.

Onun yanına oturup, "Banka bilgilerin lazım" diyorum.

Kupa ağzına gelmeden durur. "Ahh... On milyon konusunda şaka yapıyordum."

"Ben 'tamam' derken şaka yapmıyordum." Telefonumu çıkarır ve bankacılık uygulamasına giriş yaparım. "Banka bilgilerini ezbere biliyor musun?"

"Hayır, Leo," diye nefes nefese, sol elini telefonunun ekranına koyar.

"Kendine zarar vereceksin," diyorum biraz sertçe ve hemen pişman olup sesimi yumuşatıyorum. "Dikkatli ol, *principessa*."

Elini kucağına indirip bana başını sallar. "Sana banka bilgilerimi vermeyeceğim."

"Başka yollarım var." Uygulamadan çıkıp Haven'a ciddi bir bakış attım. "Hayatının geri kalanında sana bakacağımın farkındasın, değil mi?"

Benden gözlerini kaçırıp sıcak çikolatadan bir yudum aldı. "Ben senin kocanım, Haven."

Kupayı indirip kahverengi sıvıya bakıyor. "Buna alışmam biraz zaman alacak."

O görmeden ona yalvaran bir bakış attım. "Anlıyorum, ama bu arada sana bakmak istiyorum." Çenesinden tutup yüzünü bana doğru çevirdim. "Lütfen, Haven."

Gözleri yüzümde dolaşır, sonra tartışmadan ve "Tamam" diye fısıldayarak beni şaşırtır.

Öne eğilip dudaklarına nazikçe bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim."

Telefonum bip sesi çıkarır ve aşağıya bakınca kaptandan karaya vardığımızı söyleyen bir mesaj görürüm.

"Banka bilgilerini verecek misin yoksa bunun için çalışmamı mı istiyorsun?"

"

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Sanırım ikinci seçeneği seçeceğim. Ne kadar iyi olduğunu görmek istiyorum."

"Zorlu görevleri severim." Adanın numarasını çevirip tuşa bastım. "Evet, Bay Toscano. Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Haven Romano'nun banka bilgilerini istiyorum. Pasaportunun fotoğrafını gönderiyorum."

"Bakacağım, efendim. Başka bir şey var mı?"

"Evet."

Telefonu kapatıp adanın uygulamasını açtım. Fotoğrafı yükledikten sonra gönder düğmesine bastım.

Haven'a gülümseyerek, "On dakika içinde elimde olur, ama bu arada limana vardık. Gidelim."

"Eve mi?" Haven ayağa kalkarak sorar.

Onun benim malikâneme evim demesi yüzüme bir gülümseme yayıyor.

"Evet. Eve."

Ayağa kalkıp kupayı ondan alıyorum. Kapıya doğru yürürken, kupayı en yakın masaya koyuyorum.

Kolumu omuzlarına dolayarak onu tekneden indirirken Edoardo ve diğer korumalar da bize katılır.

"Mattia ve Dante bizi karşılamaya geldi," diyor Edoardo.

Mattia'nın Haven'a vurduğunu hatırlayarak, "Dante ile gidelim,"

diyorum. "Evet, patron."

SUV'nin arka koltuğuna biner binmez telefonum çaldı ve yine gülümsedim. Cihazı çıkardım ve Haven'ın banka bilgilerini görünce, "On dakika bile olmadı," diye mırıldandım.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye nefes nefese sorar ve ekrana bakmak için eğilir.

"Vay canına, bu oldukça etkileyici."

Onun telefonuma baktığını umursamadan, bankacılık uygulamasına giriş yapıp onun bilgilerini giriyorum. Transfer etmek istediğim tutarı yazarken, yanımda ciyaklıyor.

"Fikrini değiştirme. Kabul ettin ve sözünü tutmanı istiyorum," diye mırıldanarak gönder düğmesine basıyorum.

Ekstra güvenlik için bir kod girmem isteniyor, ben de giriyorum. İşlem tamamlandığını gösteren mesaj çıkınca uygulamayı kapatıp telefonumu cebime geri koyuyorum.

Başımı çevirip Haven'a bakıyorum. Şok geçirmiş gibi görünüyor, dudakları aralık, gözlerini kırıştırıyor.

"İyi misin?" diye sorarak kolumu omzuna atıyorum.

"Bir dakika zamana ihtiyacım var," diye fısıldadı. "Vay canına. Dünyadaki tüm kitapları ve daha fazlasını satın alabilirim."

"Eğer istediğin buysa," diye gülümsüyorum.

"Aman Tanrım!" Bacağımdan tutuyor. "Dünyadaki tüm atları kesilmeden kurtarabilirim." Gözleri bana dönüyor ve içinde parıldayan heyecanı gördüğümde, göğsümde inanılmaz bir sıcaklık hissediyorum. "Tüm kötülükleri telafi etmek için iyi bir şey yapmaya ne dersin?"

"Dinliyorum."

"Ahır satın almama ve atlara bakacak insanlar işe almama yardım et."

"Ciddi misin?" diye mırıldanıyorum, gönderdiğim yüz milyon avroyu atlara harcamaya kararlı olduğumu anladığımda.

Haven'a hayatını değiştirecek kadar çok para veriyorum ve o bunu hayvanları kurtarmak için harcamak istiyor.

Başını eğip kaşlarını çatıyor. "Çok ciddiylim." "*Gesù Cristo*," ona hayranlıkla fısıldıyorum. "Sen inanılmazsın inanılmazsın, Haven."

"Bana yardım eder misin?" diye sordu
tekrar. "Evet."

Umarım ona yaşattığım cehennem için ne kadar üzgün olduğumu gösterir ve belki... belki beni affeder.

Bölüm 20

HAVEN

Onun yanına sokulup fısıldıyorum, "Leo." "Evet, stellina mia."

"Burada olduğun için mutluyum." "Ben de."

Aniden yüksek sesli patlamalar duyulur ve ben çığlık atarım.

Karanlık beni sarar, havada uçarken yüzlerce elin beni tutmaya çalıştığı yere düşerim.

"Leo," diye bağıryorum, eller beni yere çekiyor. Göğsüm sıkışıyor ve boğulmaya başlıyorum.

Gözlerim gözlerim açılır açılır, bir çığlık yırtılan benden benden ve tamamen yönümü kaybetmiş, beni saran kollara karşı mücadele ediyorum.

Kurtulamadığımda, hıçkırarak "Leo!" diye bağıryorum.

"Buradayım. Şşş... Buradayım."

Sesi bana ulaşır ve kontrol edemediğim gözyaşları dökülür, kabusta hissettiğim yoğun korku hala zihnimde tazedir.

"Sorun yok. Sadece bir rüya." Elini sırtımda yukarı aşağı gezdirirken yüzümün yanına öpücükler konduruyor. "Ben yanımdayım. Sorun yok."

Güvende hissedince, korkunç duygularım yavaş yavaş çekilmeye başlar ve derin nefes alabilene kadar sakinleşirim.

Ancak o zaman yatak başındaki ışığın açık olduğunu ve Leo'nun beni kucakladığını fark ettim.

Son iki haftadır beni randevulara çıkarıyor ve bu sayede ona alışmam için zamanım oldu. Gündüzleri annemi ziyaret etmek, geceleri Leo'yu daha iyi tanımak gibi bir rutinim oluştu.

Her şey yolunda gidiyordu, bu yüzden bu gece neden kabus gördüğümü anlamıyorum. Kabusu tetikleyecek üzücü bir olay da olmamıştı.

Geri çekildiğimde, sadece boxer giydiğini fark ettim ve gözlerim onun altın rengi teninin her santimini incelerken beynim kısa devre yaptı.

Heykel gibi oyuklar ve çıkıntılar, karın kaslarını mükemmel bir altı pak haline getiriyor ve göğsü ellerimin ona dokunmak için kaşınmasına neden oluyor.

"Daha iyi mi?" diye soruyor, başını eğip bakışlarımı yakalamaya çalışıyor.

"Ahh..." Göğsüne bakmaya devam ediyorum, orada karanlıkta parlayan yıldızların olduğu siyah bir dövme var. "Çok güzel."

"Ne?"

"Dövmen."

Leo çenemi tutar ve yüzümü yukarı doğru kaldırır, gözlerimiz birbirine kilitlenir. "Ne gördün rüyada?"

Başımı sallayıp derin bir nefes alıyorum. "Seni uyandırdığım için çok üzgünüm. Yatağına geri dönebilirsin."

Gözleri yüzümde dolaşüyor, endişe yüz hatlarını gerginleştiriyor. "Beni merak etme. Neden öyle bağırdın, anlatmak ister misin? Sana bir şey yaptığımı mı gördün?"

Ne sorduğunu anlayınca, hemen tekrar başımı salladım. "Hayır, öyle bir şey değildi. Sürekli kabus görüyorum. Önemli bir şey değil."

Yüzündeki endişe azalmadı. "Her zaman görüyor musun? Geceleri duymadım."

Geriye yaslanıp avucumu yüzüme sürüyorum. "Küçükken terapi görmüştüm ama Luciano'yu vurduğundan beri tekrar başladılar. İki haftadır rüya görmedim."

"*Gesù Cristo*. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Leo yanıma uzanıp kollarını bana doladığında, ben de göğsüne sokuluyorum. O benden çok daha sıcak ve ben onun ısınısını bir sünger gibi emiyorum. Sağ kolumu beline dolayarak, bana verdiği rahatlığı hissediyorum.

Dikişler alınmış ve bileğim neredeyse iyileşmiş olsa da, sol elimi hala dikkatli kullanıyorum.

Leo'nun kollarında yatarken her şeyi düşünüyorum.

Leo, annemin ay sonunda kendi evine taşınabileceğini söyledi. Ev, Bayan Toscano'nun evinin yakınında ama bahçesi çok bakıma muhtaç. Annem çiçek dikmeye başlamak için çok heyecanlı. Ben değilim. Onun gibi bahçeciliği sevmiyorum.

Düşüncelerim dün geceye dönüyor. İlk randevumuzdan beri Leo beni bir daha öpmedi, ama akşam yemeğinden sonra kanepede oturup film izlerken, kontrolünü kaybetmeye çok yaklaştığını hissettim. Burnunu boynuma sürüp duruyordu ve sanırım boynumda bir iz kaldı.

O anki sıcak ve tedirgin hissimi hatırlayınca, atmosferin değişmesi çok uzun sürmüyor. Aramızda her zaman var olan gerginlik aniden yükseliyor.

Yanağımı Leo'nun göğsüne sürüyorum ve kolları beni daha da sıkı sarıyor. Saçlarımda nefesini hissediyorum, sonra başımın üstüne öpücükler konduruyor.

Karnım geriliyor ve vücudumdaki her sinir ucu canlanıyor, Leo'nun vücudunun benimkine değdiği yerleri fark ediyor.

Tanrım, aramızdaki çekim beni deli edecek.

Onu daha fazla uzak tutamayacağım. Özellikle de onu boxerla gördükten sonra.

"Tekrar uyuyabilecek misin?" diye soruyor, sesi kısık.

O oturmaya başladığında, kolumu onun etrafına sıkıca doladım. "Kal benimle."

Ne halt ediyorum ben? Onu bırakmalıyım. Onunla yatakta yatmak ateşle oynamak gibi.

Leo tekrar gevşiyor ve beni inanılmaz bir güven hissi veren bir kucaklamaya sarıyor.

Anında cinsel gerilim geri gelir ve içimde çok güçlü bir açlık yaratır.

Nefes almaya odaklanıyorum, ama bu sadece onun ne kadar güzel koktuğunu fark etmemi sağlıyor.

"*Gesù Cristo*," diye homurdanır Leo, beni sırt üstü itmeden hemen önce.

Ağzı boğazımı bulur ve gözlerim kapanırken eli karnımın ortasına dokunur. Cami bluzumu kavradığını hissedirim, sonra kumaşı yumruğuyla göğüslerimin arasında sıkıştırır.

"Tanrım," diye inlerim, vücudumun her santimetresi daha fazlasını istiyor.

Göğsüme karşı inleyerek, boğuk bir sesle, "Gitmemi söyle" diyor.

"Muhtemelen gitmeliyim," diye nefes nefese söylerken, dudakları boynumdan omuzuma doğru emerek iner, "ama yapamıyorum."

Avuç içlerimi omuzlarına ve kaslı sırtına sürüyorum, onu tamamen hissetmek için çaresizce.

Leo'nun sol eli başımın altına girer ve saçlarımı avuçlayarak beni kendine çeker. Ağzılarımız çarpışır ve dili ağzımın içine girerken, vücudum bu muhteşem hissin etkisiyle titrer.

Birbirimizi gördüğümüz andan beri biriken gerilim aramızda patlar ve tatmak, hissetmek, sahiplenmek için büyük bir çaresizlik yaratır.

Ellerimiz açgözlülükle birbirimizin vücudunda dolaşüyor ve Leo göğsümü sertçe kavradığında sırtım kavisleniyor ve ağzına inleyerek inliyorum.

Aniden, sert bir küfürle öpücüğü keser. "*Cazzo!*"

Gözlerimi açıp ona baktığımda, aşağı doğru inerek göğsüme ve karnıma ateşli öpücükler yağdırıyor. Şortumun ve külotumun kenarlarını kavrayıp hafifçe aşağı çekiyor ve dudakları ve dişleri kalçama yağmur gibi yağıyor.

Bu, hayatımın en ateşli ve şehvetli anıdır, bu adama olan ihtiyacımı karşı konulmaz hale getirir.

"*Cazzo. Cazzo. Cazzo.*" Sözleri bir yalvarış gibi geliyor, dokunuşları cildimi karıncalandırıyor. Külotumu ve şortumu tuttuğu yerde elinin titrediğini hissediyorum, onları yırtmamak için tüm gücünü kullandığını söylüyor.

Yavaşça hareketsiz kalıyor, aceleci nefesleri kalçama sıcak sıcak çarpıyor, sonra inliyor, "*Per favore.* Yüzümü bacaklarının arasına gömebilirim, söyle. Açlıktan ölüyorum ve bir sonraki nefes almaktan daha çok amını tatmaya ihtiyacım var."

Benim büyük, kötü mafya patronum yalvarıyor.

Elimi başının arkasına götürüp parmaklarımı dağınık saçlarının arasında gezdiriyorum. Leo'nun gözleri yüzüme kayıyor, yüz hatları açlıktan kararmış.

Elimle çenesinin kirli sakallarını okşadıktan sonra başparmağımla alt dudağını çektim. "Evet."

Dişleri parmağımla ısıyor, ifadesi daha da kararmaya başlıyor. Bir saniye sonra hızlıca hareket ederek bacaklarımdan kıyafetlerimi yırtıyor. Uyluklarım açılıyor ve ağzı ıslak deliğime yapışmadan hemen önce içinden yırtıcı bir homurtu çıkıyor.

Kutsal. Lanet. Kahretsin.

Vücudum yataktan kalkar, ellerim tutunacak bir şey ararken keskin bir zevk ciğerlerimden dışarı çıkar.

Leo'nun dili ve dudakları bacaklarımın arasında cehennem gibi bir ateş yaratıyor, içimden bir çığlık kopuyor.

Dişleri klitorisimi çekiştiriyor, sonra parmağının açıklığını daireler çizdiğini hissediyorum. Orada bana dokunması o kadar yoğun ki, geliyorum mu gidiyorum mu bilmiyorum.

Zevk karnımda ve klitorisimde uğultu yapıyor, orgazmım ulaşamaz bir yerde kalırken beni alay ediyor.

"Leo," diye nefes nefeseyim, sonra parmağı içime giriyor ve klitorisimi unutulmaya yüz tutana kadar yalamaya ve emmeye başlıyor. "Oh Tanrım," diye inliyorum, sırtım kavisleniyor. Parmağı kıvrılıyor ve bir saniye sonra, yoğun bir ecstasy vücudumdaki her kasımı kilitliyor.

Tanrım, bana dokunduğu saniyeler içinde boşalacağım. Genelde bu iş işkence gibi uzun dakikalar sürer.

"Oh!" Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve buruşuk örtüleri kavrarken, orgazmım beni dizlerimin üzerine çöktirmeye kararlı yıkıcı bir güç gibi karnımın içinden ve karnımın içinden geçiyor.

Leo'nun vücudumdan çıkardığı zevke kapılıyorum ve ancak zevk azalmaya başladığında, aşırı duyarlı klitorisimi nazikçe öpüyor ve parmağını içimden çıkarıyor. Girişimi yalıyor, uyarılmamın her damlasını içiyor ve vücudumun üstüne çıktığında, az önce yaşadığım cennet gibi orgazmın ardından gelen hazla yıkanıyorum.

Leo, kaşkorseyi tutup kumaşı yukarı doğru itiyor. Sanki boşalan oymuş gibi nefes nefese.

"Çok mükemmel," diye mırıldanıyor, sesinin koyu tınısı cildimde tüylerimi diken diken ediyor ve bu da meme uçlarımı daha da sertleştiriyor.

Dişleri sağ meme ucumu sıyrır, sonra eli göğsümü kaplar ve başını göğsüme yaslar.

"Çok güzelsin," diye saygıyla fısıldadı.

Elimi sırtına götürüp, dokunulduğunda sıcak olan cildinde parmaklarımı yukarı aşağı gezdiriyorum.

Ben bir şey söylemeyince, "İyi misin?" diye sorar.

"Evet." Yüzünü görebilmek için başımı yana çeviriyorum. "Sen iyi misin?"

Kafasını sallar, sonunda kafasını kaldırıp bana bakar. "Hiç de değil."

Elimi sırtından çekip omzuna ve göğsüne kaydırıyorum. Sesimde beni bile etkileyen baştan çıkarıcı bir ton var, "Seni daha iyi hissettirmek için yapabileceğim bir şey var mı?" diye fısıldıyorum.

Ağzının köşesi yukarı kalkar. "Evet." Üzerime kısmen eğilir ve kollarını başımın iki yanına koyar, sonra ağzıyla benimkini ısırır.

Elim boxerine dokunduğu anda sertleşmiş penisini hissediyorum, dili dilime değiyor ve beni çılgınca öpmeye başlıyor.

Onu biraz kızdırmak için kumaşın üzerinden kalın penisini kavradım, ama bir saniye sonra vücudu titredi ve ağzıma tısladı.

Kahretsin.

Sadece onu tuttuğum için boşalacağını fark edince, elimi onun üzerinde gezdiriyorum.

Tanrım, kocaman hissediyorum.

Leo, elime doğru iterek öpüşmeyi keser ve beni bu kadar çok istemesi, tek bir dokunuşumla orgazm olmasına neden olması beni inanılmaz derecede tahrik eder.

Hareket etmeyi bıraktığında yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor. Elimi boxerinden çekip kollarımı sıkıca ona doluyorum.

"Hiç utanç verici değildi," diye mırıldanıyor ve gülümsüyor.

Kontrolünü kaybettiği için kendini utandırmasını istemediğimden, "Çok seksiydin," diyorum.

Leo başını kaldırıp bana bakar, yüzünde şaşkınlık vardır. "Bana dokunduğun anda boşaldım."

Gözlerine bakarken yüzümde bir gülümseme yayılır. "Beni bu kadar istemen delilik mi?"

"Hayır." Yüzü yumuşar. "Hala senin beni bu kadar çeken şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama bu beni sana deli gibi aşık etti." Başını sallar, sanki bana olan duygularını anlamaya çalışıyormuş gibi. "Sen, şimdiye kadar yaşadığım en tatlı işkencecisin."

Başımı kaldırıp dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Sen, karşılaştığım en ateşli cazibesin."

Sırt üstü yuvarlanırken bana sırtıyor ve boxerını aşağı indirirken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Boxerını çıkarıyor ve kumaşla yeniden sertleşmeye başlayan penisini temizliyor.

Leo, eski sevgilimin iki katı büyüklüğünde ve ben, kadifemsi görünümlü derisini ve şişmiş penisinin başına kadar uzanan damarlarını izleyerek kendimden geçiyorum.

Boxer şortunu yatağın yanına attıktan sonra, üzerimize battaniyeyi çekiyor.

Yatıyor ve hala kaşkorse giydiğimi görünce emrediyor, "Çıkar. Seni çıplak kollarımda uyumak istiyorum."

"Sonunda sevişeceğiz," diye mırıldanıyorum.

Sırıtışı yaramaz bir hal alır. "Hayır, birbirimizi biraz daha işkence etmekten zevk alacağız."

Kaşkorseyi tuttu, ben de o kumaşı başımdan çekerken hızla kollarımı kaldırdım. Kaşkorseyi bir kenara attıktan sonra kollarını bana doladı ve göğsüne çekti.

"Işık." Arkama uzanıp anahtara ulaşmak için uzanmak zorunda kaldım. Leo'nun ağzı meme ucumu kapattı, ben yatak başındaki ışığı kapatırken eli göğsümü sertçe okşuyordu.

Ona döndüğümde, elini yan tarafıma kaydırıp kalçamı sıkıca kavrar.

Yanağımı göğsüne yaslayıp kalbinin ne kadar hızlı attığını dinliyorum. Gözlerimi kapatıp önümdeki uzun saatler süreceğ işkenceye hazırlanıyorum.

"Teşekkür ederim, Haven," diye fısıldadı Leo. "Savaşmaya ve benden nefret etmeye devam edebilirdin. Denedin için teşekkür ederim."

İlk başta başka seçeneğim yoktu, ama son iki hafta içinde bu yavaş yavaş değiştı.

"Ben bardağın yarısı dolu olan kızlardanım," diyorum, sesim neşeli. "Onları yenemiyorsan, onlara katıl."

"Öyle mi? Tek nedeni bu mu?"

Kolumu çekip elimi göğsüne koydum. "Hayır, tek neden o değil. Eve geldiğinden beri farklı birisin, beni ölümüne korkutan soğuk kalpli piç değilsin." Başımı geriye eğip yüzünü görebildim. "Bu halini çok daha seviyorum."

"Bunu duymak beni çok mutlu ediyor," diye fısıldadı ve burnumun ucuna bir öpücük kondurdu.

Leo elini başımın arkasına koyar ve ben tekrar rahatlayarak yanağımı göğsüne dayarım.

Aramızdaki cinsel gerilim şimdilik yatışmış, çıplak bir şekilde kollarında yatmak çok samimi geliyor.

Bunu seviyorum.

Sanki vücudum onu hayatım boyunca tanıyormuş gibi hissediyorum.

Bölüm 21

LEO

Duş alıp giyindikten sonra yatak odamdan geçip kapıyı açtım.

Haven merdivenlere doğru gidiyordu ama durup omzunun üzerinden bana baktı.

Kapımı kilitlediğimde, "Neden hep kilitliyorsun? Gözetleyeceğimden mi korkuyorsun?" diye sorar.

"Yatak odamda silahlar var ve beni öldürme riskini göze alamam" diye dürüstçe cevap veriyorum, her ne kadar Haven'ın bir sineği bile incitmeyeceğini bilsem de.

"Akıllıca," diye alay edercesine dönüp bana doğru gelir. "Yatak odan nasıl görünüyor, bakabilir miyim? Meraklıyım da."

Kapıyı tekrar açarken gülümserim. Kapıyı açar ve ona içeri girmesini işaret ederim. "Dikkatli ol ama. Bir daha dışarı çıkmama izin vermeyebilirim."

"Hmm..." Beni baştan çıkaran bir bakış atarak yanımdan geçerken, ışık hızında sertleşmeme neden oluyor.

Onu çıplak gördükten ve amını tattıktan sonra, onu yere atıp sertçe sikmemek için sürekli bir mücadele veriyorum.

Ama bu işkenceyi de seviyorum. Bağımlılık haline geldi.

Haven, yatak odamın sol duvarını kaplayan cam dolapları görünce, tüm o silahlara gözleri fal taşı gibi açılır.

"Vay canına, Leo!" diye nefes nefese kalır. "Çok fazla silah var."

Anahtarlarımı cebime sokup, yatağımın yanından geçerken onu izliyorum.

Çıplak ve siyah örtülerin üzerinde uzanmış hali zihnimde canlanıyor ve sertleşmiş sikimi daha rahat bir pozisyona getirmek zorunda kalıyorum.

Haven, Carina'nın doldurulmuş tek boynuzlu atının bulunduğu cam kutunun bulunduğu podyuma yavaşça yaklaşıp.

Uzun bir süre ona bakar, sonra sorar, "Neden podyumda doldurulmuş bir oyuncak var?"

Geçmişimden bahsetmekten nefret etsem de, "O, benim için dünyalar kadar değerli olan küçük bir kıza aitti" diye cevap veriyorum. Haven bana bakarken, "Onu kaybettim" diye ekliyorum.

"Üzüldüm. Onu çok sevmiş olmalısın ki oyuncağını saklamışsın."

"Çok sevdim," diye fısıldarım. "Ölene kadar onu seveceğim." "Kız kardeşin miydi?" diye sorar.

Kafamı sallarım. "En iyi arkadaşımın kız kardeşi."

Haven cam kutuya tekrar bakar. "Çocukken tek boynuzlu atları çok severdim. Atlara olan sevgim o zaman başladı."

Elini cama doğru uzatır ve ben ona dokunmasını diye neredeyse bağırırım, ama vücudumun her kası gerilmesine rağmen sözleri geri yutarım.

"Sanırım benim de böyle bir tane vardı," diye mırıldanır. "Ama renkleri daha parlaktı ve solmamışlardı." Omzunun üzerinden bana bakar. "Kahverengi lekeler ne?"

"Kan."

Haven'ın yüz hatları gerilir, ama yatak odamın geri kalanına bakarken yüzündeki ifadeyi anlayamıyorum. Gözleri yatak başındaki çerçeveli fotoğrafa takılır ve ona yaklaşıpken alnında bir kırılganlık belirir.

Fotoğrafı eline aldığı anda eli titremeye başlar, yüzü şok ve acı ile gerilir.

Ona yaklaşıyorum. "Haven?"

"Neden benim fotoğrafım var?" Yüzü kanı çekilir, ölümcül bir solgunluğa bürünür. "Tanrım. Bütün bu saçmalıklar yüzünden seni rüyamda gördüğümü sanmıştım, ama sanırım onlar anılardı."

Sözlerinin şoku beni o kadar sert vurur ki, vücudum güçlü bir titremeye sarsılır, sesim sadece bir hırıltı olur ve fısıldarım, "Ne dedin sen?"

Haven'ın yüz hatları çökmeye başlar, gözleri yavaşça fotoğraftan bana geçer. "Sanırım sen benim kabuslarındaki genç çocuksun."

Haven'a bakarken, olanları kavrayamadan çok uzun süre afalladım.

Aniden bana doğru koşar ve gömleğimin düğmelerini açmaya başlar. Kumaşı omuzlarımdan aşağıya doğru iter, gözleri göğsümde kalan kurşun izine kilitlenir. Arkama atlar ve parmaklarının diğer yara izine dokunduğunu hissedirim. "Sen yapın! O gece oradaydın!"

Nefesim hızlanır ve başım döner.

"Carina," diye inlerim, on yedi yıllık suçluluk duygusu aramızdaki havayı doldurur.

Yine yanıma gelir ve şok ve kederle bana bakar, kaşları çatılmıştır.

Bakışlarımız kilitlenir ve Haven'ın Carina olduğunu anlamaya çalışırım.

Yavaşça elimi kaldırıp parmak uçlarımla sol yanağına dokunuyorum.

"*Stellina mia?*"

"Rüyamda bana öyle demiştin." Gözlerinden yaşlar süzülür. "O gece ne oldu? Pek hatırlamıyorum. Seni beni yere atıp üstüme çökmeden önce bir canavarın beni kaçırmayı dışında. Bir de annemin koridorda ölü yatması."

Bir şok dalgası daha vurur, bu seferki o kadar şiddetlidir ki, bacaklarım uyuşmadan önce geriye sendelerim ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Ellerim uyluklarımla üzerine düşer.

Kapı gürültüyle açılır ve düşünmeden Carina'yı yakalar ve üstüme atarım, böylece yatağın yanındaki yere düşer.

Tam otururken, ışıklar yanmadan önce birbiri ardına silah sesleri odayı doldurur. Aynı anda yataktan yuvarlanıp Carina'nın üzerine düşerim, zihnim saldırıya uğradığımızı anlamaya çalışır.

"L-Leo," Carina'nın gözleri korkuyla kararır ve hıçkırarak konuşur.

Tepki vermeye çalışırken, sırtıma bir kurşun saplandı, hissettiğim acı şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha şiddetliydi.

"Leo!" Carina çığlık atar, ben onun üzerine düşerken eliyle gömleğimi tutar. Gözlerim onun korku dolu gözleriyle kilitlenir. "Şşş."

Kolumdan tutulup ondan çekildim. Geriye doğru sendelerken, bir adamın Carina'yı yakaladığını dehşetle izledim.

"Hayır!" diye bağıryorum, sonra başka bir kurşun göğsüme isabet ediyor. Sırt üstü düşerken, adamın onu odadan dışarı taşımasını izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

On yedi uzun yılın acısı ve suçluluk duygusu içimi parçalıyor, o kadar yıkıcı bir güç ki, boğuk bir çığlık atıyorum.

En son gözyaşı döktüğümde, Messina'ların mezarlarının önünde duruyordum. Evlerini boşaltıp her şeyi depoya koyduktan hemen sonraydı.

Ev kiralıktı ve tek bir şeyin bile atılmasını istemedim.

Ondan sonra her fırsatta Carina'yı aradım, ama ortadan kaybolmuştu.

Ta ki şimdiye kadar.

Gözlerimi ona çevirirken yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. "Seni bulamadım." Başımı sallıyorum. "Seni bulamadım çünkü lanet olası adını değiştirmişler." Nefes alamıyorum, ciğerlerime hava giremiyor.

Haven önümde diz çöküyor. Elini çeneme kaldırıyor ve yüzünden gözyaşları akarken, "Nefes almalısın" diyor.

Sanki göğsüm parçalanıyormuş gibi hissediyorum. Görüşüm kararmaya başlıyor, ama Haven yaklaşıyor ve bana panikle bakıyor. "Tanrım, Leo. Nefes al!"

Nefes aldığımda, sanki on yedi yıldır sonsuz karanlıkta kalmışım ve sonunda derin bir nefes alabiliyormuşum gibi çaresizce ses çıkar.

"Carina," diye inlerim, sonra kollarımı uzatıp onu yakalarım. Onu kendime doğru çekerim, vücudum sanki elektrik çarpıyormuş gibi titrer. Kaotik duygularımı kontrol edemediğim için, saçlarına öpücükler kondururken hıçkırıklar çıkar. Sesinde hüznle, "Seni bir daha göremeyeceğim sandım," derim. Bir başka acı dolu inilti daha ağzımdan kopar. "Seni kaybettiğimi sandım."

Kendimi ne kadar süre ona sarıldığımı bilmiyorum, sonra biraz kontrolümü geri kazanıyorum. Onu geri itip ellerimi yüzüne kaldırıyorum. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi her santimini içime çekiyorum.

Sonra sorular arka arkaya gelir. "Seni evlatlık mı verdiler?" O başını sallar.

İlk randevumuzda bana söylediklerini hatırlayarak, "Bu yüzden İngilizce öğrenmek zorunda kaldın ve evde eğitim gördün. Romano'lar seni benden saklamışlar" diyorum.

Anılar ve düşünceler bombardımanına uğruyorum.

"Çocukluğumdan pek bir şey hatırlamıyorum." Haven geriye yaslanıp, gömleğimin düğmelerini açmadan önce düşürdüğü fotoğrafı alır. Tekrar bakar ve sorar, "Diğer çocuk kardeşim mi?"

"Diego."

Hatırlamaya çalışırken onu izliyorum, ama sonra başını sallıyor. "O gecedен önce her şey karanlık."

"Sadece altı yaşındaydın," diyorum, biyolojik ailesini unutmuş olmasına üzülerек.

Gözleri tekrar bana döner. "Ne oldu?"

Onu tutmaya ihtiyaç duyarak, onu göğsüme çekiyorum. "Geceyi orada geçiriyordum ve babamın düşmanları beni öldürmeye geldi." Bu sözler boğazımı yakıyor. "Saldırı sırasında, annen, baban ve Diego öldürüldü. İki kurşun yedim ve seni aldıklarında hiçbir şey yapamadım." Yaşamak zorunda kaldığım dayanılmaz suçluluk duygusu artık dayanılmaz hale geliyor ve ağlayarak "Çok üzgünüm."

Haven beni rahatlatmak için elini sırtımda yukarı aşağı gezdirir.

Carina'nın alt dudağı yine dışarı çıkıyor. "Sana zarar vermesini sevmiyorum." Bir kez daha yorganın altından çıkıyor. Kolları boynuma dolanıyor ve beni sıkıca sarıyor. "Burada bizimle yaşayabilirsin çünkü seni seviyorum ve sana asla zarar vermeyeceğim."

Kollarımı onun minik vücuduna doluyorum ve bana verdiği rahatlığı içime çekiyorum.

"Ben de seni seviyorum, stellina mia."

Bu anı beni ona daha sıkı sarılmaya itti ve Carina'nın kollarımda olduğunu idrak etmek için birkaç dakika bekledim.

Aklım biraz netleşmeye başlayınca onu geriye doğru iter ve gözlerine bakarım. Onun Carina olduğundan emin olmak için sorarım, "Doğum günün ne zaman?"

"On dokuz Haziran."

Carina'nın doğum günüyle aynı gün.

"O geceyi hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

Haven başını sallar. "Senin üzerime düştüğünü. Silah seslerini." Gözlerini göğsüme indirir ve parmaklarıyla yara izini okşar. "Sen vurulurken beni kaldırdıklarını hatırlıyorum. Odadan dışarı taşındım." Gözlerini kapatır ve daha fazlasını hatırlamaya çalıştığını görebiliyorum. "Sanırım kardeşim yatakta yatıyordu? Annem koridordaki halının üzerinde yüzüstü yatıyordu?"

Aynen öyle olmuştu.

Onun Carina olduğundan hiç şüphem yok.

"Sonra ne oldu?" Yaklaşık yirmi yıldır beni işkence eden soruyu soruyorum.

"Sanırım etrafımda duran adamları hatırlıyorum, sesleri öfkeliydi. Çok korkmuştum ve ağlamaya devam ediyordum."

Yanaklarını avuçlarım ve gözlerini açar. "Sonra?" diye fısıldarım.

"Ondan sonrasını hatırlamıyorum." Bakışları benimkilere kilitlenir. "Saldırıdan sonraki ilk hatırladığım şey, babamın bana İngilizce öğretmesidir."

"Baban mı?" diye bağıyorum, tüm dünyayı yok etmeye kararlı bir füze gibi içimi kaplayan tarif edilemez bir öfkeyle. "O senin baban değildi! Gerçek baban öldürüldü ve Romanolar seni kaçırdı. Onların hepsini çıplak ellerimle parçalayacağım."

"Leo," diye inledi, hızla benden uzaklaşıp geri çekildi. "Beni korkutuyorsun." Sonunda ona ulaşmışken, aramızda mesafe olmasını tahammül edemiyorum. Öne atılıp onu tekrar yakaladım ve tüm gücümle göğsüme bastırdım.

Kimse onu benden bir daha alamayacak.

"Leo," diye hıçkırarak ellerini yanlarıma bastırıyor. "Canımı acıtıyorsun."

Onu yakaladığım kadar hızlı bir şekilde bırakıyorum. Kapı pervazına kadar geri çekiliyorum. Elim, dövmenin tam üzerinde, kalbime çarpıyor.

Sakinleşmenin bir yolunu ararken nefes nefese kalıyorum, ama duygularım çok yoğun.

Baskın bir rahatlama, yıkıcı bir öfke ve onu bir daha asla gözümün önünden ayırmama ihtiyacı.

Tekrar düzgün düşünebilecek kadar sakinleşmem birkaç dakika sürer. "Üzgünüm. Her şeyi sindirmeye çalışıyorum."

"Anlıyorum," diye fısıldadı ve bana doğru sürünerek yaklaştı. Yanıma oturup duvara yaslandı. "Biraz kendimize gelelim."

"Ben kendimi toparlayamıyorum," diye mırıldanıyorum ve sonra hıçkırıkla kahkaha arasında bir ses çıkarıyorum. Aniden başka bir düşünce aklımı vuruyor ve ruhumu parçalıyor. "Cazzo." Ayağa kalkıyorum ve Haven'dan uzaklaşıyorum. "Gesù Cristo!"

"Leo?" Onun peşimden geldiğini duyarım ve koşmaya başlarım. Merdivenlerin yarısına geldiğimde, tırabzana tutunur ve kendimi kenara atarım.

"Leo!" Haven'ın çığlığı malikanede yankılanır.

Ayaklarımın üzerine düşer ve tekrar ileri fırlarım. Verandaya koşarken, gömleğim etrafımda dalgalanarak koşmaya devam ederim.

Nefesim dudaklarımdan dışarı çıkıyor ve felç edici düşünce pençelerini bana geçirirken, duruyorum ve göğsümden bir çığlık kopuyor.

Onun hayatını iki kez mahvettim.

Önce ailesi benim yüzümden öldü, sonra da küllerinden yeniden inşa ettiği hayatından onu kopardım.

Onu benimle evlenmeye zorladım.

Onu ağlattığım her gözyaşı, onu korkuttuğum her an, gözlerinde gördüğüm her korku dolu bakış, ruhumu paramparça ediyor.

Bölüm 22

HAVEN

Leo merdivenin kenarından atladığında, neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Peşinden koştum ve o yavaşlayıp kumsalda dizlerinin üzerine çöktüğünde, ağzından çıkan çığlık kalbimi ikiye bölüverdi.

Kayarak durdum ve onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Yüzü suçluluk duygusuyla parçalanmıştı ve gözleri bana değdiği anda, bana bakmaya dayanamıyormuş gibi başını eğdi.

Onu tekrar kızdırmak istemediğimden, ona dokunma isteğiyle mücadele ettim.

"Hey," diye fısıldarım, sanki korkmuş bir ata konuşur gibi. "Nasıl yardım edebilirim, söyle."

Kafasını salladıktan sonra kıyıya vuran dalgalara bakarak, "Leo," dedim.

Risk alarak, elimi yavaşça ona doğru uzatırken sesimi yumuşak tutmaya çalıştım

ve uyluk kemiğinin üzerinde duran yumruğuna dokunana kadar uzanıyorum.

Dikkatlice yaklaşıyorum ve diğer kolumu boynuna doladığımda, "Şşş... Buradayım. Ben yanıdayım." diyorum.

Vücudu sarsılır ve beni kendine çeker, yüzünü boynumun kıvrımına gömer.

Edoardo'nun bize doğru koştuğunu görüyorum ve hızlıca serbest kolumu kaldırarak ona durmasını işaret ediyorum. "Sorun yok. Bizi bırak!"

Durur ama tereddüt eder ve bizi izlediği verandaya kadar geri çekilir.

Leo'nun saçlarını okşuyorum ve nefes alışını normale dönene kadar onu tutuyorum.

"Daha iyi mi?" diye soruyorum, ama yüzünü görebilmek için geri çekilmeye çalıştığımda, beni tutan elleri acı verecek kadar sıkılaşıyor.

"Sana yaptıklarım için çok üzgünüm." Sanki bu sözler cehennemin derinliklerinden çıkıyormuş gibi geliyor. "Benim yüzümden ailen öldürüldü ve sen kaçırıldın." Nefes nefese, suçluluk duygusu havada hissedilebiliyor. "Seninle tekrar karşılaştığım anda, seni benimle evlenmeye zorladım. Seni mahvediyorum."

"Yok edmiyorsun." Onun tutuşuna karşı direnerek biraz geri çekilmeyi başardım. Ellerimi çenesinin iki yanına koyarak yüzünü bana bakması için kaldırdım. "Saldırıya uğradığımızda sen daha bir çocuktun. Neden oldu bilmiyorum, ama sen sadece bir çocuktun Leo."

"Saldırı, babamın öldürüldüğü gece oldu. Evde kalsaydım... senin evine gitmeseydim..."

Nefesi tekrar hızlanmaya başladı ve başını benden çevirmemesi için güç kullanmam gerekti.

"Hayır! Baban mafya lideri olduğu için olanlar için kendini suçlama."

Gözlerinde o kadar çok acı var ki, gözyaşları akıp yanaklarımdan süzülüyor.

Sesim titreyerek, "Evet, beni seninle evlenmeye zorladın ve bunu değiştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok, ama son iki haftadır bunu telafi etmek için çok uğraştın." diyorum. Başparmaklarımla çenesinin sakallarını okşuyorum. "Ve hayatımızın geri kalanında da bunu telafi etmeye devam edebilirsin."

Bana bakıyor, yüzündeki ifade sürekli suçluluktan hayranlığa, öfkeden inanamama dönüşüyor.

Dudakları aralanır ve kırık bir sesle sorar, "Beni nasıl affedebilirsin?"

"Saldırı konusunda affedecek bir şey yok, zorla evlilik konusunda ise zaman her şeyin ilacıdır." Durumu hafifletmek için şaka yapmaya çalışıyorum, "Seni affetmenin dörtte birini çoktan affettim bile."

Leo gözlerini kapatıyor, yüzü acıdan geriliyor. "Sana yaptıklarımla nasıl yaşayacağım?"

"Bana bak." Kendimi kaldırıp alnımı alnına dayadım. Gözleri açıldığında fısıldadım, "Her şeyi adım adım halledeceğiz."

Sen ve ben. Tamam mı?"

Yanağından bir damla gözyaşı süzülür ve bu benim kalbimi daha da kırar.
"Stellina mia."

Onu kollarımın arasına alıp başını çenemin altına bastırarak başımı sallarım.
"Evet. Ben senin küçük yıldızın."

O, köprücük kemiğimin birleştiği yere öpücük kondurur, sonra boğazıma bir öpücük daha kondurur.

O ayağa kalkarken geri çekilmeye çalışıyorum, ama bir koluyla beni sıkıca sararken diğer eliyle popomu kavlıyor. Bacaklarımı beline dolamaktan başka çarem yok.

Eve doğru yürürken yüzünde sert bir ifade var. Verandadan Edoardo'nun yanından geçerken ona bakmıyor bile. Korumamı endişelenmesin diye başparmağımı kaldırıyorum.

Leo kanepelerden birine doğru gider ve oturunca bacaklarımın yanlarını kavrar ve beni üzerine oturmaya zorlar.

Gömleğini yerine çekmeye çalışıyorum ama o bana doğru eğilip omuzlarını silkiyor. Ayrıca sırtından silahı çıkarıp yanımızdaki kanepeye bırakıyor.

Bakışlarım kalbinin üzerindeki dövmeyle takıldı.

Bir zamanlar onun için o kadar önemliydim ki, derisine kalıcı bir iz bırakmış ve doldurulmuş oyuncağımı bir kaide üzerindeki cam kutuya koymuştu.

Daha önce, tek boynuzlu atın sahibini sorduğumda, beni sevdiğini ve öleceği güne kadar her zaman seveceğini söylemişti.

Başımı eğip dövmenin üzerine parmaklarımı sürtünce, Leo'nun gözleri yüzüme yükselir.

Ya artık benimle romantik olamazsa?

Korku içimi kaplıyor, kalbim göğsümde hızla atıyor.

Tanrım, ona çoktan aşık oldum.

Bu farkındalık beni sersemletir ve endişeyle dolu bir sesle sorarım, "Senin için artık garip mi?"

"Ne?"

"Beni küçük kız kardeşin gibi mi görüyorsun?"

Başı geriye doğru savrulur ve onu iğrendirdiğimden endişelenmeye başlarım, ama o mırıldanır: "Hayatta olmaz. Böyle bir şeyin olacağından endişelenmene gerek yok. Asla."

Rahat bir kahkaha atarım. "Oh, iyi."

Yüzüne tekrar hüznün ve suçluluk ifadesi yerleşir ve ben ona yaklaşıp dudaklarına yumuşak bir öpücük kondururum. "Nasıl yardımcı olabilirim? Konuşmak kendini daha iyi hissettirir mi?"

Elini kaldırıp alnını ovuşturur. "Sadece şoku atlatmaya çalışıyorum. Duygularım çok karışık."

"Anlayabilirim."

Leo derin bir nefes aldıktan sonra başını kanepeye yasladı ve gözlerini benim yüzüme dikti. Uzun bir süre bana baktı, sonra fısıldadı, "İki farklı seni zihnimde birleştirmeye çalışıyorum." Yüz hatları yumuşadı ve bana sevgiyle baktı. "Yemin ederim seni aradım. Seni düşünmediğim tek bir gün bile olmadı."

"Nasıl yapabildin? Yatak odanda sana adanmış bir köşe var."

Yine üzülür ve keşke onu sihirle daha iyi hissettirebilseydim.

Sesi duygu dolu bir şekilde şöyle diyor: "Gençken seni çok sevmiştim." Elini yüzüme kaldırıp sol yanağımı avuçluyor. "Ve şimdi sana aşık oldum." Gözleri sahiplenme duygusuyla kararır. "Seni bir daha gözümün önünden ayırmayacağım."

Leo'nun ilk şokun en kötüsünü atlatması neredeyse iki saat sürer, ama sonra hala bana yapışık olan gözlerinde öfke yanmaya başlar.

"Saldırıdan sonra hatırladıklarını tekrar anlat."

Cevap vermeden önce uzun uzun düşündüm. "Bir grup adam vardı, beş kişi falandı. Hepsi bağırıyordu."

Başka bir şey eklemediğimde, "Hepsi bu mu?" diye sorar.

Başımı sallarım. "Ondan sonra, tüm anılarım annem, babam ve Whitefish'te büyümemle ilgili. Kabuslar için bir terapistle gidiyordum ve sonunda kabuslar kesildi. Terapist, muhtemelen tüm anılarımı engellediğimi ve bunun zihnimin beni korumak için yaptığı bir şey olduğunu söyledi."

"Muhtemelen beynini yıkamışlardır," diye öfkeyle söylüyor.

Yerinden kalkıp cebinden telefonunu çıkarır. Massimo'nun numarasını aradığını izlerim ve telefon açıldığında, "Dakota Romano'yu malikaneye getir" diye bağırır.

Kaşları havaya uçu ve annemin tehlikede olabileceğini fark edince hızla Leo'nun kucağından kalkıp ayağa kalktım. Kafamı çılgınca sallayarak, "Anneme zarar vermeyeceğine söz ver," dedim.

Hala telefonda olan Leo, tehlikeli bir kahkaha attı. "Hayır. Eğer senin kaçırılmanla bir ilgisi varsa, onu öldürürüm."

Dehşete kapılmış bir şekilde başımı sallamaya devam ediyorum. "O benim annem, Leo! Eğer bu işe karışmışsa bile, beni o büyüttü. Onu seviyorum. Onu öldürürsen, beni de öldürmek zorunda kalırsın."

Telefonu kapatmadan kanepeye atıp ayağa fırlayarak hemen önüme dikildi. Öfkesi onu inanılmaz derecede tehditkar gösteriyordu.

"Sen, ailem dediğin o pislikler tarafından benden çalındın. Diego'yu öldürdüler. Kardeşin, Carina! Silahsız anneni ve babanı köpek gibi vurdular. Bana iki kurşun sıktılar." Sesi alçak bir tıslamaya dönüşür, "Kendi kanımın içinde yatarken, sen beni kurtarmam için çığlık atarken hiçbir şey yapamadım." Nefesi tehlikeli bir şekilde hızlanır. "Romanolar yüzünden on yedi yıldır cehennemde yaşıyorum."

Leo'nun anlattıklarını dinlerken içimdeki her şey donar. Ellerimi boynunun iki yanına koyar ve ona yalvaran bir bakış atarım. "Anneme zarar vermek bana zarar verir. Onu öldürmek beni öldürür." Ona yalvaran bir bakış atarım. "Senden bir daha hiçbir şey istemeyeceğim, sadece ona zarar verme."

Leo benden uzaklaşır ve telefonunu alır, sonra bağırır, "Hala orada mısınız?" Dinler, sonra gözleri tekrar bana kilitlenir ve "Hayır, ona hiçbir şey söyleme. Sadece ziyarete geleceğini söyle. Onunla yüzleştiğimde tepkisini görmek istiyorum. Dante ve ekibini Nicolo'nun evine gönder ve herkesi gözaltına al. Nicolo'yu canlı istiyorum."

Leo telefonu kapatır ve ben ona umutla bakarım.

Telefonu cebine geri koyduktan sonra bana sarıldı. Derin nefesler alırken onu dinledim, sonra "Ona zarar vermeyeceğim" dedi.

İçimden bir rahatlama hissederek, kollarımı beline doladım. "Teşekkür ederim."

"Bunu sadece senin için yapıyorum."

Hızla başımı sallayıp parmak uçlarına basarak ayağa kalkıp şükran dolu bir öpücük konduruyorum. Geri çekildiğimde Leo elini yüzüme getirip çenemi parmaklarıyla kavırıyor. Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve beni deli gibi öpüyor. Dili dudaklarımdan arasından giriyor ve beni yutarcasına öpüşmesi beni inlemeye ve vücudumu ona bastırmaya zorluyor.

O kadar çok çaresizlik ve ihtiyaç var ki, birkaç dakika boyunca sadece Leo ve ağzının ağzımı ele geçirmesi var.

Onun öfkesini, acısını ve bana olan çılgın takıntısını tadıyorum. Bu beni korkutmalı, ama bunun yerine beni bir kelebek gibi ateşe çekiyor.

Öpücüğü bitirip birbirimize baktığımızda, yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaklıkta, bu adamın beni küle çevirmesine izin vereceğimi anlıyorum.

Gözlerinde o kadar çok duygu var ki, "Seni o kadar çok seviyorum ki, beni delirtmeye yetiyor" diyor. Derin bir nefes alıyor, sonra başını eğiyor. "*Stellina mia.*" Elini yüzümün yanına koyuyor, sanki onun için tek önemli şey benimmişim gibi bana bakıyor. "*Princepessa mia.*"

Başımı sallayıp parmak uçlarına basarak tekrar onu öpebilmek için kendimi yukarı çekiyorum. Öpücük yumuşak ama kısa sürüyor, sonra çekilip "Gömleğini giymelisin" diyorum.

Gömleği kanepeden alıp açarak, kolları kıvrılmış kollardan geçirebilmesi için ona uzattım. Etrafında dolaşarak, tüm düğmeleri hızla ilikledim.

Leo, silahının bulunduğu yere doğru yürürken kumaşı pantolonunun içine sokar ve silahı arkasına sakladığında içimde bir endişe dalgası yükselir.

Anneme zarar vermeyeceğini söyledi. Ona güvenmeliyim.

Bölüm 23

LEO

Haven'ın endişeli yüzünü görünce, "Sadece onunla konuşacağım" diyorum.

O da başını sallar. "Tamam."

Yan masaya gidip kendime bir içki doldurup bir yudumda içiyorum. Boğazımda viskinin hoş yakıcılığını hissediyorum ama kan içme arzusunun azalmasına hiç yaramıyor.

Beni sakinleştirebilecek tek şey bu.

Galonlarca Romano kanı.

Üst dudağım kıvrılır ve öldürme dürtüsüyle mücadele ederken omuzlarımı silkerim. Nicolo'yu öldürmeden önce tüm sorularımın cevabını almalıyım.

Bir arabanın eve geldiğini duyunca ön kapıya bakıyorum. "Önce onunla konuşabilir miyim?" diye soruyor Haven.

Gesù Cristo, benden çok şey istiyor.

"Birkaç dakika vermeye çalışırım," diyorum, hiçbir söz vermeden.

Ön kapı açıldığında ve gözlerim Dakota Romano'ya takıldığında, parmaklarım bardağı o kadar sıkı kavrar ki cam çatlar.

Ses, Haven'ın başını benim yönüme çevirmesine neden oldu. Yanıma koşarak elime aldığı bardağı alıp yan masaya koydu.

Avuç içimi incelerken onu izliyorum ve kendime zarar vermemiş olduğuma memnun olmuş gibi görünüyor, parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

Annesi yerine bana geldi.

"Merhaba anne" derken sesi gergin.

Dakota, bize bakmadan önce antreye göz gezdirir. "Merhaba. Ne oluyor?"

"Gel otur." Haven kanepeleri işaret etti. "Ciddi bir konu hakkında konuşmamız gerekiyor."

Massimo içeri girer ve doğruca bana gelir. "İyi misin?"

Kafamı sallıyorum, sonra Haven elimi çekip Dakota'nın oturduğu kanepenin karşısındaki kanepeye çekince başka çarem kalmıyor.

"Bugün bir şey öğrendik," diye açıklamaya başlar Haven, oturmamızın ardından. "Leo beni sen beni evlat edinmeden önce tanıyordu. O, ağabeyimin en yakın arkadaşıydı."

Dakota'nın yüzünde şaşkınlık ve şok belirir. "Senin ağabeyin yoktu. Sen tek çocuksun."

"Tabii ya, tabii," diye homurdandım.

Haven elimi sıkar, sonra devam eder, "Leo kabuslarındaki çocuk, anne. Onu öldürmeye çalıştıkları bir saldırı sırasında beni kaçırdılar."

"Hayır. Ailen bir soygun sırasında öldürüldü," diye tartışıyor Dakota. "O benim gözümün önünde kaçırıldı." Öfkeyle bağırıyorum ve Dakota'nın şaşkın bakışları bana yönelir.

O başını sallar. "Polis raporunu gördüm. Soygun sırasında öldürüldüler."

"Carina Messina," adını sertçe söylüyorum. "Polis raporunda bu isim yazıyordu mu?"

Dakota başını sallar. "Evet. Soyguncuları gördüğü için yeni bir kimlik verildi."

Kontrolümü hızla kaybederek bir kahkaha attım.

Massimo koltuğun koluna oturur ve elini omzuma koyar. Eğer kendimi kaybedersem beni hızlıca tutabilmek için bunu yaptığını biliyorum.

"Anne, Leo'yu hatırlıyorum. Onda benim tek boynuzlu at oyuncağım var. Onda benim ve kardeşimin birlikte çekilmiş bir fotoğrafımız var."

Şok Dakota'nın yüzünü tekrar gerginleştirir ve o gerçekten şaşkın görünür. "Ben... ama baban... ama nasıl?"

Hayatımda, başını beladan kurtarmak için yalan söyleyen pek çok insanla karşılaştım ve içgüdülerim Dakota'nın da bizim kadar hiçbir şey bilmediğini söylüyor.

Ses tonum biraz daha sakinleşerek soruyorum, "Haven nasıl seninle birlikte oldu?"

"Santo onu eve getirdi ve onu korumamız gerektiğini söyledi. Tüm yasal belgeleri onda vardı." Tekrar başını sallar. "Kendi çocuğumuz olamıyordu ve sonunda bir çocuğumuz olduğu için çok mutluyduk. Haven'ın travmasını atlatması için elimizden geleni yaptık. Daha fazla soru sormayı düşünmedim."

Ona inanamayan bir bakış attım. "Kocan, tek kelime İngilizce bilmeyen ve travma geçirmiş altı yaşındaki bir kızla eve geliyor ve sen soru sormayı akıl edemiyor musun?"

Dakota'nın çenesi titremeye başlar. "Kocamın bana söylediklerine inanmayı seçtim. Evlat edinme işlemlerini o ayarladı. Mahkeme tarafından onaylanan bir şeyi neden sorgulayayım ki?"

Ona uzun ve sert bir şekilde bakıyorum ve çenesi titremeye başlıyor.

Haven elini elimden çekince, onu annesinin yanına bırakıyorum.

"Üzgünüm, anne." Kolunu annesinin omuzlarına doladı. "Sadece gerçeği öğrenmek istiyoruz."

"Nicolo tüm belgeleri ayarlamış ve evlat edinmeyi onaylayan yargıca rüşvet vermiş olmalı," diyor Massimo. "Bu, onu babanın cinayetiyle ve Messina ailesinin ölümleriyle ilişkilendirmek için ihtiyacımız olan tüm kanıt."

"Aman Tanrım," diye bağıyor Dakota. "Nicolo gerçekten insanları öldürür mü?"

"Öldürdü ve yine öldürecek," diyorum. "Her zaman onun arkasında olduğunu hissediyordum, ama kesin kanıt bulamadım."

"O adam alçak." Dakota gözlerini dikip bana bakar. "Kaybın için üzgünüm, ama hayatım üzerine yemin ederim ki benim bununla hiçbir ilgim yok. Ben sadece anne olmak istedim ve Haven'ın bir anneye ihtiyacı vardı. Onu gördüğüm anda o benim önceliğim oldu."

Bakışlarım iki kadın arasında dolaştıktan sonra Haven'a odaklandım. "İyi bir anne miydi?"

Karım cevap vermekte tereddüt etmez, "En iyisiydi. Sevgi dolu ve mutlu bir evde büyüdüm."

Yıllarca Carina'nın seks ticaretine satıldığı ya da öldürüldüğü düşüncesi beni rahatsız etti, ama o korkunç şeyleri yaşamak yerine mutlu bir hayat sürmüştü.

Dakota'ya tekrar bakıyorum ve yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum, ama gözleri şefkatle doluyor.

"Haven'dan daha çok sevdiğim kimse yok. Onun için gözümü bile kırpmadan ölürüm."

Haven'ı aldığımnda nasıl mücadele ettiğini hatırlıyorum ve sözleri, ona karşı olan son şüphelerimi de silip süpürüyor.

Massimo'nun telefonu çalar ve ben onun aramayı cevaplarken ona bakarım. "Evet... Tamam, kadınları orada tutun. Yarım saat içinde oraya geliriz." Telefonu kapatır ve "Dante, Dakota'yı annenin evine taşıdıktan hemen sonra Nicolo'nun gittiğini ve o zamandan beri ondan haber alınamadığını söylüyor." der.

Ayağa kalkarım. "Giada iki haftadır kocasından haber almadı mı?"

Massimo omuz silker. "Ya öyle ya da yalan söylüyor."

Kahve masasının etrafından dolaşıp eğilip Haven'ın dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Sonra görüşürüz. Anneni ziyaret et."

Ayağa kalkar ve başını sallar. "Hayır. Ben de seninle geliyorum. Nicolo amcanın yaptığı bir şey yüzünden Giada teyzeyi ve Liliana'yı öldürmeni istemiyorum."

"Ona amca deme! O senin ailen değil," diye bağıriyorum, sesimin tonunu kontrol edemeden. Haven, "Özür dilerim, *principessa*," diye mırıldanana kadar bana bakıyor.

"Senin yanımdayım, Leo. Ben de cevaplar istiyorum." Elini koluma koyar.

"Biliyorum." Onu kendime çekip bir kez daha öptüm. "Sen de gelebilirsin."

Dakota ayağa kalkar ve Haven'ın yanına yapışır, biz garaja doğru ilerlerken Massimo ön kapıdan çıkıp Edoardo'ya haber verir.

Kadınlar ve ben Porsche'ye bindikten sonra geri geri çıkıp Massimo'nun SUV'siyle önümüze geçmesini bekledim.

Haven orta konsoldan uzanıp elini bacağıma koyar. Ben de bir elimi direksiyondan çekip onun elinin üzerine koyarım.

Sonunda Carina'ya kavuştum.

Gesù Cristo, onu buldum Diego.

Haven'ın Carina olduğunu anladığımdan beri yüzüncü kez duyguların dalgası beni vururken, elini daha sıkı tutar ve çenemi sıkarım.

Romanos'ların malikanesine vardığımızda, adamlarım ön bahçeye dağılmış durumda.

"Onlar bu işe karışmadıkları sürece öldürmeyeceğim," diyorum Haven'a, sesim uyarıcı bir gürültüyle. "Yoluma çıkma." Porsche'yi durdurduktan sonra ona bakıyorum. "Bana güvenmen gerekiyor."

Güzel yüzünde gergin bir ifadeyle başını sallar. "Sana güveniyorum."

Onun sözleri kalbime akıyor ve ruhumun derinliklerine yerleşiyor, beni paramparça eden kalp acısını ve suçluluk duygusunu biraz hafifletiyor.

Elini kaldırıp elinin arkasına bir öpücük konduruyorum, sonra bırakıp arabadan iniyorum.

Muhafızlarımın bölgeyi güvenli hale getirdiğini bilerek, Haven ve Dakota'nın önünden yürüyerek silahımı arkamdan çıkarırım. Emniyeti açıp konağa girerim ve Giada ile Liliana'nın diz çöktüğü yere doğru ilerlerim.

Liliana'nın yanına yaklaşım yere bir el ateş ettim, Giada'nın kan donduran ılığı duyuldu.

Liliana'nın önüne çömelip silahımın namlusunu kafasına dayadım ve acımasız bir bakışla annesine nişan aldım. "Nicolo nerede?"

"*Per favore*," diye yalvarır, yüzünden gözyaşları akıyor. "Bilmiyorum. Az önce gitti ve bana hiçbir şey söylemedi."

Ona bakmaya devam ediyorum ve parmağımı tetiğin üzerinde sıkılaştırıyorum.

"Hayır!" diye bağırdı, korkmuş Liliana'yı kendine çekip gözlerini sıkıca kapattı. Dua etmeye başladı, bu da beni ayağa kaldırdı.

"Kalk, Giada," emrediyorum.

Emri yerine getirmek için aceleyle ayağa kalkar ve kızını benden korumak için önüne geçer.

"Carina Messina'nın ailesinin öldürölmesi ve onun kaçırılması hakkında ne biliyorsun?"

Yüzü karışır. "Hangi Carina?"

"Babamın öldürölldüğü ve benim vurulduğum gece, en yakın arkadaşımın ailesi öldürölldü. Altı yaşındaki kız kardeşini kaçırdılar. Carina Messina."

"Onu hiç duymadım."

Dönüp Haven'ın annesini tuttuğı yere işaret ediyorum. Annesi dehşet içinde görünüyor.

"Haven, Carina. Nicolo babamı öldürölldü. Messina ailesini soğukkanlılıkla öldürölldü çünkü ben onların evindeydim."

"Bunların hiçbirinden haberim yok. Karıların mafya işleriyle ilgisi olmadığını biliyorsun." Dilini dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkardı ve daha da gergin bir şekilde şöyle dedi: "Ama senin için önemli başka bilgilerim var."

"Ne?"

"Sana söyleyeceğim, ama önce Luciano'nun eve gelmesine izin vermelisin. Oğlum bu işlerle ilgilenmiyor. O senin dünyana uygun biri değil."

Liliana annesinin arkasından çıkıp bana yalvaran bir bakış attı. "Luciano sadece parfüm yapmak isteyen tatlı bir çocuk. Babam, Luciano'nun dediğini yapmazsa erkek arkadaşını öldüreceğini söyleyerek onu bu işe zorladı."

Zaten üzerimde yığılmış olan suçluluk duygusu daha da artarken, iki kadına bakakaldım.

Başımı salladım. "Bilgin doğruysa Luciano geri dönebilir."

"Nicolo, Vito Santoro ile çalışıyor. Sanırım Rijeka'daki Vito'nun evinde saklanıyorlar." Cebinden bir kağıt çıkarır. "Bu adres, mafyadan kurtulmak için aldığım ödeme."

Adresi ondan alıp Massimo'ya vermeden önce bir göz attım. "Adamlarını Hırvatistan'a gönder. O evi sürekli gözetleyin."

O da başını sallar ve cebinden telefonunu çıkararak aramaya başlar.

Silahımın emniyetini takıp Giada'ya tekrar baktım. "Nicolo geri dönerse diye adamlarımdan bazılarını burada bırakacağım."

"Liliana ve ben bir otele gideceğiz," diye cevapladı. "O geri gelirse burada olmak istemiyorum."

Onun bakışlarını kendime kilitleyerek emrediyorum, "Nicolo'yu öldürene kadar İtalya'dan ayrılma."

Kızını kollarının arasına alıp başını salladı.

Dante'ye bakıyorum. "Adamların Giada ve Liliana'yı gözetlemesini ve bir ekip de malikanede kalsın."

"Peki, patron."

Arkamı dönüp Haven'a doğru yürürken, "Massimo, Dakota'yı annemin evine götür lütfen," diyorum. Karımın önünde durup annesine, "Haven'la birkaç gün yalnız kalmam gerekiyor, bu yüzden gelmeyecek. Umarım anlarsın," diyorum.

Dakota başını sallar. "Tabii ki. Konuşacak çok şeyiniz vardır herhalde." Haven'a sarılır. "Seni ararım."

"Tamam. Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, tatlım."

Ayrıldıklarında Haven'ın elini tutup onu malikaneden dışarı çıkarırım.

Porsche'de yalnız kaldığımızda ve ben aracı kapıdan çıkardığımda, "Giadia ve Lilitana'yı dinlediğin için teşekkür ederim," diyor. Elini yine bacağıma koyuyor, bu hareketine bağımlı hale gelebilirim. "Ve Luciano'nun geri dönmesine izin verdiğin için."

Sadece başımı sallarım, Haven'la evde yalnız kalma ihtiyacı beni boğar.

Diego ve Bay ve Bayan Messina hakkında ona anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki... Messina hakkında anlatmak istediğim çok şey var.

Düşüncelerim Nicolo ve Vito'ya yöneliyor ve göğsümde öfke dolaşıyor.

Dürüst olmak gerekirse, Vito artık önceliğim değil.

Sadece Nicolo'yu istiyorum.

Cep telefonumu cebimden çıkarıp Porsche'ye bağladım. Massmimo'nun numarasını çevirdim, cevap vermesi uzun sürmedi.

"Ne oldu?"

"Dakota'yı eve bıraktıktan sonra özel jeti hazırla. En iyi adamlarımızdan oluşan bir ekip istiyorum, özellikle Dante, Ricco ve Mattia. Yarından sonra Hırvatistan'a gidiyoruz."

"Tamam. Sen nasılsın?"

Ellerim direksiyonu daha sıkı kavrar ve gerçeği söylemekten kaçınarak cevap veririm, "Her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım var."

"Gelip seni alayım mı?"

"Hayır, gerek yok," Haven benim adıma cevap verdi. "Leo'ya ben bakarım."

Bir an duraksadıktan sonra, "Başka bir şeye ihtiyacın olursa ara beni," dedi.

"Teşekkürler, Massimo."

Ekrana dokunarak aramayı sonlandırdım, sonra Haven'a baktım. "Bana bakmak mı istiyorsun?"

"Evet." Sesinde çok sevdiğim sahiplenici bir ton var. "Sen benim kocamsın."

Bölüm 24

LEO

Ön kapıdan içeri girdiğimizde, doğrudan oturma odasındaki sehpaaya gidip kendime bir içki doldurdum.

Tam viskiden bir yudum alırken, Haven silahımı kapar. Silahı pantolonumun içine sakladığım yerden çıkarınca vücudum gerilir ve ne yapacağını beklerim.

Beni geçip silahı yan masaya koyar.

Yavaşça nefes veriyorum ve o arkamdan kollarıyla beni sararak yanağını sırtıma dayadığında vücudum anında gevşiyor.

Gözlerimi kapatıp, sevdiğim kadın tarafından kucaklanmanın ne kadar inanılmaz bir his olduğuna odaklanıyorum.

Sevdiğim kadın.

"Gençken nasıldım?" diye soruyor.

"Enerji dolu bir kasırga gibiydin," diye fısıldıyorum, ağzımın köşesi hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Cazzo, hiç söz dinlemezdin ve anneni deli ederdin."

"Öyle mi?"

"Ne zaman eve gitsem, Diego ile vakit geçirebilmek için önce sana istediğin tüm ilgiyi vermek zorundaydım."

Haven elini karın kaslarımın üzerinde gezdirip, avucunu kalbimin üzerine koyarak beni daha sıkı sarar.

Bardağı masaya bırakıp elini benimkinin üzerine koyuyorum. Gözlerimi okyanus manzarasına dikip, uzun zamandır kaçınmaya çalıştığım anıları zihnime girmesine izin veriyorum.

"Sen doğduktan sonra Bayan Messina seni eve getirdiğinde ben de oradaydım. Uyumana bir saat sürerdi, ben de bebek arabasını koridorda ileri geri iterdim."

"Hâlâ bir saat sürüyor," diye fısıldadı.

Hüzünlü gülümsemem bir an genişledi ve elini okşadım. "Seninle kaldığım gecelerde annen seni yatırmak için çok uğraşırdı.

Yatmaya gitmek için uğraşırdı. Sen ise Diego ile benim aramda uyumak için gizlice kaçardın. Sonunda annen pes eder ve bizimle kalmaya izin verirdi. Her zaman yüzümde tek boynuzlu atınla ve sen üzerimde uzanmış halde uyanırdım." Sesim alçalır, ağlama isteği beni sertçe vurur ama onu geri yutarım. "Bu, uyanmak için en sevdiğim yoldu."

Haven etrafımda dolaşıyor ve yanaklarında gözyaşlarını gördüğümde, elimi yüzüne götürüp gözyaşlarını siliyorum.

"Ailemi hatırlamak istiyorum," diye itiraf ediyor. "Onları bu kadar çok seviyorsan, harika insanlar olmalıydılar."

"Öyleydiler. Ailenin evi, kendimi güvende hissettiğim tek yerdi. Ailen çok cömert ve sevgi doluydu. Beni bile evlerine almaya hazırdılar." Bir dalga hüzün beni sarar ve nefesimi tutarım. "Diego, babam beni dövdükten sonra yaralarımı hep o sarardı. Ailen çok özveriliydi."

Haven'ın gözlerinden daha fazla gözyaşı akar ve ben onları tekrar silerim.

"Diego'yu ve ailenizi kaybetmek acı vericiydi, ama seni bulamamak..." Başımı sallıyorum, duygularım birkaç saniye boyunca çok yoğunlaşıyor, sonra devam edebiliyorum, "Bu beni öldürdü."

Ellerini göğsüme koyar, yüzündeki ifade sevgiye çok benziyor. "Artık buradayım."

Yüzünü ellerimle çerçeveleyip uzun uzun ona bakıyorum, sonra eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve fısıldıyorum, "Senin yokluğun beni öldürdü, varlığın ise bana hayat veriyor. Sen benim başlangıcım ve sonumsun, *stellina mia*. Artık sana kavuştum, hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin seni benden almamasına izin vermeyeceğim." Avucumu başının yanına koyup, nefes kesici güzelliğinin her santimini gözlerimle içime çekiyorum. "Kalbim sana ait. Her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacak."

"Sadece seni hatırlamam garip mi?"

Kafamı sallıyorum. "Hiç de değil." Ağız köşelerim yine yukarı kalkıyor. "Her zaman en sevdiğin kişi olduğumu söyledin."

"Diego ile ilişkim nasıldı?"

Cevap vermeden önce bir an düşünürüm. "Onu deli gibi sinirlendirirdin."

Kulağıma müzik gibi gelen bir kahkaha attı ve gamzesi ortaya çıktığında, "Partide merdivenlerden inerken gamzeni gördüğümde senin olduğunu anlamalıydım," dedim.

"Çukurluğu olan çok insan var."

Başparmağımla sol yanağındaki çukuru okşuyorum ve bakışlarım tekrar yüzüne kayarken, "Eskiden saçların siyahtı," diyorum.

"Okuldan mezun olduktan sonra boyadım."

Bu sözleri duymaya ihtiyaç duyarak soruyorum: "Gerçekten mutlu bir hayatın oldu mu?" Haven başını sallar, gülümsemesi genişler. "Kabuslar ve terapiler dışında harika bir hayatım oldu."

Ayağa kalkıp fısıldaşıyoruz, on yedi yıl sonra yeniden bağlanıyoruz. Oturma odasındaki ışık yanınca geç olduğunu fark ediyorum.

"Akşam yemeğinde ne istersin?" diye soruyorum.

"Hafif bir şey." Haven mutfağa doğru yürürken omzunun üzerinden bana gülümser. "Kızarmış peynirli sandviç yapacağım."

Silahımı alıp pantolonumun arkasına sıkıştırdıktan sonra onun peşinden gittim. Adada oturup onun çalışmasını izledim.

Haven'dan gözlerimi alamıyorum, her hareketini takip ediyorum.

Düşüncelerim dağınık, ta ki Haven parmakları arasında küçük bir peynir parçası tutarak ağzımın yakınına gelene kadar.

Öne eğilirken gözlerim onun gözlerine kilitlenir ve dudaklarım parmak uçlarını kapattığında göz bebeklerinin büyüdüğünü fark ederim.

En azından çekim hala var ve bugünkü olaylar, son iki haftada onunla kaydettiğim ilerlemeyi mahvetmemiş.

Peyniri yemek için geri çekildikten sonra, Haven parmaklarını ağzına sokar ve bana şakacı bir bakış atar, sonra akşam yemeğimizi hazırlamaya devam eder.

Çok çabuk sertleşiyorum, ona olan arzum, vücudunun derinliklerine dalmak için çaresiz bir cehenneme dönüşüyor.

"Ateşle oynuyorsun," diye uyarıyorum onu. "Bugün yaşadıklarımızdan sonra, bu gece kendimi hiç kontrol edemiyorum. Seni burada, adada becereceğim."

Gözleri bana çeviriyor ve bana inanamadan başını sallayarak gülümsüyor.

Ayağa kalkıp ona doğru yaklaşıyorum. Omzunun üzerinden tekrar bana bakıyor, gözleri bana doğru açılıyor.

Kolumu onun beline doladım ve onu kendime doğru çektim. Sesim baştan çıkarıcı bir tona büründü ve "Beni durduracak mısın?" diye sordum.

"Evet." Gözleri ağızma iner. "Mermer tezgah pek rahat görünmüyor."

"Oh." Şaşkınlıkla başımı geriye atıyorum. "Yani seni yatağıma götürürsem şansım olabilir mi?"

Hâlâ şaka yaptığımı sanarak, gülerek göğsüme itti. "Sandviçleri bitirmeme izin ver."

Ağızım onunkinden bir santim uzaklıkta olacak şekilde öne eğildim. "Akşam yemeğinde senin amını yemeyi tercih ederim. Dün gece tadına baktıktan sonra, yeni en sevdiğim yemek oldu."

"Tanrım, Leo!" Yüzü kıpkırmızı olur ve gülerek benden uzaklaşmaya çalışır. "Konuşurken filtre kullanmalısın."

"Hayır." Burnumu çenesine sürtüp dudaklarımla kulağının altındaki deriyi ısıırıyorum. "Kızardığın halini seviyorum."

"Kızarmam," diye mırıldanıyor, nefesi biraz hızlanıyor.

Dudaklarım cildinde geziniyor ve pembe yanaklarına ulaşıyor. "Pembe her zaman en sevdiğin renk olmuştur. Sana çok yakışıyor."

Diğer elimle çenesini tutarak onu yerinde sabitlerim ve dudaklarını ısıırım. Gözlerimi onun gözlerine kilitleyerek, nefesleri sıcak ve hızlı olana kadar alt dudağını ısırıp çekerim.

Haven'ın elleri göğsümü yukarı aşağı okşadıktan sonra boynumu kavradı, bakışları arzuyla yanıyordu.

Çenesini bırakıp gözlerimizi birbirinden ayırmadan parmaklarımla boynunun yumuşak derisini okşuyorum. Vücudunun hatlarını tüy kadar hafif dokunuşlarla okşayarak aşağıya doğru iniyorum, ta ki amına ulaşana kadar.

Yüz hatları arzuyla gerilir, dudakları bir nefesle açılır ve ben o nefesi içime çekerim. Onu sikmeden önce, Haven'ın beni benim onu istediğim kadar istemesi lazım. "Yalvar bana," diye fısıldarım, etrafına ördüğüm büyüü bozmamak için.

Göğsü hızla inip kalkıyor, gömleğinin kumaşı altında meme uçları sertleşiyor. Her şeyi fazla düşünmeye başlayacak gibi görününce, ağızımı onun ağızına yapıştırıyorum.

İki elimi de başının iki yanına kaldırıyorum, dilim bağımlılık yapan tatlı tadı almak için dudaklarının arasından içeri giriyor.

Bugün yaşadığım tüm duygularla Haven'ı öpüyorum. Dudaklarım ve dişlerimle ona sahip çıkıyorum, dilim onun dilini tamamen ele geçiriyor.

Beni çılgına çeviren sesi çıkarır ve vücudum onu tezgaha sıkıştırır. Ellerim vücudunda aşağı doğru kayar ve göğüslerini kavrar, sertçe okşayarak dokunuşumla ona damgamı vururum.

"Tanrım," diye nefes nefese söylüyor, ben onu kirli bir öpücükle boğmadan önce. Bu, ona onu nasıl sismeyi planladığımı gösterir.

Derin ve sert.

Cazzo, onu tamamen mahvetmek istiyorum.

Bir göğsünü bırakıyorum ve kot pantolonunun üzerinden avuçladığımda, benim için ne kadar ateşli ve ıslak olduğunu hissedebiliyorum.

Öpüşmeyi kesip, "Benim için yanıp tutuşuyorsun, *principessa*," diyorum.

Haven, gözlerini kirpiklerinin arkasından bana bakarak çaresizce nefes alıyor.

Çok seksi.

Onun bana yaptığı gibi onu delirtmek için onu kendimden uzaklaştırıp başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum.

O tamamen kendinden geçmiş gibi görüldüğü için sırtarak soruyorum, "Sen biraz dinlenirken ben yemeği hazırlamaya devam edeyim mi?"

"Akşam yemeği mi?" Başını sallar, sonra ben onu baştan çıkarmadan önce ne yaptığını hatırlar. "Ah, doğru. Akşam yemeği."

Gülerek kapıya doğru yürüdüm. "Sen burada işini bitirirken ben duş alacağım."

Antreye adımımı attığımda, onun mırıldandığını duyarım, "Tam da ihtiyacım olan şey. Onun çıplak ve ıslak halinin zihnimde canlanması."

"Ve sert bir şekilde," diye sesleniyorum. "İstedğin zaman bana katılabilirsin."

Merdivenleri çıkıp yatak odama girerken, bir mucize olur da Haven bana katılmaya karar verir diye kapıyı açık bırakıyorum.

Siktir, muhtemelen yine birkaç saniyede boşalacağım.

Dün gece onu yaladıktan sonra ona o kadar çok ihtiyacım vardı ki, sikime dokunduğu anda oyun bitti.

Duşun musluklarını açtım ve kıyafetlerimi çıkardıktan sonra duşun altına girdim. Haven'ın içeri girebileceğini umursamadan, ağrıyan sikimi avuçladım.

Gesù Cristo.

Haven'ın kot pantolonunun üzerinden amını okşadığımda ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hatırlayarak, kendimi yavaşça okşamaya başlıyorum.

Her vuruşta yumruğum daha da sıkılaşıyor ve kaslarım geriliyor. Su, ısınmış tenimden damlalar halinde akıyor ve ben bir inilti çıkarıyorum.

Bir hareket dikkatimi çeker ve Haven'ın yavaşça banyoya girdiğini izlerim.

Dio, mucizeler gerçekten oluyor.

Durmam, sikimi okşamaya devam ederim, başparmağım şişmiş başını okşar.

Gözleri vücudumda dolaşıyor, yüzünde arzu beliriyor ve dudakları aralanıyor, her santimetremi hayranlıkla inceliyor.

Havada, birbirimize olan güçlü çekimimizle gerginlik hakim.

Sesim alçak ve emredici bir tonda, "Giysilerini çıkar, prenses."

Yavaş okşamalarla kendime işkence ederken, o gömleğini başından çıkarır. Sütyenini çıkarır ve aç gözlerimle göğüslerini yutarım. Karnını ve karın kaslarını içime çekerim ve o külotunu ve kot pantolonunu bacaklarından aşağı indirirken, sadece amını görmekten boşalmamak için sikimin dibini sıkıkmak zorunda kalırım.

Sesim kısık bir şekilde yalvarıyorum, "Yalvar, kendi adını bile hatırlamayana ve benim adımla haykırıncaya kadar seni boşaltayım."

Duymak istediğim sözleri söylemek yerine, Haven yaklaşır ve benimle birlikte düşün altına girer.

Hiçbir şey söylemeden vücut şampuanını alır ve avucuna biraz sıkar.

Göğsümü yıkamaya başladığında, elim penisimden düşüyor. Onun ellerinin üzerimde hareket etmesini izlerken, ona olan çaresizliğim saf, acımasız bir ihtiyaç haline dönüşüyor.

Parmakları kalçalarımın hatlarını takip ediyor ve sertleşmiş penisime tehlikeli bir şekilde yakın olan hassas cildimle flört ediyor, sonra gözleri benimkilere yükseliyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

Cazzo.

Haven'ın eli penisimi kavradığında tamamen ona kilitleniyorum ve dudakları açıldığında nefes alamıyorum.

Beni ağzına alır, sadece birkaç santim alabilir. Penisimi yumruklayarak, sanki tam olarak nasıl sevdiğimi biliyormuş gibi sertçe emerken okşar.

"*Christo, principessa,*" diye fısıldıyorum, ellerim onun ıslak saçlarını kavırıyor. Onun için o kadar azmışım ki, kafasını birkaç kez sallaması yetiyor testislerimin kasılmasına. "Çekil."

Haven dinlemek yerine beni boğazının derinliklerine çekiyor ve ben bitmişim.

Zevk vücudumu sarar, sıcak ağzında titrerken içimden bir tıslama çıkar.

Boşaldığım anda, eğilip onu ayağa çekiyorum, ağzımı onun ağzına yapıştırıyorum, böylece dilinde kendimin tadını alabiliyorum.

Körleşmiş gözlerle musluklara uzanıp kapatıyorum.

Haven'ın elleri göğsümü okşuyor ve kolları boynumu sararken ıslak, çıplak vücudunu bana bastırınca, artık kendimi durdurmam imkansız.

Öpücüklerim çaresizce dönüşür, dilim dudaklarını, çenesini ve boynunu yalar, dişlerim ısırır.

"Lütfen, Leo," diye nefes nefese söylüyor. "Seni çok istiyorum. Lütfen benimle seviş."

Onun sonunda yalvarışını duyunca, kendimi tamamen kontrol edemez hale geldim. Bu gece onu sikmekten beni milyonlarca erkek bile alıkoyamaz.

Bölüm 25

HAVEN

Pes edip yalvarmadan önce kurumasını beklemeliydim.

Leo ıslak olmamızı umursamadan beni tek koluyla kendine çekip yatağına götürüyor. Ayaklarım yerden birkaç santim yukarıda sallanıyor ve beni tek koluyla taşıyabilecek kadar güçlü olduğunu fark ediyorum.

"Sırılsıklamız," diye mırıldanıyorum Leo'nun ağzına, o ise sanki durursa ölecekmiş gibi beni öpüyor.

"Umurumda değil," diye homurdanarak beni yatağının siyah örtüsünün üzerine indiriyor.

Bir eliyle yanımda destek alırken, dudakları göğsüme doğru inerken cildimi yoğurup emiyor. Leo sağ göğsümü okşuyor ve meme ucumu ısıyor, sonra dili acıyı dindiriyor.

Ellerimi göğsüne koyuyorum, ellerim ıslak teninde kayıyor ve göğüs kaslarında ve karın kaslarında damlaları görmek porno izlemek gibi.

Karın bölgeme doğru yalayıp öperek ilerliyor ve zamanını alırken dudaklarında hissettiğim tenimin tadını çıkarıyor gibi görünüyor. Parmakları bacaklarımın arasındaki kıvrımların üzerinde yavaşça geziniyor, sonra beni ayırıyor ve klitorisimi çok yumuşak bir şekilde okşuyor.

"Daha fazla," diye inlerim, sırtımı kamburlaştırarak.

"Sabır," diye mırıldanıyor, ateşli kalbime karşı, vücudumda patlayan karıncalanmalar yaratıyor.

"Son iki haftadır beni yeterince işkence ettin," diye şikayet ediyorum.

"Hepsi senin suçun, *principessa*. Partide o dar pembe elbiseyi gördüğüm anda seni sikmeye hazırdım."

"Öyleyse sik beni!" Oturmaya başlıyorum ama Leo üzerime atlayıp beni yorganın içine bastırıyor.

Ellerimi tutar ve bir eliyle kollarımı başımın üstüne sabitlerken, diğer elini klitorisime geri götürür.

Başını sallayarak, "Yatakta emir veremezsin. Burada kuralları ben koyarım."

Tanrım. Bu çok seksi.

Kirpikleri yarı kapalı ve açlığı yüz hatlarını gerginleştirmiş, tam bir avcı gibi görünüyor.

Parmağını sinirlerimin üzerinde hafifçe gezdirmeye devam ediyor, nefesimin hızlanmasını izliyor.

Tekrar yalvarmaya karar verdim. "Daha sert, lütfen."

Leo başını salladı, ağzının köşesi aptalca seksi bir sırıtışa dönüştü. Bu beni daha da tahrik etti.

Aniden, avucunun tamamıyla üzerime sertçe sürüyor ve vücudum yataktan kalkıyor. "Tanrım, evet," diye inliyorum, gözlerim neredeyse geriye dönüyor.

Tam istediğimi alacağım sanırken, parmağının yumuşak dokunuşlarıyla beni işkence etmeye başlar.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum.

"Kabul ediyorum." Karanlık bir kahkaha attı. "En azından bana karşı bir şeyler hissediyorsun." Bana uyarıcı bir bakış attı ve emretti, "Parmaklarını birbirine bağla ve kollarını başının üstünde tut. Hareket edersen dururum ve tüm süreci baştan başlarız."

Söyleneni yaparken "Evet, efendim" diye mırıldanıyorum.

Göz bebekleri büyüdü ve bileklerimi bırakarak vücudumda aşağı doğru sürünerek, cildimi açgözlü öpücüklerle kapladı.

Kliğimi emdiği anda boşalacağımdan eminim.

Leo bacaklarımın arasındaki vadiye sıcak nefesini üflerken, ben de omuzlarını almak için bacaklarımı açıyorum.

Eski sevgilimle ön sevişme pek olmazdı ve denediğinde de bir fark yaratmazdı. Çoğu zaman, onun gururunu incitmemek için orgazm taklidi yapardım.

Çıplak, pazar öğle yemeği sofrası gibi uzanmış halde yatarken, işkence gibi ön sevişmeden aklımı kaçırmak üzereyim.

Bunu seviyorum.

Dili giriş yerimden klitorisime doğru kayarken, kalçalarım havaya kalkıyor ve başım geriye doğru eğiliyor, dudaklarımdan derin bir inilti çıkıyor. "Evet."

Leo, başparmağıyla ihtiyaç duyulan sinir demetini daireler çizerek okşadı ve tam yalvarmaya bir saniye kala, beni o kadar sert emdi ki yıldızlar gördüm.

Orgazmım gelmek üzereyken, Leo dokunuşunu hafifletir. Ben "Lütfen. Tamam, yalvarmamı mı istiyorsun?" diye ağlayana kadar işkence edici hızını sürdürür. Nefesim hızlanır, göğsüm inip kalkar ve vücudum ince bir ter tabakasıyla kaplanır. "Yalvaracağım. Lütfen, Tanrı aşkına, beni boşalt. Lütfen, Leo. Lütfen."

Islak girişime bir parmağını soktu ve ıslak sesler beni utançtan öldürecekti, ama artık umursamayacak kadar kendimden geçmiştim.

"Lütfen," diye inlerim, vücudumdaki her kas gergin.

Leo klitorisime inanılmaz bir güçle yapışır ve vücudumdan şimdiye kadar yaşadığım en yoğun zevki çıkarır.

Bir çığlık ağzımdan kopar, vücudum gerilir, kırılacağımı hissederim, sonra serbest düşüşe geçerim, saf bir ecstasy'ye kapılırım.

Diğer eli göğüslerimi masaj yapmaya başlarken, dil ve dişleriyle klitorisimi sikiyor ve orgazm sonu gelmeyecekmiş gibi devam ediyor.

Gözlerimden yaşlar dökülür ve ezici yoğunluktan hıçkırarak ağlarım.

Leo, beni yalamakla klitorisimi emmek arasında gidip gelirken, iç kaslarım parmağının etrafında gevşemeye başladığında her seferinde beni tatmin etmeye çalıştığını anlıyorum.

Tanrım, beni keman gibi çalıyor.

Zevk bir kez daha azalır, sonra aniden hassaslaşırım. Vücudum sarsıldığında, Leo anında başını kaldırır ve bacaklarımın arasına diz çöker.

"Seni tutuyorum." Bacaklarımdan dışını kavrar ve kıkırmı pelvisine doğru çeker. Ben olabildiğince açılmış haldeyken ve Leo dizlerinin üzerindeyken, sikini klitorisimin üzerine ittiğinde müthiş bir manzara ile karşılaşırım. Sanki beni masaj yapıyormuş gibi hissediyorum ve bambaşka bir ihtiyaç içimi kaplamadan önce nefesimi biraz toparlamayı başarırım.

"Sik beni," diyorum, gözlerim benim uyarılmamla ıslanan sikine kilitlenmiş halde.

"Yakında," diye homurdanıyor, gözleri vücudumun her santimini gezdikten sonra bacaklarımdan arasına yerleşiyor. "Hazır olduğunda."

"Hazırım."

"Hayır, değilsin." Penisini kavrayarak, şişmiş başını girişime yerleştirir, bu da beni kaslarımı çatırttırır çünkü az önce söylediğinin tam tersini yapmaktadır.

"

Elini kalçama koyarken titrediğini fark ettim, sonra girişime doğru itti ama içeri girmedi.

Hayal kırıklığıyla inlerim, Leo üzerime eğilir ve ağzını ağızıma kapatır. Dili ağızımın içine dalar ve o kısa itmelerle girişime baskı yapmaya devam ederken kendi tadımı alırım.

Nefes nefese kalana kadar öpüldüğümde, Leo başını kaldırıp gözlerime bakıyor. "Artık hazırsın." Bir saniye sonra sertçe itiyor ve penisi beni sonuna kadar gerginleştiriyor.

İçimde ona yer kalmamış gibi hissediyorum ama biraz çekip tekrar içime giriyor, o kadar derine vuruyor ki, ağılamamak için kendimi zor tutuyorum.

Keskin bir acı hissediyorum ve kollarımı aşağı çekiyorum. Leo durmuyor ama tekrar çekiliyor ve yavaşça içime giriyor. Bunu iki kez daha yapıyor ve acı hızla geçiyor, beni imkansız bir şekilde dolu ve sınırlarıma kadar gerilmiş hissettiriyor.

"Neredeyse hazır," diyor Leo, sesi kısık, gözleri hala benimkilere kilitli.

Neye hazır? Ben bunu istedim. O beni sikiyor.

Vücudu titreyerek birkaç kez daha yavaşça içime giriyor, sonra pozisyonunu değiştiriyor, uyluğunu kalçama bastırıyor ve ben bacağıma onun bacağına dolamak zorunda kalıyorum.

Leo bir eliyle belimi kavrar, diğer eliyle kendini ön koluyla destekler.

Aniden, bana çok sert bir şekilde giriyor, vücudum sarsılıyor ve dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

"Bana tutun," diye emrediyor.

O tekrar içime girerken yanımdaki kolunu tutuyorum ve sonra beni inanılmaz sert ve hızlı bir şekilde alıyor.

Tanrım. Şimdi ne demek istediğini anlıyorum.

Vücudum onun güçlü itişlerinden sarsılmaya devam ederken, diğer elimle boynunu sıkıca tutuyorum. Sanki içimden içime ateş yakıyor gibi hissediyorum ve nefes almayı bırak, tam nefes almayı bile zar zor başarabiliyorum.

Vücudu yıkıcı bir dalga gibi üzerimde yuvarlanıyor ve içimde yarattığı zevk beni çılgına çeviriyor.

"Leo." Adı dudaklarımdan bir dua gibi dökülüyor.

"Evet, *prenses*," diye inliyor. "Adımı söylemeye devam et."

Her içime girdiğinde, orgazm beni sararken, içimdeki bir noktaya ulaşana kadar onun adını tekrarlıyorum.

Leo bana hiç rahat vermez ve beni deliye çeviren o noktaya vurmaya devam eder. Zevk çok yoğunlaşır ve ben boğuk bir çığlık atarım. Ağlarken gözlerimden yaşlar süzülür ve ecstasy beni yatıştırıcı bir merhem gibi sarar, tüm vücudumu gevşetir.

Leo'nun vücudunun benimkine çarptığını, içimde derinlerde boşaldığını ancak yarı farkındayım. Alnını alnıma bastırıyor, sert nefeslerimiz çaresizce solumaya çalıştığımız havayı ısıtıyor.

Seks bittiğinde her zaman çok mutlu olurdum, ama Leo kendini içime gömüp hareketsiz kaldığında, hayatımın en yoğun ve en ateşli deneyimi olduğu için duygularım beni ele geçiriyor.

İçimden bir hıçkırık daha kopuyor ve ağlamaya başladığımda utanıyorum.

"Şşş..." diye mırıldanıyor Leo ve dudaklarıma, çeneme ve yanaklarıma nazik öpücükler konduruyor. "Ben yanıdayım."

Kollarımı boynuna doluyorum ve duygularım sonunda yatışana kadar ona sarılıyorum. "Özür dilerim."

Bana bir öpücük daha verir. "Özür dilenecek bir şey yok." Sevgiyle dolu bir ifadeyle sorar, "İyi misin?"

"Evet." Titrek bir nefes alıyorum. "Sadece çok bunaltıcıydı."

"İnsanlar üzerinde böyle bir etkim olduğunu söylerler," diye şaka yapar, ağzının köşesi yukarı kalkar.

Yüzümde bir gülümseme belirir, ama o yavaşça çekilip daha da yavaşça içime girince hemen kaybolur.

"Nasıl hala sert olabiliyorsun?"

"Ne bekliyordun? İlk kez içindesin, bu normal." Kalçaları tekrar hareket etti ve içimde kalan zevk titremeleri yayıldı.

Ona inanamayan bir bakış attım. "Yeniden sertleşmen bir saat falan sürmez mi?"

"Eğer sen büyüyen bir erkeksin ve dünyanın en güzel kadınının içinde değilsen." Bana sırtarak bakıyor. "Sert ya da değil, ben aynı boyutta kalırım. Amin sonunda beni sıkıca sardığına göre, muhtemelen önümüzdeki yirmi dört saat boyunca seni sikeceğim." Dudakları benimkini ısırırken, yavaşça tekrar içime giriyor. "Sadece dinlenmen için zaman veriyorum, sonra seni arkadan ve insanlığın bildiği her pozisyonda sikmeyi planlıyorum."

"O kadar dayanıklılığım yok."

"Merak etme, bütün işi ben yaparım."

Kıkırdandım, bu da Leo'nun vücudunun benimkine doğru sarsılmasına neden oldu.

"*Cazzo*, sikimi yine öyle sıkarsan, dinlenmeni bekleyemeyeceğim."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?" Ne olacağını görmek için iç kaslarımı sıktım.

Leo vücudunu benden ayırır, sonra beni yakalayıp ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirir. Penisini tekrar içime girdiğinde, yüzüm yatağa gömülür ve hayatım pahasına çarşafı sıkıca tutarım.

Bölüm 26

LEO

Vücudumuzu kuruladıktan sonra Haven'ı kucağıma alıp giyinme odama götürürüm ve onu odanın ortasındaki yumuşak, yuvarlak koltuğa oturturum.

"Kalkma."

Çekmecedan bir çift boxer şort çıkarırken gözleri hareketlerimi takip ediyor ve ben şortu giyince, "Saat kaç acaba?" diyor.

Tüm kol saatlerimin bulunduğu tezgaha yürüdüm. "Neredeyse dört." "Vay canına. Kahvaltı vakti geldi."

Tişörtlerimden birini alıp ona geri dönüyorum. Kollarını kaldırıyor ve tişörtü başından geçirip giydiriyorum. Kollarımı sırtına doluyorum ve onu ayağa kaldırıp tişörtü bacaklarının etrafına düzeltiyorum, sonra diğer kolumu dizlerinin altına geçirip onu gelin gibi dolaptan çıkarıyorum.

"Bacaklarım hala uyuşmuş durumda, tartışmaya bile girmeyeceğim."

Ağzımın köşesi yukarı kalkıyor. "Yürümeye başlar başlamaz seni becereceğim, böylece seni her yere taşıyabileceğim."

Ben merdivenlerden aşağı inip birinci kata inerken dudaklarından kahkahalar dökülüyor. Işıklar yanıyor ve ben antreyi geçip mutfaka gidiyorum.

"Sonunda! Yemek," diye iç geçirir, onu mutfak adasına indirirken.

"Evet. Enerjini toplamalısın." Dün gece hazırladığı sandviçleri alıp çöpe atıyorum, sonra buzdolabından tavuk

ve sebzeleri çıkarmadan önce çöpe atıyorum.

"Yemek yapmayı nerede öğrendin?" Haven bacaklarını sallayarak mutlu bir şekilde sorar.

O anın tadını çıkarmak için bir an durup ona gülümsüyorum. "Seni mutlu görmek hoşuma gidiyor." Yemekleri tezgaha koyup bir tava alıp içine zeytinyağı döküyorum. "Annen harika bir aşçıydı. Onu izlemeyi çok severdim ve bana temel bilgileri öğretmeye başladı. O öldükten sonra da pratik yapmaya devam ettim." Karıma tekrar bakıyorum. "Onun anısını onurlandırmak için yaptığım bir şeydi."

Haven'ın kaşları çatılır ve yüzünde hüznün belirir. "Az önce çok üzgündün, sormak istemedim ama lütfen bana ailem hakkında daha fazla şey anlatır mısın?"

Kahretsin, ben bir pisliğim. Haven'ı düşünmek yerine her şeyi kendime bağladım.

"Özür dilerim, *stellina mia*. Seni düşünmeliydim." Tavayı ocağın üzerine bırakıyorum. "Bekle! Fotoğraflar var." Mutfaktan çıkıp yatak odama koşuyorum. Dolabıma girip en üst raftan bir kutu çıkarıyorum ve hayatımın aşkının beklediği yere geri götürüyorum.

Kutuyu yanına koyup kapağını açtım. Merakla içine baktı ve küçük pembe bir battaniye çıkardı. "Bunu hatırlıyorum!"

"Bu iyiye işaret," dedim, içimde umut yeşermeye başladı.

Belki Haven geçmişinden daha fazla şey görürse hafızası geri gelir.

Kutuyu karıştırıp fotoğrafları bulana kadar devam ettim. Onları bir albüme koymam gerekirdi ama kendimi onlara bakmaya bir türlü ikna edememiştim.

Gözlerim, kameraya gülümseyen Bayan Messina'nın olduğu ilk fotoğrafa takılır. Tezgâhın üzerine çıkıp Haven'ın yanına otururum ve ona fotoğrafı gösteririm. "Bu annen. Viola Messina."

Fotoğrafı eline aldığı anda eli titriyor ve çenesi titriyor, ben de kolumu onun omzuna atıp onu kendime sıkıca çekiyorum.

"O çok güzel," diye fısıldadı Haven.

"Son söylediği kelime senin ismindir."

Haven başını göğsüme yaslayıp hıçkırarak ağlar. "Carina Messina. Garip bir his."

"Anlayabilirim," diye mırıldanıyorum.

Fotoğrafları benden alır ve bir sonrakine bakar, Diego'nun sırtında çekilmiş bir fotoğraf. Diego'nun alnına boş bir tuvalet kağıdı rulosu bantlanmış,

yüzündeki ifade hiç de etkilenmiş gibi değil. Aynı pozda benim ve onun olduğu bir fotoğraf da var.

"Aman Tanrım, bunlar çok tatlı."

"Bizi tek boynuzlu atmış gibi emeklememizi sağladın." Gülerek kolunu okşuyorum. "Baban o kadar gülüyordu ki fotoğraf çekmekte zorlandı, bu da Diego'yu daha da sinirlendirdi."

Haven bir sonraki fotoğrafa geçiyor, bu fotoğrafta Bay ve Bayan Messina bahçedeki sandalyelerde oturuyorlar.

"Ailem." Yüzünü silerken ağladığını fark ettim ve şakağına bir öpücük kondurdum.

"Babanın adı Corrado Messina'ydı," diyorum, o fotoğrafları incelemeye devam ederken.

Babasının onu kucağına aldığı ve annesinin yanağına öpücük kondurduğu fotoğrafa bakınca nefesi kesildi. "Leo, bunu hatırlıyorum! Sanırım doğum günümdü. Pembe tek boynuzlu atlı pasta vardı."

Gözlerim onun yüzüne kayar ve ailesini tamamen unutmamış olmasına duyduğum rahatlama ve mutlulukla doluyorum. "Saldırıdan bir ay önce, altıncı doğum günümdü."

"Ailemi hatırlıyorum," diye hıçkırarak ağlarken, fotoğrafı göğsüne bastırıp ağlamaya başlar. Onu sıkıca sarar ve saçlarına öpücükler kondururum. Sesi titreyerek, "Her şeyi hatırlamak istiyorum," der.

"Keşke tüm anılarımı sana verebilseydim," diye fısıldadım. "Daha fazla anlat. Her şeyi bilmek istiyorum."

"Bir gün okuldan sonra Diego ve ben eve geldiğimizde annen yerde oturmuş ağlıyordu. Düşüp canını acıttığını sandık ama sen ilk adımlarını atmıştın ve o da fotoğraf makinesini almaya çalışırken sen oturmuşsun, fotoğraf çekme fırsatını kaçırmıştı."

Haven tüm fotoğrafları incelerken, ben adadan ayrılıp yemek hazırlamaya başlıyorum.

Aklıma bir anı gelince gülümserim. "Bir sabah anne babana sevişirken yakalamıştın. Diego çok iğrenmişti. Onlar sana çıkmanı bağırdıkları seni yatak odasından çıkarmak bana kalmıştı." Gülmeye başlarım. "Babanın annenin içine sıkıştığını sandığın için çok endişelenmiştin ve onları ayırmaya yardım etmek istemiştin." Haven'a bakıyorum. "Ailen bir ay boyunca gözlerimin içine bakamadı ve sürekli özür diledi."

“Onları çılgın gördün mü?”

Başımı sallarken bir kahkaha daha kaçıyor. “Şimdi gülüp geçebiliyorum ama o zamanlar hayatımın en utanç verici anıydı.”

Haven beni dinlerken gülümsüyor, ben de yemekleri hazırlarken ona hikayeler anlatmaya devam ediyorum.

Tabakları mermer tezgahın üzerine koyduğumda, o da atlayıp yanımdaki tabureye oturur.

Biraz yemek yedikten sonra bir yudum su içip, "Seni buraya getirdiğim ilk iki gün seni korkuttuğum için özür dilerim," diyorum.

Gözleri benimkilere bakıyor. "Hayatımızın geri kalanında bana yalvarmak zorunda kalacaksın."

Başımı sallarım, onun istediği her şeyi yapmaya hazırım.

Haven başını eğip birkaç saniye bana bakar ve sonra "Belki ben aptalım, ama seni affediyorum" der.

Kaşlarım kalkar. "Gerçekten mi?"

Gözlerini devirip bana şakacı bir gülümseme atar. "Evet. Muhtemelen harika seks ve defalarca orgazm olmak beni ikna etti."

"Oh, benden istediğin bu tür bir yalvarma ise, işe koyulsam iyi olur." Ayağa kalkıp onu tabureden kaldırıyorum. Haven kahkahalarla güler. "Daha yeni yemek yedik. Yüzmeden önce senin gibi yarım saat beklemeli miyiz?"

"Bu bir efsane," diyorum ona, onu yatak odama geri taşıırken.

Haven ile iki harika gün geçirdikten sonra, ondan uzak kalmak hiç hoşuma gitmiyor.

Edoardo'nun onu koruyacağına güvenmeme rağmen, Hırvatistan'daki özel havaalanına inen özel jetimizden inerken kendimi tedirgin hissediyorum.

Nicolo'yu bul ve onu öldür, böylece karına geri dönebilirsin.

Dante, Massimo ve ben SUV'lerin olduğu sıraya doğru yürürken adamlarıma ne yapacaklarını söylüyor. Hepimiz zırhlı yelekler ve makineli tüfeklerle donanmış durumdayız, bu yüzden havaalanında daha fazla zaman kaybetmemize gerek yok.

"Çok daha iyi görünüyorsun," diyor Massimo, yolcu kapısını açtığımda defalarca söylediği şeyi tekrarlıyor.

"Bir daha söyle, yoksa sorun çıkar," diyorum, ama içten söylemiyorum.

Taksiye biniyorum ve Massimo direksiyonun arkasına geçip makineli tüfeğini kucağıma koyarak gülümsüyor: "Çok daha iyi görünüyorsun."

Omzuna iterek şakacı bir bakış attım. "Hadi gidelim de o pislikleri öldürelim. Eve, karıma gitmek için sabırsızlanıyorum."

"Artık her seyahate çıktığımızda nasıl hissettiğimi anladın," diye cevapladı.

Motor çalıştırıp önümüzdeki SUV'deki Dante'nin peşine takıldığında, cebimden telefonumu çıkarıp Haven'a mesaj yazdım.

Leo: Hırvatistan'a indik. Umarım annenle güzel vakit geçiriyorsundur. Seni seviyorum, *stellina mia*.

Telefonu cebime koyup, düşüncelerim Nicolo'ya yönelir.

Tüm cevapları aldıktan sonra o pisliği nasıl öldüreceğime henüz karar vermedim. Farklı yollar düşünmeye devam ediyorum. Onu döverek öldürmekten, farelerin bağırsaklarını kemirmesine izin vermeye kadar her şeyi düşünüyorum.

Cazzo, fareler söz konusu olamaz çünkü hiç farem yok.

Bir süre sonra Massimo, "Beş dakika var," diyor.

Omuzlarımı silkiyorum ve bugün kimseyi kaybetmemek için sessizce dua ediyorum.

Bakışlarım çevremize odaklanıyor. Kıyı bölgesi lüks ve malikaneler birbirinden oldukça uzak.

Dante hızlanır ve siyah kapılardan geçince tüm SUV'ler onu takip eder. Birkaç saniye sonra, gürültülü bir fren sesiyle dururuz.

Massimo'nun makineli tüfeğini kucağına itiyorum ve kapıyı açarak araçtan atlıyorum. Adamlarım SUV'lerden dökülür dökülmez silah sesleri patlıyor.

Onlar malikaneye baskın yapıp Vito'nun korumalarını etkisiz hale getirirken, Massimo ve ben arkadan geliyoruz.

Dante ön kapıyı ilk kıran kişi olur ve Massimo'ya bakarak "O bir buldozer gibi" derim.

"Sadece işine çok tutkulu," diye cevaplar sağ kolum gülerek.

Cesetlerin fayansların üzerinde dağınık halde yattığı malikaneye giriyoruz, sonra kulaklığımdan Dante'nin sesini duyuyorum. "Havuzun yanındayız."

"Ne tarafa gideceğiz?" diye kimseye özel olarak sormadım.

"Şu kapıdan, patron," diye cevaplar Mattia, solumuzdaki bir kapıyı işaret ederek.

Malikane parlak mavi ve sarı renklerle dekore edilmiş, tuhaf balon hayvan heykelleriyle süslenmiş.

"Cazzo, Vito'nun zevki berbat," diye mırıldanıyorum.

"Bir daha söyle de duyalım," diyor Massimo, Fransız kapılardan geçip verandaya çıkmadan hemen önce.

Bikinili dört genç kadın birbirlerine sarılmış, adamlarım ise silahlarını onlara doğrultmuş durumda.

"Kadınları içeri götürün. Biz çıkmadan onlar çıkmasınlar, ama hiçbir şey görmemelerine dikkat edin," diye emrediyor Massimo.

Gözlerim, ellerinde içkilerle şezlonglarda oturan Nicolo ve Vito'ya takıldı.

Son iki haftadır iyi bir hayat süren bu iki adama bakınca öfkem tehlikeli bir şekilde yükselir.

Dante ve Ricco, silahlarını bu iki pisliğin kafasına doğrultmuş durumda.

"Partiye davet edilmediğim için kırıldım," diyorum, sesim gergin, makineli tüfeğimi Massimo'ya uzatırken.

Sırtımdan Glock'umu çıkarır ve onların yanındaki bir sandalyeye otururum. Garip şekilli çalıları gözden geçirip başımı sallar, sonra kolumu kaldırıp tetiği çekerim.

Vito'nun kafası, kurşun gözlerinin arasına isabet edince geriye doğru savrulur ve içkisi kaldırırma sıçrar.

Şimdi sadece ben ve hayatımı mahveden, Messina'ları benden alan adam kaldık.

Carina'yı kaçırıp benden saklayan adam.

Nicolo'ya bakarak, "Gömleğini ilikle" diye mırıldanıyorum. Silahımı karnına ve gri göğüs kıllarına doğru uzatıyorum. "Kimse bunu görmek istemez."

İçkisini yanına koyup gömleğinin düğmelerini ilikledikten sonra sorar, "Beni nasıl buldun?"

"Aşağılanmış kadınlar hakkında ne derler?" Hatırlamaya çalışıyorum ama sonra başımı sallıyorum. "Önemli değil." Tekrar ayağa kalkıp ona yaklaşıyorum, sonra silahımı sol bacağına doğrultuyorum ve dizinden vuruyorum.

Nicolo bacağını tutarken bir çığlık attı, yüzünde acı belirgin bir şekilde görünüyordu ve bu öfkemi biraz yatıştırdı.

"Haven'ın Carina olduğunu öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı bir düşün," diye homurdandım.

Nefret, Nicolo'nun yüzünü daha da sertleştirir. "Onu öldürmeliydim. Bunun başıma bela olacağını biliyordum."

"Biraz erkek ol da neden yaptığını itiraf et," diye talep ettim. Nicolo bana dik dik baktı. "Neden, sen beni öldüreceksin zaten."

"Evet, ama ya çabuk ölürsün ya da seni işkence ederim." Okyanus manzarasına bakıyorum. "Güney Amerika'da insanlara acı çektirmek için en yaratıcı yöntemleri bilen bir arkadaş edindim. Son zamanlarda bir adamın aletini kestiğini duydum. Düşünsene." Kafamı sallayıp Nicolo'ya tekrar bakıyorum. "Çok acımış olmalı."

"Baban tam bir deliydi!" diye bağırır Nicolo. "Herkes onun ölmesini istiyordu. Ben sadece bunu yapacak cesareti buldum. Ama hayatta kalman çok yazık," diye alay eder. "Bunca zamandır aradığın kızı kendine evlenmeye zorladığını fark ettiğinde ne hissettin?"

Beni kışkırtıyor, öfkemden onu çabucak öldürmem için. Neredeyse işe yarıyor, öfkem içimde patlıyor. Düşünmeden, diğer dizine ateş ediyorum.

Acı çığlıkları intikam arzumun birazını dindiriyor ve diğer bahçe sandalyesine yürüyüp tekrar oturuyorum.

Sinirlenip kendimi kaybetmemek için silahımı Massimo'ya doğrultuyorum. "Onu çok çabuk öldürmeden önce al."

Sağ kolum silahı almaya geliyor ve yanımda duruyor.

Başımı eğerek soruyorum, "Neden Messina'ları öldürdün?"

"Ölüler konuşamaz," diye inler, bacaklarından akan kan kaldırımda birikintiler oluşturur.

"Havlu ya da dizlerine saracak bir şey getir," emrediyorum. "Çok hızlı kan kaybetmesini istemiyorum."

"Kemerini ver," Dante, Ricco'ya kendi kemerini çıkarırken emrediyor.

Kanamayı yavaşlatmak için Nicolo'nun uyluklarına kemeri bağlarken beklerim. Ricco, özel partiyi bölmeden önce kadınların güneşleniyor olabileceği havuzun diğer tarafından havluları alır ve bize doğru koşar.

Nicolo'yu ellerinden geldiğince sardıklarında, o pisliğe kaşlarımı kaldırdım. "O gece ne olduğunu anlat."

"Ne olduğunu biliyorsun. Ailenin ortadan kaldırılması için saldırıları ben emrettim. Ayağımıza çıkan herkes de zarardan nasibini aldı."

"Peki ya Carina?"

“Adamlar kızla geri döndüklerinde, onu kardeşime gönderdim ve evrak işlerinde ona yardım ettim. Bana teşekkür etmelisin. Ailesinin geri kalanı gibi ölmek yerine iyi bir hayat yaşadı.”

Nicolo'ya uzun uzun baktım. "Bana sürün."

Kahkahayı boğazından çıkardı. "Siktir git."

“Biri bıçak bulsun da sikini keselim,” diye bağıryorum.

Nicolo'nun gözleri korkuyla doldu ve Ricco malikaneye koşarken başını çılgınca salladı.

“Ricco dönmeden bana sürünerek gelip merhamet dersin, kafana kurşun sıkırım. Ricco senden önce davranırsa, sikiğın kesilmesinin ne kadar acı olduğunu anlarsın.” Öne eğilip kollarımı uyluklarıımın üzerine dayadım. “Seçim senin.”

Nicolo sandalyeden kayar ve dizleri kaldırıma değdiğinde çığlık atar. Ayağa kalkamayan Nicolo, yüzüstü yere düşer.

"Hadi ama. Denemiyorsun bile," diye alay ettim, gözlerim onun solgun yüzüne kazınmış dayanılmaz acıyı izliyordu.

Nicolo ayağa kalkmaya çalışır ama dizlerini kullanamadığı için kendini bana doğru sürüklemeye başlar.

Ricco malikaneden çıkar ve sert bir itmeyle ve acı dolu bir kükremeyle Nicolo öne doğru dalar ve ayaklarıımın dibine düşer.

Sırt üstü yuvarlanıp bana bakar. "Şu anda hissettiğın şey, Messina'ları öldürüp Carina'yı benden aldığında hissettiğım acının yanında hiçbir şey," diye bağıryorum.

"Merhamet," diye nefes nefese söyler.

"Yalvar!" diye kükrerim, öfkeden titreyerek elimi uzatırım.

Ricco bıçağı avucuma koyar ve Nicolo hıçkırarak, "Lütfen, Leo. Özür dilerim," der.

"Hayır." Başımı sallarım. "Sadece gerçeğı öğrendiğım için üzgünsün."

"Leo." Kolumu havaya kaldırdığımda sesi dehşetle doluyor, sonra yalvarıyor: "Merhamet et bana!"

Ayağa kalkıp onunla göz teması kuruyorum, tüm vücudum bu adamın bana ve Haven'a verdiği acıyla titriyor.

"Leo!" diye çaresizce bağıryor, ben onun yanına çömeldiğimde.

Sesim gök gürültüsü gibi yankılanıyor: "Yılan gibi sürünmek anlaşımamız değildi, Nicolo. Sen sürünmedin."

Bana uzanmaya çalışıyor ama ben tüm gücümle bıçağı göğsüne saplamadan önce elini itiyorum.

Kemik kırılma sesi duyuyorum ve Nicolo'nun ağızından hava fışkırıyor.

İntikam arzum galip gelirken gözlerimiz birbirine kilitlenir. O kanlı bir yığın haline gelene ve bakışları cansızlaşana kadar onu defalarca bıçaklarım.

Hâlâ yetmez, bıçağı bir kenara atıp yumruklarımla dövmeye başlıyorum, göğsümden bir çığlık kopuyor.

"Herkes dışarı!" diye bağılıyor Massimo, sonra omuzlarımdan tutup Nicolo'nun parçalanmış bedeninden uzaklaştırıyor.

Kollarını arkamdan bana doladı. "Bitti. Onu öldürdün."

Massimo'nun kolunu sıkıca tutuyorum, gerçeklik ruhumun derinliklerine işlerken nefes almaya çalışıyorum.

Sonunda Nicolo Romano'yu
öldürdüm. Messina ailesinin
intikamını aldım.

Bölüm 27

Sığınak

Leo, Nicolo'yu aramak için sadece bir günlüğüne gitti, ama onu şimdiden özlüyorum.

Annemi ziyaret etmem gerekiyordu, ama geçmişim hakkında öğrendiğim her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım olduğu için iptal ettim.

Kim olduğumu öğrendiğimizde Leo çılgına döndü ve onu sakinleştirmek için uğraşmak zorunda kaldım, yoksa cinayet şölenine başlayacaktı.

Kanepede oturmuş, Kindle'ımı kucağımda unutmuş, pencereden okyanus manzarasına bakıyorum.

Sofia, hizmetçi, iki saat önce çıktı ve o zamandan beri burada oturmuş ailemi hatırlamaya çalışıyorum.

Sadece küçük parçalar var, ama gerçek anılar yok. Google'da araştırdım ve altı yaşından önceki anıların belirsiz ve parçalı olmasının normal olduğunu yazıyor.

Yine de denemekten vazgeçmiyorum.

Yıllar boyunca aldığım tüm terapiler, soygun sırasında öldürülen ailemle başa çıkmama yardımcı oldu.

Ama... bir de ağabeyimi kaybettim. Ve o bir soygun değildi.

Ailem, Nicolo'nun Leo'yu öldürmek istemesi yüzünden öldürüldü. Ben kaçırıldım.

Öne eğilip fotoğrafları tekrar elime alıyorum. Onlara bakmaya devam ediyorum çünkü ailemi ve ne kadar mutlu olduğumuzu görmek beni onlara daha yakın hissettiriyor.

Yavaşça, bir fotoğraftan diğerine bakıyorum, Diego ve anne babamın yüzlerindeki her küçük ayrıntıyı ezberliyorum.

Telefonumun sesi beni düşüncelerimden koparır. Fotoğrafları yere bırakıp cihazı alıp mesajı kontrol ederim.

Kristen: İtalya'da ne haltlar dönüyor? Bir ay oldu! Çok endişeliyim. Her şeyi paylaştık Haven. Benden bir şey sakladığını anlarım.

Cevap veremeden, başka bir mesaj gönderir.

Kristen: Evinden tüm eşyalarını çıkardım. Yarisı ailemin garajında, geri kalanını depoya koydum.

En iyi arkadaşımı çok özlediğim için içimi bir hüznün kapladı.

Mesaj yazmak yerine, arama tuşuna basıp bağlantının kurulmasını bekledim.

Telefon çaldığı anda Kristen cevap verdi ve ağlayarak, "Aman Tanrım!!! Haven? İyi misin? Annen iyi mi? Orada ne oluyor?"

"Merhaba. Çok üzgünüm." Başımı eğip parmağımla kanepede rastgele desenler çiziyorum. "Çok şey oldu."

"Her şeyi anlat," diye ısrar etti Kristen. "Dur. Sesini duymak çok güzel. Seni özledim."

Kıkırdadım. "Ben de seni özledim." Dişlerimi alt dudağıma bastırdım, sonra dedim ki, "Hani hep okuduğumuz mafya romanlarını bilirsin, değil mi?"

"Konuyu değiştiriyorsun ama evet?"

"Partide gördüğüm yakışıklı adamdan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?" Sesinde temkinli bir tonla cevap veriyor, "Evet?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp, "Her şey berbat olduğunda ve eve dönemediğimizde, o beni kaçırıp zorla evlendi" diyorum.

"Ne dedin?" Kristen nefesini tuttu.

"Endişelenecek bir şey yok. Ben güvendeyim, annem de güvende, ama sana anlatacak çok şey var."

"Bekle... ne?" Sesi kafa karışıklığıyla doludur. "Seni rastgele bir adamla evlenmeye mi zorladılar? Neden?! Ne oluyor lan! Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun? FBI'yı, CIA'yı veya Interpol'ü aramam mı gerekiyor? Harlow'un kardeşi Navy Seal değil mi? Kontrol edebilirim. Eğer öyleyse, yardımcı olabilir."

"Hayır!" diye bağırdım. "Polisi karıştırma. Kimseye söylemeyeceğine söz ver!"

"Evet, söz veremem," diye mırıldanır.

"Her şeyi açıklayayım," derim, derin bir nefes alarak. "Evet, Leo beni evlenmeye zorladı, ama bu... kötü bir şey değil."

"Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?" Kristen sertçe sorar ve sakinliğini kaybetmesine bir saniye kaldığını anlayabilirim.

Umarım bu durum yüzüme patlamaz.

"Leo İtalyan mafyasının başı, yani ben kitaplardaki hayallerimizi yaşıyorum. O muhteşem bir adam, Kristen. Çok yoğun bir karakter ama beni seviyor. Meğer Leo'yu ailem beni evlat edinmeden önce tanıyormuşum. Ailem öldürüldü, Leo vuruldu ve ben kaçırıldım," tüm bilgileri bir an önce vermek için hızlıca anlatıyorum. "Leo bunca zamandır beni arıyordu, ama bu yüzden benimle evlenmedi. Geçmişteki bağlantımızı düğünden sonra öğrendik. Bana onların fotoğraflarını gösterdi ve bana çok şey anlattı. Unuttuğum bir ailem varmış." Bir hıçkırık patladı ve farkına varmadan çirkin bir şekilde ağlamaya başladım.

"Oh, Haven," diyor Kristen, sesi şaşkın. "Neden daha önce aramadın, tüm bu boktan durumdan kurtulmana yardım edebilirdim."

Kristen bu olayların hiçbirinde parmağı olmayan tek kişi olduğu için kontrolsüz bir şekilde ağlıyorum. O benim için yüzde yüz orada olan tek kişi.

"Buradayım. Tanrım, Haven. Keşke sana sarılabilsen," diyor, sesi destekleyici ve sevgi dolu. "Buradayım. Bunları yaşadığın için çok üzgünüm."

Sakinleşmeye başlıyorum. "Ailem hakkında daha fazla şey hatırlayamıyorum, bu çok kötü. Fotoğraflarda çok mutlu görünüyorlardı. Beni ne kadar sevdiklerini görebiliyorum."

"Ah, tatlım."

Derin bir nefes alıp düşüncelerimi topluyorum. "Tamam, Leo'ya geri dönelim. Onun yanında güvende olduğumu bilmeni istiyorum. O çok yalvardı ve hala yalvarıyor. Aslında çok tatlı."

"Bütün bunları sindirebilmek için birkaç şişe şaraba ihtiyacım olacak," diye mırıldanıyor. "Yani bir mafya patronuyla evlisin?"

"Evet."

"Ve sen onun yalvardığını ve bunun tatlı olduğunu düşündüğün için kaçış planı yapmıyoruz, öyle mi?" Sesi alaycıydı ve açıkça aklımı kaçırdığımı düşünüyordu.

"Açıklaması zor. Leo'yu gördüğüm anda aramızda bir bağ oluştu. Evet, hata yaptım, ama o zamandan beri harika davranıyor. Ona aşık oluyorum."

"Tabii." Birkaç saniye sessiz kalıyor. "İtalya'ya geliyorum."

Daha dik oturuyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerekirse, bilet parasını ödemek için karaborsada böbreğimi satarım."

Kıkırdandım. "Bunu yapmana gerek yok. Biletini ben alırım. Kocam çok zengin ve onun parasını harcamakta hiçbir sakınca görmüyorum."

Kız kahkahayı bastı. "Seni iyi eğitmişim."

"Leo eve gelince konuşurum, senin için seyahat ayarlamalarını yaparız."

"Mafya kocan beni öldürmez ya da bir iş anlaşması için evlilik ayarlamaz, değil mi?" diye alay etti.

"Oh, bilmiyorum. Yapabilir," diye şaka yaptım.

Edoardo'nun verandayı kontrol etmek için malikanenin yanından geldiğini görüyorum ve el sallıyorum. Kontrolüne devam etmeden önce gülümsüyor.

"Oooh. Eğer korumalardan hoşlanıyorsan, hoşuna gidebilecek biri var. Tabii bekar ise."

Kristen tekrar gülüyor, sonra sesi ciddileşiyor. "Güvende misin? Mafya patronuyla evlenerek zarar görmezsin, değil mi? Annen ne dedi? O iyi mi?"

"Annem iyi. Şu anda kayınvalidemle birlikte yaşıyor, ama Leo ona bir ev aldı. Tüm evrakların tamamlanmasını bekliyoruz." Nefes alıp devam ediyorum, "Evet, güvendeyim. Evden çıktığımda dört koruma eşlik ediyor."

"Harika, ama Leo'nun yanında güvende misin?"

Cevap vermekte tereddüt etmedim. "Evet. Leo beni çok seviyor Kristen. Gelip ziyaret ettiğinde göreceksin. Beni dünyadaki en önemli kişiymişim gibi hissettiriyor."

"Ah... Yine de bunu kendi gözlerimle görmek istiyorum."

"Ailem hakkında bilgi edinmenin yanı sıra, mutluyum. Leo beni mutlu ediyor."

Yumuşak bir sesle soruyor: "Öyle mi?"

"O, şimdiye kadar tanıdığım hiç kimseye benzemiyor ve çekiciliği bu dünyadan değil."

"Onunla yattın mı?" diye nefes nefese soruyor.

"O benim kocam," diye mırıldanıyorum ve gülümsüyorum. "Bu bir şey ifade etmez. Onunla yattın mı?"

Yanaklarım kızarır ve kanepeye geri uzanıp bacaklarımı sallayarak "Evet" derim.

"Bana her şeyi anlatmalısın!"

"Çok ateşliydi, Kristen." Derin bir nefes alıp çığlık atmadan önce. "Yatakta bir canavar."

"Şimdi neden zorla evlendiğin için onu affettiğin anlaşıldı," diye alay ediyor.

"Evet, muhtemelen," diye şaka yapıyorum. "Ama seks dışında, o... o..."

"O kadar aşıksın ki, dilin tutuldu," diye nefes nefese söylüyor. "Vay canına, Leo'ya sırılsıklam aşık olmuşsun."

"Bunu açıklamak çok zor. Onun pek çok yüzü var. Bir an tatlı ve sevgi dolu, bir an sonra ise iki ayaklı bir baştan çıkarıcı." "Senin için daha çok endişelenmem gerekirdi, ama çok mutlu görünüyorsun," diyor en iyi dedi.

Tekrar oturuyorum. "Bavullarını topla. Leo gelir gelmez, sana İtalya'ya giden ilk uçağı ayırtacağım."

Kristen heyecanla çığlık atar. "Sana sıkıca sarılacağım! Sabırsızlanıyorum."

Bir saat daha konuşup telefonu kapatıyoruz ve ben tekrar kanepeye uzanıyorum.

Kristen'a içimi dökünce kendimi çok daha iyi hissediyorum. Onu daha önce aramalıydım, ama olan biten her şey yüzünden aklıma gelmemişti.

Geçmişim hakkında öğrendiğim her şeyi sindirmek biraz zaman alacak ve her şeyi günbegün yaşamam gerekecek.

Leo'ya gelince?

Evet, ona hızla ve derinden aşık oluyorum.

Düşüncelerim son iki güne dönüyor ve benimle ailem hakkında paylaştığı tüm anıları hatırlıyorum. Onlara olan sevgisi her sözünden belliydi.

Gözlerimi kapatıp evliliğimizi düşünüyorum. Başlangıcı çok zorluydu ve hala çok yeni, ama geleceği düşündüğümde heyecanla doluyorum.

Yan dönüp Kindle'ımı alıyorum ve mafya kitapları koleksiyonuma bakıyorum.

Kim düşünürdü ki bir kitabın içine girip hayallerimi yaşayacağımı?

LEO

Porsche'yi garaja park ettikten sonra mutfaktan geçiyorum, malikane çok sessiz.

Geniş açık fuayeden geçerken bir iç çekme sesi duyarım ve gözlerim Haven'ın kanepede uzanmış olduğunu gördüğüm oturma odasına kayar.

Ona doğru ilerlerken, onun kitap okuduğunu fark ettim ve kesintiye uğrarsa sinirlendiğini söylediğini hatırlayarak, kanepenin arkasına sessizce yaklaştım.

Gözlerim onun üzerinde dolaşıyor, giydiği dar şort ve kaşkorseye bayılıyorum. Kıyafetleri onu lanet bir porno yıldızı gibi gösteriyor ve anında karım için sertleşiyorum.

Kıkırdamadan önce küçük bir ses çıkarır ve yüzümde bir gülümseme yayılır. Ne okuduğunu merak ederek biraz daha yaklaşıyorum ve kelimelere odaklanırken kaşlarım kalkar.

Cihazı elinden alıp sahneyi yüksek sesle okumaya başladım. "Nicolas bir bacağıyla bacaklarımı iki yana ayırırken, eli ateş gibi yanmış kalçama ve bacaklarımın arasına kayıyor. 'Siktir, *moró*.' Beni Yunanca *bebeğim* diye çağırdığını duyunca dudaklarımdan ihtiyaç dolu bir inilti kaçıyor. 'Benim için çok ıslak,' diye inliyor."

"Hayır!" Haven çılgık atarak ayağa fırlar ve Kindle'ı elimden almaya çalışmak için kanepenin arkasına eğilir.

"Bekle, ilginçleşiyor," diyorum gülerek sol kolumla onu tutarken. Sesimi alçaltarak okumaya devam ediyorum, "Onun parmakları girişimi okşarken, gururumun son kırıntılarına tutunarak, vücudumu daha fazla arzu ile doldururken, fısıldıyorum, 'Hala senden nefret ediyorum.'" Kahkahayı patlatıyorum, sonra homurdanıyorum, "Beni istediğin kadar nefret edebilirsin, *moró*." Kemerinin açıldığını duyuyorum ve karnım beklentiyle kasılıyor. "Bu seni sikilmekten kurtarmayacak."

Haven'a kaşlarını kaldırarak bakıyorum. Yüzü kızarmış, dudakları aralık, tahrik olmuş görünüyor."

Kolumu onun etrafına dolayarak, onu kanepenin arkasına kaldırıp göğsüme bastırıyorum. Okumaya devam ederken sesim baştan çıkarıcı bir hal alıyor: "Onun sertliğinin benim açıklığıma baskı yapmasının tadını zar zor çıkarabiliyorum ki, o içime sertçe giriyor. Acı verecek kadar beni gerginleştiriyor. Sonra çaresizce homurdanarak çekiliyor ve benden daha sert ve daha derine giriyor. Onun benim için çok büyük olduğunu anlıyorum."

Elimi Haven'ın kıkına indirip sıkıca kavrarım ve eğilip dudaklarımı çenesine değdiririm. "Seni sertçe sikmemi ister misin, *principessa*? Seni sertçe alıp acıyana kadar amını genişletmemi ister misin?"

"Tanrım, evet." Elini göğsümde yukarı aşağı okşarken tamamen sersemlemiş görünüyor, sonra kolları hızla boynumu sarar ve ağzı ağzıma yapışır.

Dilimi sahiplenici hareketlerle ağzına soktum ve karımı deli gibi öptüm.

Cihazı kanepeye bırakıp, kalçalarını tutup onu kendime doğru kaldırıyorum. Haven bacaklarını bacaklarımın etrafına doladığında, nereye yürüdüğümü görebilmek için öpüşmeyi bırakıyorum.

Sıcak ağzı boynumun yanına yapışıyor ve ben ikinci kata çıkan merdivenlere odaklanmaya çalışırken emiyor ve yalıyor.

Misafir yatak odasına bile ulaşmadan onu duvara bastırıp tişörtünü yırtarak başından geçiriyorum.

"Seni özledim," diye nefes nefese söylüyor, ben de sert meme uçlarından birini dişlerimin arasına alırken şortunu ve külotunu aşağı çekiyorum.

Haven kıyafetleri tekmeliyor, sonra parmakları hızlıca gömleğimin düğmelerini açarken ben kemerimi çözüp fermuarımı indiriyorum.

Silahım arkama düşerken, göğsüme ve boynuma öpücükler yağıdırıyor, avuçları karın kaslarımı ve kalçalarımı çaresizce okşuyor, sonra boxerımı aşağı çekiyor.

Haven sikimi avuçladığında inleyerek elini çekip onu kaldırıyorum, vücudumla duvar arasına sıkıştırıyorum.

Bacakları kıkıma dolanırken, ıslak girişine hizalanıyorum ve ön sevişmeyi umursamadan sertçe giriyorum, sıkı sıcaklığına zorla giriyorum.

"Tanrım!" diye bağıırır, kolları boynuma dolandır ve neredeyse beni boğar.

"*Cazzo!*" Diye bağıırarak içinden çekilip tekrar vahşice içine giriyorum. "Çok ıslak. Çok sıcak."

Vücudum sanki ele geçirilmiş gibi hareket ediyor, nefesim dudaklarımdan patlayarak çıkıyor. "Tanrım, Leo," diye bağıırıyor Haven, omuzlarımı ve boynumu tırmalamaya başlarken.

boynuma tırmanmaya başlar.

Amcığı sıkı sıkıya o kadar sıkı sıkıyor ki, birkaç saniye boyunca görüşüm kararıyor. Vücudu benimkine yapışıp orgazm olurken bana sarıldığı anda, yoğun bir zevk beni sarar.

Bacaklarım ecstasy'den titriyor, ona her damlamamı vermek için deli gibi çabalarken.

İlk seviştikten sonra Haven, rahim içi araç taktığını söyledi. Onu çıkarmak istiyorum.

Karımın benim çocuğuma hamile kalmasını istiyorum.

Gesù Cristo, Haven'ın benim çocuğumu taşıdığı görüntüsü içimde başka bir zevk dalgası yaratıyor. Yoğun orgazmdan inlerken onu kendime sıkıca sarıyorum, sonra bacaklarım uyuşuyor ve o hala bana sarılmış haldeyken yere çöküyorum.

Haven boynuma doğru nefes nefese, vücutlarımız ince bir ter tabakasıyla kaplı.

"Tanrım," diye nefes nefese söylüyor. "Bundan sonra ön sevişme için bana ateşli sahneler okuyacaksın."

Nefes nefese gülümsüyorum.

Ben dizlerimin üzerinde, Haven maymun gibi bana yapışmış halde, hala onun içindeyim.

Başımı geri çekip yüzüne bakıyorum. "Beni özlediğini söylemiştin?"

O başını sallar ve eğilip çeneme öpücükler kondurur. "Evet. Her şey yolunda gitti mi?"

"Her şey yolunda gitti. Nicolo'yu öldürdüm ve ailenin intikamını aldım." derken göğsümü inanılmaz bir tatmin duygusu doldurur.

Yüzünde hüznü bir ifade belirince, ayağa kalkarken onu sıkıca sararım. Onu banyoya taşır ve yere indirirken içimden çıkarırım.

Musluğu açtım ve su ısınırken Haven'ın yüzünü ellerimle çerçeveleyip dudaklarına nazıkçe öptüm. "Bütün bu boktan şeyler sonunda

bitti. Artık sadece sana ve birlikte yaşayacağımız hayata odaklanabilirim."

"Kapanışını yaptığın için mutluyum," diyor ve duşa girmek için uzaklaşıyor.

Onunla birlikte duşa giriyorum ve başımı eğip gözlerine bakıyorum. "Ne oldu?"

Kafasını salladı. "Hiçbir şey. Sadece zor bir gün oldu. Çocukluğumla ilgili öğrendiğim her şeyi sindirmeye çalışıyorum."

"Yardım almak için bir uzmana gitmek ister misin?"

Haven başını sallar. "Terapiye artık hiç ihtiyacım yok." Bana yaklaşır ve elini dövmeme koyar. "Ama Kristen'ı İtalya'ya götürmek istiyorum."

"En yakın arkadaşın mı?" diye sorarak emin olmak için tekrar soruyorum.

"Evet. O benim için çok özel biri, bu yüzden geldiğinde sana iyi davranmanı istiyorum."

"Aziz gibi davranırım," diyorum. "Onun için özel jet gönderirim. Tarih ve saati söyle yeter."

Haven'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım. Özel jetiniz mi var? Kristen, Whitefish'teki evimizden eşyalarımızı taşımak zorunda kaldı. Bazı eşyalarımızı uçağa getirebilir mi?"

Amerika'daki eşyalarını düşünmeliydim. "Tabii ki, *principessa*." Alnına bir öpücük kondurup onu kollarına alıyorum. "Daha önce düşünmediğim için özür dilerim. Kristen'a yardım etmesi için adamlar göndereceğim, böylece her şeyi havaalanına taşımakla uğraşmak zorunda kalmaz."

Haven geri çekilir ve bana meraklı bir bakış atar. "Edoardo bekar mı?"

Alnımda koyu bir kaş çatma belirir. "Neden?"

"Eğer öyleyse, Kristen'ı almaya gönderebilir misin?"

Bir şeyler çevirdiğini hissediyorum ve ona soruyorum, "O güzel kafanda neler dönüyor?"

"Hiçbir şey. Sadece Kristen için en iyi korumayı istiyorum." "Hmm... Tek nedenin bu olduğundan emin misin?"

Haven içini çekerek, "Tamam. Kristen Edoardo'yu sevecektir. Onunla burada olduğu sürece hep çalışıyor, bu yüzden uçuş sırasında Kristen'a onunla baş başa vakit geçirmek istiyorum."

Elimi kaldırıp çenesini kavradım. "Evet, Edoardo bekar, onu gönderirim, ama bu kadar konuşmak yeter."

Ağzımı Haven'ın ağzına yapıştırıp, tüm dikkatinin bana ait olduğundan emin olana kadar onu öptüm.

Bölüm 28

HAVEN

Leo, ailemin tüm eşyalarının depoda olduğunu söylediğinden beri hem heyecanlı hem de gerginim.

Depoya doğru koridorda yürürken telefonum çaldı ve çantamdan hızla çıkardım.

Ekranı açtığımda Kristen'dan bir mesaj görürüm ve gülümserim.

Kristen: Havaalanına gitmeme gerek yok, emin misin? Gümrük falan ne olacak?

"Kristen gümrük konusunda endişeli," diyorum Leo'ya.

Durur ve telefonumu elinden alır. Sesli mesaj göndermeye başladığında gözlerim fal taşı gibi açılır. "Merhaba Kristen. Ben Haven'ın kocası Leo. Hiçbir şey için endişelenme. Adamlarım her şeyi halledecek." Kol saatine bakar. "Edoardo iki saat içinde orada olacak. Ona güvenebilirsin. Sana iyi bakacaktır."

Telefonu bana geri verirken gururla gülümsüyor. "Bu, arkadaşını rahatlatacaktır."

Ekрана bakıyorum ve Kristen'ın sesli mesaj kaydettiğini görüyorum. Mesaj geldiğinde, oynat düğmesine basıyorum.

"Merhaba Leo, ben Kristen, Haven'ın en iyi arkadaşı, aynı zamanda 'en sevdiği kişi' olarak da bilirim. Her şeyi ayarladığın için teşekkürler. Şimdiden söyleyeyim, kızım İtalya'ya varır varmaz seninle konuşmamız gerekecek."

"Kahretsin," diye mırıldandım. Leo'ya özür diler gibi baktım. "Beni çok sevdiği için."

"Merak etme."

Yürümeye başladığımızda başka bir sesli mesaj geliyor ve oynat düğmesine bastığımda Kristen şöyle diyor: "Bu sadece senin kulağın için Haven." Cihazı kulağıma götürüyorum ama Leo beni durdurmak için bileğimi tutuyor ve en iyi arkadaşım çılgılık atıyor: "Hay sikeyim! Sesi çok seksi. Lanet olsun kızım. Kaçmaya çalışmamana şaşmamalı. Ben de burada "evet efendim, ne dersiniz efendim" diyordum. Lütfen bana onun bir fotoğrafını gönder de, onunla tanışmadan önce şoku atlatayım. Leo'yu sana evlenmeye zorladığı için kafasına bir tokat atmak istediğim bir anda, bir de senin kocana salya akıtmak istemem."

Leo kahkahalarla güldü ve kolunu bana dolayarak, "Öp beni" diye emretti.

"Ne?"

"Beni öp ki arkadaşın senin olduğumu görsün. Fotoğraf çekeceğim."

Kamera simgesine dokunduğunda, omuzlarından tutup çenesini öptüm, böylece yüzü fotoğrafta görünecekti.

Onu bırakıp telefonu alıyorum ve fotoğrafa bakıyorum. Kahretsin, yüzündeki o sırıtış beni aptallaştırıyor.

Gönder tuşuna basıp Kristen'in cevabını bekliyorum. Birkaç saniye geçiyor ve ekranım alev ve terli yüz emojileriyle doluyor.

Kristen: Ben de seksi bir İtalyan erkek istiyorum. Arkadaşları var mı?

Haven: Bir tanesi şu anda sana geliyor. Edoardo'ya sabırlı ol.

Edoardo'ya biraz sabırlı ol. Biraz karamsar biridir.

Kristen: Bana karizmatik, seksi bir İtalyan koruma mu gönderdin? Beni sevdiğini biliyordum.

"Gel, *prenses*," diyor Leo, kolunu omzuma atıp beni koridora doğru yönlendirirken.

Hızlıca başka bir mesaj yazıyorum.

Haven: Uçağa bindiğinde haber ver. Seni seviyorum!

Sağa dönüyoruz, sonra Leo durup bir şifre giriyor. Diğer odalara bakıyorum, hepsinin kilidi var.

"Bu odanın kilidi yok mu?"

"Hayır. Ekstra güvenlik önlemi aldırıldım." Bir an durur. "Yıllardır buraya gelmemiştim. Çok zordu."

İkimiz de kapının önünde duruyoruz ve ben onun elini sıkıca tutuyorum, midemde aniden şiddetli bir gerginlik hissediyorum.

Ya hiçbir şeyi tanıyamazsam?

Ya tüm eşyaları görmek, unutulması gereken anıları canlandırır mı? "Hazır mısın?" diye sorar Leo.

Başımı sallayıp itiraf ediyorum: "Korkuyorum."

Elimi kaldırıp, parmaklarımızı birbirine kenetlemeden önce elime bir öpücük kondurur. "Ben buradayım."

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum. "Tamam. Hazırım."

Leo kapının kolunu tutup sürgülü kapıyı açar ve ışığı yakar.

Gözlerim kahverengi bir oturma grubu, iki lamba, bir televizyon, bir duvar ünitesi ve üzerinde "oturma odası" ve "mutfak" yazan kutuların üzerinde hızla dolaşıyor.

Kanepelere yaklaşırken Leo, "Üç oda daha var," diyor. Kumaşın üzerine parmaklarımı sürüyorum ve üzerinde zıpladığım anı bir an için gözümün önüne geliyor.

"Annem kanepeye atladığımda kızardı, düşüp canımı yakarım diye korkardı," diye fısıldadım.

"Hiç dinlemezdi," diye mırıldanır Leo. "Nasılsın?" Ona bakarım.

"İyiyim."

"Gerçekten mi?"

Omuzlarımı silkiyorum ama çenem titremeye başlayınca yüzümü ondan çeviriyorum.

Leo'nun kolları beni sarar ve ben yüzümü göğsüne gömerim. Sesim boğuk çıkar: "Çok ağır geliyor. Ailemin öldürüldüğünü hep biliyordum, ama evlatlık verildikten sonra onları hiç düşünmemiştim. Onları nasıl unutabildim?"

"Çok küçüktün, *stellina mia*."

"Biliyorum." Başımı çevirip odadaki her şeye bakıyorum. "Çok üzücü. Fotoğraflarda çok mutlu görünüyorlar. Beni ne kadar sevdiklerini görebiliyorum. Keşke tek tek anlardan daha fazlasını hatırlayabilseydim."

Leo başımın üstüne bir öpücük kondurur ve "Onlar senin anıların olana kadar benim anılarımı seninle paylaşmaya devam edeceğim" der.

Bütün öğleden sonrayı tüm depoları inceleyerek geçiriyoruz. Leo bana ailem hakkında daha fazla şey anlatırken, ara sıra kısa anılarım geri geliyor.

Depodan çıktığımızda, geçmişimi hatırlamaya çalışmaktan yorgun düşmüşüm.

Leo'nun annesinin evine giderken sürekli bana baktığını hissediyorum, sonra diyor ki, "Yorgun görünüyorsun, *principessa*. Annemi arayıp

ve yemeği iptal edip eve gidip dinlenmeni ister misin?"

"Hayır, annemi birkaç gündür görmedim. Onunla vakit geçirmek istiyorum."

"Tamam." Elimi sıkıca tutuyor.

Gösterge panelindeki ekranda bir mesaj beliriyor ve Edoardo'dan geldiğini görünce öne eğilip mesajı açıyorum.

Edoardo: Kristen'ı aldım. Jet yakıt ikmali yapılırken adamlar her şeyi yüklüyor.

Ayaklarımın yanında duran çantamı hızla alıp telefonumu çıkarırım.

Kristen'dan bir mesaj görürüm ve hemen açarım.

Kristen: Edoardo'nun yanında güvende olduğumdan emin misin? "Düşünceli" dediğinde huysuz olacağını düşünmüştüm. Bana bir kez daha ters ters bakarsa altıma işeyeceğim.

Haven: Sana zarar vermez. Onun yanında güvendesin. Söz veriyorum.

Mesajı hemen okur ve cevap verir.

Kristen: Tamam. Ürkütücü havası bir yana, o çok seksi. Adamlara emirler yağdırmasını izliyorum ve içimdeki fahişenin ona tırmanmasını engellemeye çalışıyorum.

"Kristen Edoardo'dan ödü patlıyor," diyorum Leo'ya. O ekrana dokunup Edoardo'yu arıyor. "Hayır! Aramayın!"

"Evet, patron?" Edoardo cevap verdi ve ben içimden inledim. "Kristen'ı korkutuyorsun," diye mırıldandı Leo.

"Nasıl? Adamlarla meşgulüm. Bayan Toscano'nun eşyalarını yüklüyoruz."

"Daha az tehditkar ol," diyor Leo. "Gülümsemek yardımcı olabilir." Edoardo iç çekiyor. "Tamam."

Hızla Kristen'a bir mesaj yazıyorum.

Haven: Leo, Edoardo'yu arayıp korkutmayı bırakmasını söyledi.

Kristen: Teşekkürler. Adam bana gülümsedi ama çok tehditkar görünüyordu. Sanırım beni öldürmeyi planlıyor.

Haven: Öyle bir şey yapmaz. Edoardo'ya güveniyorum. Panik yapma ve seyahatin tadını çıkar. Annelerimizle akşam yemeği yiyeceğiz, bu yüzden bir süre sessiz kalabilirim. Yarın sabah görüşürüz!!!

Kristen: İtalya'ya kadar uyuyacağım. Akşam yemeğinin tadını çıkar ve annene selam söyle.

Haven: Tamam. Tatlı rüyalar.

"Daha iyi mi?" Leo, annesinin evinin önüne arabayı park ederken sorar.

"Evet. Edoardo'ya alışacaktır."

"İkisinin bir araya gelmesini umuyordun, ama" derken kapıyı açar.

Ben de arabadan inip gülümserim, "Hala umut var."

Leo arabanın önünde durur ve elini bana uzatır. Avucumu onun avucuna koyduğumda, Riccardo'ya bakarak beni ön kapıya götürür. "Burada durum nasıl?"

"Önemli bir şey yok patron. Kadınlar mutfakta yemek hazırlıyor, ben de dışarıda saklanıyorum."

"Ricco'yu bir süreliğine senin yerine görevlendiririm, sen biraz dinlen," diyor Leo.

"Harika olur. Teşekkürler, patron."

Leo ön kapıyı açar ve eve girdiğimizde havada lezzetli bir koku vardır.

Beni mutfığa götürür, annem tencerede bir şeyler karıştırırken, Bayan Toscano dört kişilik mutfak masasına tabak ve çatal bıçakları koymaktadır.

"Merhaba," derim, Leo'nun elinden kurtulurum.

"Merhaba tatlım!" Annem tahta kaşığı bırakıp bana doğru gelerek sarılırken, Leo annesinin iki yanağına öpücük kondurur.

Herkes selamlaşmayı bitirince Leo bir sandalye çekip oturur. "Riccardo'nun yerine Ricco'yu koyacağım."

"Tamam," diye cevapladı annesi ve masayı hazırlamaya devam etti.

"Nasılsın?" Annem gözlerini yüzüme kaydırarak, başa çıkamadığımı gösteren işaretler arıyor.

"İyiyim. Sabahı ailemin eşyalarını karıştırarak geçirdik. Birkaç şey daha hatırladım."

"Güvenle bize döndüğüne sevindim Haven," diyor Bayan Toscano. "Leo seni çok özledi."

"Anne," diye homurdanır.

Konuyu geçmişimden uzaklaştırmak için anneme, "Kristen yolda. Yarın sabah burada olacak. Günü onunla geçireceğim, o yerleşince öğle yemeğine ya da gezmeye çıkabiliriz," diyorum.

"Çok isterim," diye cevapladı annem. "Eşyalarımızı getirmesi sorun olur mu?"

"Evet. Leo yardım için adam gönderdi." Leo'nun soluna oturup elini tutuyorum.

Leo annemin gözlerine bakar ve şöyle der: "Artık her şey yoluna girdiğine göre, Haven'ı büyüttüğün ve ona iyi bir hayat verdiğin için teşekkür etmek istiyorum."

Annemin yüzünde şaşkınlık belirir ve Leo'nun bu sözlerinin onun için çok önemli olduğunu anlarım. Bir süre sonra cevap verir: "Rica ederim. Haven için her şeyi yaparım."

Elini sıkarken dudaklarım minnettar bir gülümsemeyle kıvrılır.

Annelerimiz tüm yemekleri masaya getirirken, gözlerim Leo'nun yüzünde dolaşır.

Aniden, onu sevdiğimi fark ediyorum. Bu düşünce beni altüst ediyor.

"Ne?" diye soruyor.

Başımı sallayıp elimi onunkinden çektim. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey gibi görünmüyordu."

Ona şakacı bir gülümseme atıyorum. "Bir kadın kocasına bakamaz mı?"

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "İstediğin kadar bakabilirsin, *principessa*."

Annem ve Bayan Toscano oturunca, Leo'nun tabağını alıp soruyorum

"Sana her şeyden biraz koyayım mı?"

"Lütfen." Tabağına yemek koyarken gözleri sevgiyle üzerimde. Tabağı önüne koyduğumda, eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor.

Yemeye başladığımızda, güvenli konulardan uzak dururuz ve sohbet doğal bir şekilde akar.

Yemekten sonra anneme bulaşıkları yıkamada yardım ediyorum. Leo ve annesi bize biraz yalnız kalmamız için izin verdiklerinde çok sevindim.

"Leo ile aranız nasıl?" diye sorar annem.

"Çok iyi." Tabakları kurularken anneme bakıyorum. "Mutluyum."

Annem bir an bana bakar, sonra "Sana sanki sen onun tüm dünyasıymışsın gibi bakıyor" der.

"Bana öyle hissettiriyor." "Yavaş

yavaş ilerle, tatlım."

Kıkırdandım. "Bunun için biraz geç değil mi?"

Annemin elleri hareketsiz. "Neden öyle diyorsun?"

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için kapıya bir göz attım, sonra anneme yaklaşıp fısıldadım, "Onu seviyorum."

Şok, yüz hatlarını gerdi. "Bu kadar çabuk mu?"

Omuz silerken bulaşıkları kurulamaya devam ettim. "Kalp ne isterse onu ister."

"Evet, ama..."

Kafamı salladım. "Onunla evliyim anne. Leo bana çok değer veriyor. Fikirlerimi ve hayallerimi önemsiyor. Dürüst olmak gerekirse..." Gözlerini tekrar gözlerine kilitledim. "...O, tanıdığım en harika erkek. Ona sahip olduğum için çok şanslıyım."

Annemin çenesi titrer. "Sadece senin için en iyisini istiyorum, tatlım."

Sesim güvenle doludur. "Leo en iyisi." Bakışları benimkilerle buluşur, sonra başını sallar. "Sen mutlu olduğun sürece."

Konuyu değiştirerek soruyorum, "Kendi evine taşınmak için heyecanlı mısın?"

Annem başını sallar. "Martina ile konuştuk. Onunla kalmayı düşünüyorum. Çok ortak yanımız var ve onunla vakit geçirmeyi seviyorum."

"Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" diye hayretle soruyorum. "Başında çok şey var, Haven."

"Evet, ama bu iyi bir haber! Değil mi?"

Annem gülümseyerek başını sallar. "Bir arkadaşın olması güzel."

Kolumu annemin beline dolayıp ona sarılırim. "Bunu duyduğuma çok sevindim anne."

"Peki, ben burada kalacaksam, Leo'nun aldığı ev ne olacak?"

Omuz silkiyorum ve bir an düşünmeden sonra bir fikir buluyorum. "Hala dekore edebiliriz, sonra Kristen ziyarete geldiğinde orada kalabilir."

"İyi fikir," diyor annem.

Bulaşıkları yıkadıktan sonra oturma odasına giderken Leo ile annesinin konuşmasına kulak misafiri oluruz.

"Evi satabilirsin," diyor Bayan Toscano, biz oturma odasına girerken.

"Emin misin?" diye sorar Leo. "Uzun zamandır yalnız yaşıyorsun."

"Etrafta birinin olması güzel," diye itiraf eder Bayan Toscano. "Dakota ve ben çok yakınlaştık."

"Eğer istediğin buysa anne, benim için sorun yok."

Oturma odasına girdiğimizde Leo bana bakıyor. "Annen burada kalmaya karar verdiğini söyledi mi?"

"Evet." Yanına oturup elimi bacağına koyuyorum.

Leo kolunu omuzlarıma doladı ve "Evi satacağım" dedi.

"Kristen ziyarete geldiğinde kalması için tutabilir miyiz? Böylece burada kaldığında kendi alanı olur."

"Tabii." Alnıma bir öpücük kondurur. "Senin için her şeyi yaparım."

Ayrılmadan önce biraz daha kalıyoruz. Eve dönerken, olan biten her şeyi ve hayatımın ne kadar değiştiğini düşünüyorum.

Leo, tepenin yanındaki uzun yolda arabayı sürerken, ben pencereden okyanusa vuran ay ışığını izliyorum.

"Kristen'ı görmek için sabırsızlanıyorum," diyorum Leo'ya. "O en güzel sarılmayı o bilir."

"Bana dokunmadığı sürece," diyor Leo. "Bu vücut sana ait."

Başımı çevirip ona gülümsüyorum. "Öyle mi? Tamamen benim misin?"

Bana baştan çıkarıcı bir bakış atıyor ve içimi ateş gibi yakıyor. "Her bir santimi."

Bölüm 29

LEO

Mutfakta Haven ve kendime çay hazırlarken çok iyi bir ruh halindeyim.

O ada mutfakta oturmuş, çok heyecanlı görünüyor.

"Sabah uyandığımda göğsümü öpüp kucağıma tırmanmanı çok sevdim," diyorum.

Yüzünde geniş bir gülümseme yayılıyor. "Öyle mi?"

"En sevdiğim kısım, beni at gibi sürmen."

Kıkırdayarak gülüyor, sonra kaşlarını bana doğru oynatıyor. "Binmeyi seviyorum."

Onun önüne bir fincan çay koyuyorum ve kendiminkini ağzıma götürürken sesimi alçaltıp "Her sabah bana binebilirsin" diyorum.

"Sesini öyle yapma ve Kristen varken kesinlikle öyle sırtma."

Fincanımı yere koyup Haven'ın arkasına geçtim. Eğilip boynunun yanına bir öpücük kondurdum. "Hmm... Sahiplenici davranman beni tahrik ediyor."

"Olmaz. Her an gelebilir. En iyi arkadaşımın mutfakta beni sikerken görmesini istemiyorum."

Saçlarını avuçlayıp başını geriye çekip boynunu hafifçe ısırdım.

"Leo," diye inledi Haven, arzusu irislerini erimiş karamel gibi yapıyordu.

Çenesini kavrar ve onu sertçe öperim. Onu bırakıp çayımı alırken, "Umarım Kristen kulak tıkacı vardır. Bu gece seni acayip becereceğim," derim.

Karım, şehvetin yarattığı trans halinden çıkarken birkaç kez gözlerini kırıştırır. "Lanet olsun, bu kadar iyi bir baştan çıkarıcı olman haksızlık."

Kıkırdamaya başlarım ama bir araba malikaneye yaklaşırken sesi duyunca keserim. Haven ayağa fırlar ve mutfaktan koşarak çıkar, "Geldi!" diye bağırır.

Fincanımı tekrar masaya koyup karımın peşinden giderim. Evden çıkıp Haven'ın arabaya koştuğunu izlerim. Yolcu kapısı açılır ve sarışın bir kadın dışarı fırlar. İki kadın birbirlerinin kollarına atılır, sonra o kadar yüksek sesle çığlık atarlar ki Edoardo benim yönüme koşar.

"Susmuyor," diye homurdanıyor bana ulaştığında. "İyi şanslar, patron."

Bir kahkaha attım ve omzuna hafifçe vurdum. "Onu getirdiğin için teşekkürler."

Muhafızlara işaret etti. "Adamlarıma bir bakayım."

O uzaklaşırken Haven ve Kristen bana doğru geldi. Kristen'in bakışlarının üzerimde dolaştığını ve gözlerinde korku belirmediğini gördüm.

Benden güvenli bir mesafede durduğunda çenesini kaldırdı. "Umarım Haven'ı çok seviyorsundur da beni vurmazsın, çünkü sana söylemeliyim ki onu seninle evlenmeye zorlamak çok kötü bir şeydi." Nefes almadan devam etmeden önce ona baktım. "Bunu da aradan çıkardığımıza göre, tanıştığımıza memnun oldum." Başka bir şey söylemek isteyip istemediğini bekliyorum, sonra mırıldanıyor, "Ya da söylemeyeceğim. Seni kızdırıp beni vurmaya karar verip vermeyeceğine bağlı." Haven'a bakıyor, "O benim için fazla yoğun. Bir şey yap."

"Onun ağzını açmasına izin vermiyorsun," diyor Haven, yüzünde güzel bir gülümsemeyle.

"Berbat şey konusunda özür dilerim. Daha farklı davranmalıydım, ama Haven beni altımdan kaydıldı ve ona sahip olmak zorundaydım." Kristen'in gözleri bana çevrilir, ağzı açık kalır. "Ve evet, Haven'ı her şeyden çok seviyorum, bu yüzden seni vurmayacağım."

"Oh, iyi," Kristen rahat bir nefes alır ve etrafına tedirgin bir şekilde bakar. "Ee, sen gerçekten İtalyan mafyasının başı mısın?"

"Evet."

O, sanki altını ıslatacakmış gibi başını sallar.

"Ama senin için ben sadece en iyi arkadaşının kocasıyım. Burada kaldığın sürece güvende olacağına söz veriyorum."

"Tamam." Kisten rahat bir nefes alır. "Bunu bilmek iyi oldu."

Kenara çekilip ön kapıyı işaret ettim. "İçeri gelin. Uzun uçuştan yorgun olmalısınız."

"Uçakta uyudun mu?" Haven, Kristen'i eve çekerken sorar.

"Hayır. Gözümü bile kırpmadım, ama merak etme, yorgun değilim."

Mutfığa doğru yürürken, "Bir şey içmek ister misin Kristen?" diye soruyorum.

Kadınlar antrede durup bana dönüyorlar. "Kahve iyi olur," diyor Kristen.

Kapıdan geçip kahve yapmak için uğraşırken arkamda ayak sesleri duyunca soruyorum, "Ne istersin, *principessa*?"

"Bir fincan çay daha lütfen."

İşimi bitirince içeceklerini tezgaha koyup, "Sizi baş başa bırakayım da sohbet edersiniz," diyorum.

Haven'ın gözleri yüzüme çevrilir. "Dışarı çıkacağımızdan bahsetmemiştin."

"Hayır, ben ofisimde Kindle'ında araştırma yapacağım." Haven şiddetle kızarır, sonra homurdanır, "Sakın yapma."

Kristen'in yüzünde geniş bir gülümseme yayılır. "Sana önerebileceğim birkaç kitap var."

"Sus!" Haven, Kristen'in omzunu şakacı bir şekilde itti.

Karımın yanına yürürüm, elimi boynunun arkasına dolayarak onu kendime doğru çekerim ve eğilirim. Dudaklarım onun dudaklarına birkaç kez dokunur, sonra ona şefkatle öperim.

Geri çekilip gözlerini gözlerime kilitlerim ve sevdiği baştan çıkarıcı ses tonuyla konuşurum. "Öğlen iki civarı yemek hazırlarım."

Gülümsemesini saklayamadan "Teşekkür ederim" diye cevap verdi.

Mutfaktan çıkarken Kristen'in çığlıklarını duyarım. Ardından Haven'ın hiç bıkmayacağım neşeli kahkahaları gelir.

Haven'ın Kindle'ında araştırma yapacağım derken şaka yapıyordum. Dünyanın en büyük inşaat şirketlerinden birinin CEO'su olmak için yarışan bir müşterim var. Rakibinin karanlık işlere bulaşmış gibi gösterecek sahte bilgiler uydurmam gerekiyor.

Ayrıca Haven için bir sürpriz planlıyorum, umarım zamanında hazır olur.

HAVEN

"Affedersiniz, hanımefendi," diye bağırarak Kristen eliyle yüzünü havalandırıyor. "*Principessa mı?* Ve o öpücük. Vay canına!"

Başımı sallayarak çayımı alıp bir yudum içiyorum.

"Şimdi ona neden aşık olduğumu anlıyorum. O sırtış, yumurtalıkları çalışan her kadını eritebilir."

Onun aptallığına gülerek kahvemi alıp "Bana bu muhteşem malikaneyi gezdir" der.

Mutfaktan çıkarken soruyorum, "Edoardo ile uçuşun nasıldı?"

"Çok sessiz. Konuşmanın çoğunu ben yaptım. Diş çekmek gibiydi." Bana bir bakış attı, sonra başını salladı. "Hayır, o güzel kafandan ne planlıyorsan yapma. Edoardo yakışıklı olabilir, ama benim zevkime göre çok ciddi ve sessiz."

Kolunu koluma takarak dudaklarımı büzüyorum. "Kahretsin, fikrim suya düştü."

Oturma odasında dururuz ve Kristen pencerelere bakınca nefesini tutar.

"Tanrım, manzara muhteşem."

"Dışarıda oturalım." Sürgülü kapıları açtım ve dışarı çıktığımızda sordum, "Leo hakkında ne düşünüyorsun?"

Kristen, merdivenlerin en üstüne oturana kadar bekledi, sonra bana baktı. "Dürüst olmak gerekirse, çok yoğun ve gözlerinde biraz ürkütücü bir bakış var."

"Evet, benim de ilk izlenimim öyleydi, ama onu tanıdıkça korkutucu olmaktan çıkıyor."

Gözleri benimkilerde bir şey arar, sonra "Seni götürdüğünde altına sıçmış olmalısın." der.

Dudaklarım gülümsemeyle kıvrıldı. "Tanrım, altıma sıçtım. Leo beni titretmişti." Dalgalara bakarak ekledim, "Düğünden sonra beni iki hafta yalnız bıraktı ve geri döndüğünde bambaşka bir insana dönüşmüştü. Beni affetmek için yalvardı. İlk randevumuzda beni okyanusun ortasındaki bir yata uçurdu."

. Büyüliydi." Kristen, dudaklarımdan çıkan her kelimeyi adeta yutuyor. "O zamandan beri mükemmel."

Bana birkaç saniye bakıp durdu, sonra dudakları kıvrıldı. "Mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim."

"Ailen hakkında öğrendiğin her şeyle nasıl başa çıkıyorsun?"

Derin bir nefes alıp omuzlarımı silkiyorum. "Küçük şeyleri hatırlıyorum. Dün Leo beni bir depoya götürdü. Saldırıdan sonra annemlerin evinden her şeyi toplayıp bunca yıl saklamış."

"Vay canına."

Kollarımı dizlerimin üzerinde kavuşturuyorum. "Leo, yatak odasındaki bir kaide üzerinde cam bir kutuda benim tek boynuzlu at oyuncağımı saklıyor."

"Haven," diye fısıldadı. "Bu çok üzücü."

"Kim olduğumu anladığında," başımı sallarım, "yüzündeki ifadeyi asla unutmuyacağım."

"Kaçırıldığımı öğrendiğinde nasıl hissettin?"

"Gözlerimden yaşlar boşaldı. Çok ağır geldi." İç çekiyorum. "Leo'yu benden çok daha fazla etkiledi."

"Şimdi iyi mi?" diye sorar. "Evet."

Sanırım."

Biraz daha ailem hakkında konuşuruz, sonra o sorar, "Leo ile evli olmaktan gerçekten memnun musun? Söyle yeter, seni buradan çıkarırım."

Gülerek omzuna hafifçe dokundum. "Onunla evli olmayı seviyorum, hayatını tehlikeye atmana gerek yok."

"Leo sana alyans verdi mi?"

Sol elime bakıyorum. "Verdi. Düğünden hemen sonra çıkardım ve geri verdim. Unutmuştum."

"Tanrım, ya o senin bunu hatırlamanı bekliyorsa, sana tekrar vermek için?"

Kafamı salladım. "Leo oyun oynamaz. Bence o da unutmuştur." Kristen'a baktım, sarı saçlarını ve gri gözlerini inceledim, sonra "Seni tekrar görmek çok güzel" dedim.

Kolunu omuzlarıma doladı ve bana yaslandı. "Ben de seni özledim, canım."

"Sana bir teklifim var," diyorum.

O tekrar dikleşir ve kaşlarını kaldırarak bana bakar. "İtalya'ya taşınırsam ailem çılgına döner."

Kahkahalarım patladı. "Buraya taşınmanı çok isterdim ama mesele o değil. Leo bana çok para verdi ve ben mezbahalardan atları kurtaran bir hayır kurumu kurmak istiyorum. Var mısın?"

"Ayı ormanda sıçar mı?" diye nefes nefese sorar. "Tabii ki katılmak istiyorum!"

"Maaş da veririm," diye ekledim. "Montana'da bir çiftlik alıp orada atları kurtarıırken, ben de İtalya'da hayır kurumunu yönetebiliriz diye düşünmüştüm."

"Buna yüzde yüz katılıyorum." Beni sıkıca sarar ve kulağıma bağırır, "Tanrım, atlarla çalışmak bir hayalin gerçekleşmesi olacak!" "Fikri beğendiğine sevindim," derim ayrılırken. "Burada burada olduğun süre içinde her şeyi ayrıntılı olarak planlayabiliriz."

"Dur biraz." Bana merakla bakar. "Leo sana çiftlik alacak kadar ne kadar para verdi?"

Birbirimizden hiçbir şey saklamamıştık ama Leo ile aramızda kişisel bir konu olduğu için ona ne kadar olduğunu söylemek istemiyorum.

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Çok. Şanslıyım ki, yatırım yapmama yardım ediyor, böylece faizini hayır işleri için kullanabileceğim."

"Vay canına."

Bir süre hayır işleri hakkında konuşuyoruz, sonra Kristen, "Jet lag beni mahvetti. Birkaç saat uyuyacağım," diyor.

Ayağa kalkıp eve geri döndük. "Saat ikide hala uyuyorsan öğle yemeğini fırına koysam mı?"

"Lütfen."

Kristen'i merdivenlerden yukarı, eski yatak odama götürdüm ve etrafa bakarken gözlerinin büyüdüğünü gördüm. "Tanrım, Haven. Bu oda çok güzel. Hatta balkonu bile var."

"Eskiden benim odamdı. Yatak oldukça rahat."

Bana sorgulayan bir bakış attı. "Senin odanı alıyorsam, sen nerede uyuyacaksın?"

"Eşyalarımı Leo'nun odasına taşıdım." İtiraz edecek gibi görünce ekledim, "Konağın sekiz odası var. Merak etme. Senin için taşınmadım."

"Oh, iyi."

Yaklaşıp ona hızlıca sarılırım, sonra dolabın yanına konmuş valizlerini işaret ederim. "Çantaların orada. İyi uyuklar."

"Teşekkürler. Sonra görüşürüz."

Odanın kapısını kapatarak dışarı çıkıyorum. Merdivenlerden aşağı inip ofise gidiyorum ve kafamı içeri soktuğumda Leo'yu masasının arkasında otururken görüyorum. Hızlıca klavyeye basıyor, gözleri monitörlerle kaplı duvara dikilmiş.

"Girebilir miyim?"

Bakışları bana kayıyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Tabii ki."

Ofise giriyorum ve monitörlerde anlamadığım bir sürü bilgi görüyorum, dikkatimi tekrar Leo'ya çeviriyorum. "Kristen birkaç saat uyuyacak."

Ayağa kalkıp bana sarılır. "Yani bir süre sana ait miyim?"

Ona gülümseyerek başımı salladım. "Ama seni işinden alıkoymak istemem."

Leo beni bırakıp kapıya doğru yürüdü. Kapıyı kapatmasını izledim, sonra bana döndü. "İş bekleyebilir."

Oooh, bu hoşuma gitti.

Bölüm 30

HAVEN

Kristen'la geçirdiğim son birkaç gün çok güzeldi. Bütün kıyafetlerimi yerleştirdik, annemle öğle yemeği yedik ve şehirde gezintiye çıktık.

Ne yazık ki Kristen hala jet lag'ın etkisinde, bu yüzden bugün bizimle öğle yemeğine çıkmak istemedi.

Sorun değil. O uyurken Leo ile vakit geçirebilirim, döndüğümüzde Kristen ile tekrar takılabiliriz.

Leo Porsche'yi bir yola sürdüğünde ve etrafta sadece çimenlik alanlar gördüğümde, "Beni götürdüğün restoran nerede?" diye soruyorum.

Bana yaramaz bir gülümsemeyle cevap verir ve ben de dik otururum. "Öğle yemeğine gitmeden önce birkaç yere uğrayacağız."

Ne planlıyor acaba?

Çitlerle çevrili alanlar görünür ve atları görünce ağızım açık kalır, ellerimi ağızıma kapatırım. "Leo!"

Arabayı durdurur, ben kapıyı açıp dışarı atlarım ve en yakın çitlere doğru koşarım.

"Lütfen bana buraya atları satın almaya geldiğimizi söyle," dedim, sesim heyecandan titriyordu.

"Hayır."

Başımı çevirip kaşlarımı çatıyorum. "O zaman neden buradayız?"

Leo'nun ağzının köşesi yukarı kalkar. "Hepsini satın aldım."

"Ne?" Çitlere bakıyorum. Çok fazla at var.

Leo hepsini benim için satın almış.

Onları kurtardığı için yoğun bir minnettarlık dalgası beni sarar ve çenem titremeye başlar. Kocama koşar ve kendimi kollarına atarım, onu deli gibi sararım.

Sesi kısık bir şekilde, "Çok teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin." diyorum.

"Biraz geç oldu ama bu sana düğün hediye."

Yüzünü görebilmek için geri çekiliyorum. "Bu şimdiye kadarki en güzel hediye. Dünyada daha çok istediğim bir şey yok."

"Mutlu olduğuna sevindim, *stellina mia*" derken samimi olduğunu görebiliyorum.

Leo'dan uzaklaşıp en yakın ata yaklaşıyorum ve dikkatlice elimi uzatıyorum. Atın erkek olduğunu fark edince, "Merhaba, oğlum" diyorum.

Aygırın elimi koklamasını bekledikten sonra avucumu dikkatlice boynuna sürüyorum.

Gözümden bir damla yaş süzülüp yanağıma düşerken, aygır kişnedi ve başını elime sürttü.

"Evet, seni mutlu olabileceğin güvenli bir yere götürmek için buradayım."

Tekrar kişnedi ve sanki büyük siyah gözleri ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi hissettim.

Motor sesleri duyuyorum ve yola doğru baktığımda, römorkları bağlı araçlar görüyorum.

Leo yanıma gelir ve elini belime koyar. "Atların ahıra taşınmasını ayarladım. Mülkü görmek ister misin?"

Kocama inanamayan bir bakış attım. "Sen gerçekten inanılmazsın. Evet, görmek istiyorum."

Elimi tutup beni Porsche'ye geri götürüyor.

İlk araç duruyor ve Massimo'nun indiğini görünce ona el sallıyorum. "Bugün yardım ettiğin için çok teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Ben yolcu koltuğuna otururken, Leo durup Massimo ile birkaç kelime konuşur. Sağ kolunun omzuna vurarak ona gülümsediğini izlerim.

Massimo ve ailesini akşam yemeğine davet etmeliyim.

Telefonumu çıkarıp unutmamak için ajandama not alıyorum, sonra Leo direksiyonun başına geçerken ona gülümsüyorum.

"Çok teşekkür ederim," derken elimi kaldırıp parmaklarımı boynunun arkasına geçiriyorum.

"Senin için her şeyi yaparım, *principessa*."

Motor çalışıyor ve diğer mülke doğru ilerlerken kalbimde o kadar çok heyecan ve mutluluk var ki, gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Leo güzel bir araziye geldiğinde, dayanamayacağım kadar büyük bir mutluluk beni sarar. Gözlerimden yaşlar süzülür ve parmaklarımla onları silmeye çalışırım.

"İyi misin?" diye soruyor Leo.

"Atların bu arazide huzur içinde yaşayabileceklerini bilmek çok içimi ısıtıyor ve beni çok duygulandırıyor."

Leo arabayı ahırların yakınında durdurur ve konsola eğilip şakağıma bir öpücük kondurur. "*Cazzo*, senin güzel kalbini çok seviyorum."

Porsche'den ineriz ve ahırdan bir adam bizi karşılamak için çıkar.

"Bu Gianni. O burada bekçi, ama İngilizce bilmiyor," diyor Leo, Gianni'nin elini sıkmadan önce. Bizi tanıştırıyor ve biz birbirimizle selamlaşırken tercümanlık yapıyor.

Biraz sohbet ettikten sonra Leo beni ahıra götürdü. "Massimo ve diğerlerinin yakında geleceğini söyledim, hazırlıklarını yapabilir."

Bir ahırdan diğerine bakarken, "Burada çok zaman geçireceğim, biliyorsun, değil mi?" diyorum.

"Tabii ki. Gianni ile iletişim kurabilsin diye sana İtalyanca öğretmem gerekecek."

"Bu harika olur." Ahırın diğer tarafından çıktığımızda, göz alabildiğince uzanan bir arazi var.

"Bu alana daha fazla çit ve ahır inşa edeceğim," diyor Leo, tarlaya girerken.

"Benim için çok şey yapıyorsun," diye fısıldıyorum, hayranlıkla. Yürümekten vazgeçtiğimizde, Leo'ya bakıyorum, "Düğün hediyesi olarak ne istersin?"

"Sadece seni." Bana bir an bakıyor, sonra Leo diz çökünce sürprizle karşılaşıyorum. Gözleri sevgiyle dolarken şöyle diyor: "Haven, seni ilk gördüğümde dünyanın en güzel kadını olduğunu düşündüm. Yanılmışım."

Bekle. Ne?

"Çünkü sen sadece en güzel değil, aynı zamanda tanıdığım en özverili ve şefkatli insansın. Çevrendekileri sevme şeklin beni alçakgönüllü kılıyor. Yaşadığın tutku, senden önceki hayatımın ne kadar sıkıcı olduğunu gösteriyor. On yedi yıl boyunca kayıptım, sonra sen hayatıma geri dönüp beni sevginle yeniden canlandırdın." Dövmesinin olduğu yeri okşadı. "*Stellina mia*."

Kalbim.

Leo cebinden bir yüzük çıkarır, küçük parlak taşlarla süslenmiş siyah bir elmas.

"Sen olmadan, karanlıkta kaybolmuş bir şekilde dolaşmaya devam edeceğim. Hayatımızın geri kalanında yıldız ışığını bana parlatır mısın?"

Ayağa kalktığında, gözyaşları yüzünden süzülürken gözlerinin içine bakarım. "Evet, Leo."

Yüzüğü parmağıma takar ve bu sefer tam oturur. Sonra fısıldar, "Lütfen asla çıkarma."

Yaşadığım tüm mutlu duygular yüzünden sesim titriyor ve zorlukla "Çıkarmayacağım" diyorum.

Leo ellerini yanaklarıma koyar ve dudaklarıma sevgiyle öper.

Geri çekildiğinde, içimden bir hıçkırık kaçır ama gözyaşlarımı tutmaya çalışarak şöyle derim: "Birlikte yolculuğumuz birçok engel ve çılgınlıkla başladı ama senin bu kadar yoğun sevgini gördükten sonra, seninle kimseyi kıyaslayamayacağımı biliyorum. Sekiz milyardan fazla insan arasından, hayatımı seninle geçirmek için seni seçtim. Önümüzdeki tüm iyi ve kötü günlerinde seni seveceğim."

Yüzünde duygular dalgalanır. "Ne dedin sen?" "Seni seviyorum, Leo. Tüm kalbimle."

Hızla yaklaşır ve sanki dilimdeki kelimeleri tatmak için can atıyormuşçasına dudaklarını dudaklarıma yapıştırır. Öpücükler arasında fısıldayarak "Hayatımdaki en önemli kişi sensin" derim.

Leo'nun kolları beni sarar ve başını kaldırdığında bana çok mutlu bir şekilde bakar.

Bu inanılmaz günü hafızama kazıyorum, umarım hayatım boyunca yapacağım tüm anılar arasında bu, asla unutmayacağım tek anı olur.

Son.

Mafya İmparatorluğu dünyası, Enzo'nun hikayesiyle The Devil'da devam edecek.

The Empress'i okuduğunuz için teŖekkr ederim. Kitaplarıma Ŗans veren her okuyucuya minnettarım.

Tüm haberleri ilk olarak duymak isterseniz, Facebook grubum [Michelle Heard's Readers Group'a](#) katılabilirsiniz. _

Ayrıca [haber bltenime](#) de kaydolabilirsiniz. Haber bültenlerini haftalık veya aylık olarak değil, yalnızca yeni sürümler çıktığında gönderiyorum.

Bana ulaşın

[Web sitesi](#)

[Haber](#)

[bülteni](#)

[Facebook Yazar Sayfası](#)

[Instagram Yazar Sayfası](#)

[TikTok Amazon](#)

[BookBub](#)

[GoodReads](#)

Yayımlanmış Kitaplar

Okuma Sırasına Göre:

MAFYA ROMAN

Mafya / Organize Suç / Gerilim Romantizm Tüm kitaplar bu sırayla veya tek başına okunabilir.

MAFIA SERİSİ

Bu seri, yazdığım diğer serilerle bağlantılı değildir ve devamı olmayacaktır.

Şeytan Tarafından
Baştan Çıkarılan
Tehlike Arzusu Bir
Gölge Tarafından
Avlanan Karanlığa
Çekilen İntikam Tanrısı

MAFYA İMPARATORLUĞU

Keşif
Yüksek Rahibe Ölüm
İmparatoriçe
Şeytan

ST. MONARCH'IN DÜNYASI

AZİZLER SERİSİ

Acımasız Azizler
Zalim Azizler
Acımasız Azizler
İhanetin
Gözyaşları
Kurtuluşun
Gözyaşları

GÜNAHKARLAR SERİSİ

Bir Günahkar
Tarafından Alınmış
Bir Günahkar
Tarafından Sahip
Olunan Bir Günahkar
Tarafından Çalınan

Bir Günahkar
Taraından Seçilmiş Bir
Günahkar Taraından
Yakalanmış

Yozlaşmış Kraliyet

Beni Yok Et
Beni Kontrol
Et Beni
Acımasızca
Davran Beni
Zapt Et Beni
Sahip Ol

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

GÜZELCE KIRILMIŞ SERİSİ

Güzelce Kırık Güzelce
Yaralı Güzelce Yok
Edilmiş

DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA

Kalpsiz,
Pervasız,
Dikkatsiz,
Acımasız,
Utanmaz

TRINITY AKADEMİSİ

Falcon
Mason
Lake
Julian
Epilog

MİRASÇILAR

Soğuk Kalpli Mirasçı

Kibirli Mirasçı
İnatçı Mirasçı
Sadık Mirasçı
Duygusuz
Mirasçı
Günahkar
Mirasçı Baştan
Çıkan Mirasçı
Yasak Mirasçı

Bağımsız Spin-off
[Benim Kahramanım Değil](#)
Genç Yetişkin / Lise Romantizmi

GÜNEY KAHRAMANLARI SERİSİ

Aramızdaki Okyanus
Dolaptaki Kız
Kendimize Söylediğimiz
Yalanlar Boşa Harcanan Tüm
Zaman
Kaybolmuştuk

BAĞIMSIZ

[YAŞAM HATTI](#)

FBI Gerilim Romantizm

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

